

ΝΕΟΝ ΣΕΡΑΠΕΙΟΝ

ΣΥΝΑΡΟΜΗ
ΕΤΗΣΙΑ
ΚΑΙ ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑ.

Έν Ἀλεξανδρείᾳ Φρ. 20.
Έν τῷ ἔσωτερικῷ » 22.
» » ἔξωτερικῷ » 25.
Εξάμηνος ἀπαράδεκτος.

Τὰ πρὸς τὴν Διεύθυνσιν τοῦ
«Σεραπειοῦ» πεμπόμενα χειρό-
γραφα δὲν ἐπιστρέφονται.

ΕΙΔΟΠΟΙΗΣΕΙΣ
ΕΤΗΣΙΑΙ
ΚΑΙ ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑΙ.

Μέχρι 10 γραμμῶν Φρ. 40.
Διὰ τοὺς συνδρομητὰς » 20.
Ἄνω τῶν 10 γραμμῶν κατ' ἀ-
ποκοπὴν.

Δ' αἰτήσεις ἀπευθυντέον
Journal Grec SERAPEUM
Alexandrie (Egypte)

Έν Ἀλεξανδρείᾳ: Τεύχος 27.

ΜΑΡΤΙΟΣ:

Έκ τοῦ Mars, μὴν ἀφιερωμένος εἰς τὸν Θεὸν τοῦ πολέμου Ἄρην. Ἔχει ἡμέρας 31. Ἡ ἡμέρα ἔχει ὥρας 12 καὶ ἡ νύξ ὥρας 12. Ὁ ἥλιος εἰς τὸν Κριόν.— Πανσέληνος 4. Τελευταῖον τέταρτον 11. Νέα Σελήνη 18. ἀ. τέταρτον 23.

1 Κυρ. Τῆς Ὁσθοδοξίας καὶ Εἰδοκίας δαιμονάρτ.	17 Τρ. Ἀλεξίου τοῦ ἀνθρώπου τοῦ Θεοῦ.
2 Δευ. Ψυχίου τοῦ Συγγλητ. καὶ Εὐθαλίας μάρτυρος.	18 Τετ. Κυρίλλου ἀρχιεπισκόπου
3 Τρίτ. Εὐτροπίου, Κλεονίκου, Βασιλικού μάρτυρος.	19 Πέμ. Χρυσάνθου καὶ Δαρείας μάρτυρος.
4 Τετ. Γερασίου τοῦ Ὁσίου.	20 Παρ. Τῶν ἐν Μονῇ ἁγ. Σάββα πατέρων.
5 Πέμ. Κόνωνος μάρτυρος.	21 Σάβ. Ἰακώβου τοῦ ὁμολογητοῦ.
6 Παρ. Τῶν ἐν Ἀυσρίῳ 42 μαρτύρων.	22 Κυρ. Βασιλείου ἱερομάρτυρος.
7 Σάβ. Βασιλείου ἐπισκ. Χερσονόσου.	23 Δευ. Νίκωνος ὁσίου.
8 Κυρ. Θεοφυλάκτου ἐπισκ. Νικομηδείας.	24 Τρίτ. Ζαχαρίου τοῦ ὁσίου.
9 Δευ. Τῶν ἐν Σεβαστείᾳ 40 μαρτύρων.	25 Τετ. Ὁ εὐαγγελισμὸς τῆς Θεοτόκου.
10 Τρίτ. Κυδρήτου μάρτυρος.	26 Πέμ. Ἡ σὺναξις τοῦ ἀρχαγγέλου Γαβριήλ.
11 Τετ. Σωφρονίου ἀρχιεπισκόπου Ἱεροσολύμων.	27 Παρ. Ματρωνῆς τῆς ὁσίας.
12 Πέμ. Θεοφάνους τοῦ ὁμολογητοῦ.	28 Σάβ. Παρίωνος τοῦ Νέου.
13 Παρ. Ἡ ἀνακομιδὴ λεψ. Νικηφόρου.	29 Κυρ. Μάρκου ἐπισκόπου.
14 Σάβ. Βενεδίκτου τοῦ ὁσίου.	30 Δευ. Ἰωάννου τοῦ συγγραφέως.
15 Κυρ. Τῆς Σταυροπροσκυνήσεως.	31 Τρ. Ὑπατίου ἱερομάρτυρος.
16 Δευ. Σαβίνου μάρτυρος.	

ΤΑ ΚΥΡΙΩΤΕΡΑ ΣΥΜΒΑΝΤΑ ΤΗΣ ΕΛΛΗΝΙΚΗΣ ΕΠΑΝΑΣΤΑΣΕΩΣ ΚΑΤΑ ΜΗΝΑ ΜΑΡΤΙΟΝ

8 Μαρτίου 1821. Σύστασις τοῦ ἱεροῦ λόγου Μολδαύνας— 25 ἐκρήξις τῆς ἐπανάστασεως ἐν Πελοποννήσῳ διὰ τῆς υφείσεως τῆς ἑλλ. σημαίας ἐν ἀγία Λαύρα τῶν Καλαβροτῶν ὑπὸ τοῦ αὐτιμίου Γερμανοῦ.— 27 Μάχη ἐν ἁγ. ἀθανασίῳ τῆς Γόρτυνος ὑπὸ Θ. Κολοκοτρώνη.— Πολιορκία τοῦ φρουρίου Σαλώνων ὑπὸ Πανουργιά.— 31 Σύλληψις καὶ βυθισμὸς τουρκ. πλοίων παρὰ τὴν Σμύρνην ὑπὸ Ν. Ἀποστόλη.— 2 μαρτίου 1822, μάχη ἐν Γηροκομίῳ Πατρῶν, καταδίωξις τῶν τούρκων ὑπὸ Ζαΐμη, Γενναίου καὶ Πλαπούτα.— 9 μάχη περὶ τὰς Πάτρας κατὰ 8 χιλ. τούρκων, ἧττα Ἑλλήνων καὶ μετατροπὴ αὐτῆς εἰς νίκην διὰ τῆς ἐγκαίρου ἐλευσεως τοῦ Θ. Κολοκοτρώνη.— 10 ἀποδίβασις ἐν Χίῳ διασχίλων πεντακοσίων Σαμίων ὑπὸ Λ. Λογοθέτη.— 9 μαρ. 1823, συγχρότῃσι τῆς Β'. τῶν Ἑλλήνων συνελύσεως ἐν Ἀστρί.— 11 ἀφίξις εἰς Κάρυστον τοῦ ὑπὸ τὸν Χοσρέφ πασσάν τουρκικοῦ στόλου καὶ διάλυσις τοῦ ἑλλ. στρατοπέδου.— 14 μάχη εἰς προίκερα Μαγνησίας νίκη Ἑλλήνων.— 20 ἀφίξις Ἐμ. Τομπάζη εἰς Κρήτην.— 25 ἄλωσις τοῦ φρουρίου Κισάμου ὑπὸ Τομπάζη.— 6 Μαρ. 1825. Ἀποδίβασις εἰς Μεθώνην ἑτέρων 7,100 αἰγυπτίων.— 4 Μαρ. 1826. Κυρίεωσις τοῦ αἰτωλικοῦ ὑπὸ τοῦ Ἰβραήμ.— 3 ἐκστρατεία ἑλλ. στρατοῦ εἰς Κάρυστον.— 12 ἐφόδος κατὰ τοῦ φρουρίου Κάρυστου καὶ ἀποτυχία.— 15 Μάχη εἰς Κλεισόβαν, ἡρωϊσμός τῶν ἐν αὐτῇ 130 ὀπλιτῶν ὑπὸ τὸν Τζαβέλλα καταστροφὴ 4,000 ἀράβων καὶ τούρκων.— 5 μαρ. 1827, ἀειξίς εἰς Ἑλλάδα τῶν φιλελλήνων Ἀγγλων Ρικάρδου Τζούρτση καὶ λόρδου Κόχραν.— 7 μαρ. 1828 ἄλωσις τῆς πολιουρκίας Χίου ἐπ' ἀνόδοις τοῦ στρατοῦ εἰς Σύρον.— 6 μαρ. 1829. Παράδοσις φρουρίου Βονιτζῆς εἰς τὸν Τζούρτζ.— 10 Ὑπογραφή τοῦ ἐν Λοιδίῳ πρωτοκλήτου περὶ ἡμιανειχαρτησίας τῆς Ἑλλάδος.— 13 ἄλωσις Ἀντιρίου ὑπὸ Τζαβέλλα, Χατζηχρήστου καὶ τοῦ πλοίου Ἑλλάδος.

ΘΑΥΜΑΤΟΥΡΓΙΑΙ

Συνέχεια ἴδε προηγ. φῶλλ.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Β΄.

ΜΕΡΟΣ Β΄.

ΥΑΡΑΥΛΙΚΑ Η ΥΑΡΟΣΤΑΤΙΚΑ.

Ἐπιτίθεται ὅτι ἐν ταῖς λαλούσαις ταύταις ἀρχαίαις μηχαναῖς ἡ ἀπάτη ἐξετελεῖτο διὰ τῆς ἐγγαστριμυθίας, τῆς φωνῆς προερχομένης ἐκ τοῦ ἰδίου λαοπλάνου· ἀλλ' εἶναι πιθανώτερον, ὅτι ὁ ἦχος μετεδίδοτο διὰ σωλήνων εἰς τὸ στόμα τοῦ ἀγάλματος ὑπ' ἀνθρώπου ἐν παρακειμένῳ δωμάτιῳ καθημένου. Πρὸς διασάφησιν τούτου μεταφράζομεν λίαν συντόμως τὰ ἐπόμενα ἐκ τῆς περὶ Ἀλεξάνδρου πραγματείας τοῦ Λουκιανού:

α Ὁ γόης Ἀλέξανδρος μεταβάς εἰς Πέλλα ἀλλαν τῆς Μακεδονίας μετὰ τοῦ συνεταίρου αὐτοῦ ἀγύρτου Κοκκωνᾶ, καὶ ἰδὼν εἰς τὰ πέραριξ τῆς πόλεως ὄψεις παμμεγέθεις καὶ ἡμερωτάτους, παρέλαβε μεθ' ἑαυτοῦ τὸν μεγαλύτερον καὶ ὠραιότερον θν καὶ μετέφερον εἰς Ἀσίαν. Ἀφικόμενος ἐν Παρλαγονίᾳ εἰς τὴν ἀπατρίδα τοῦ ἀτὸ Ἀβώνου τείχος» καλουμένην μηχανᾶται τοιόνδε. Ἐλθὼν διὰ νυκτός αεῖς τὰ νεωστὶ ἀνεσκευασμένα θεμέλια διὰ τὴν ἀκατασκευὴν τοῦ ναοῦ, ἔνθα εἶχε συρρεῦσαι ἀκαὶ ὕδωρ, εἴτε ἐκ τῆς γῆς ἀναβρύσαν, εἴτε ἀξ οὐρανοῦ πεσόν, καταθέτει ἐν τῷ πελῶ αὐτῶν χήνειον, ὅπερ προλαβόντως κενώσας, εἶχε ἀπερικλείσει ἐν αὐτῷ ὄφιν ἀρτιγέννητον. Εἶτα ἀελθὼν εἰς τὴν ἀγορὰν καὶ ἀναβάς ἐπὶ βωμόν αὐτὴν ὑψηλὸν, ἐδημηγόρει καὶ τὴν πόλιν ἐμακαρίζον, ὅτι μετ' ὀλίγον δέξεται ἐνχαρῆν ἀτὸν θεὸν Ἀσκληπιόν, τὴν ἀφίξιν τοῦ ὁποίου αὐτοῖς εἶχε προηγουμένως προφητεύσει· καὶ ὅτι ἀπράγματι ἀφίχθη διὰ τὴν κατοικήσῃ εἰς τὸ ἀβώνου τείχος διὰ παντός. Μετὰ ταῦτα μεταβάς εἰς τὰ θεμέλια μετὰ τοῦ πλῆθους, ἀποσύρει ἐκ τοῦ ὕδατος τὸ ὄν, καὶ θραύσας αὐτὸ, λαμβάνει ἀνά χειρας τὸν ὄφιν καὶ ἀνακράζει ὅτι κρατεῖ τὸν Ἀσκληπιόν. Οἱ Παφλαγόνες, ἄνθρωποι δεισιδαίμονες καὶ ἡλί-

αθιοι, ἰδόντες τὸν ὄφιν κινούμενον περὶ τοὺς ἀδακτύλους αὐτοῦ, ἠσπάζοντο τὸν θεὸν καὶ εἰμακάριζον τὴν ἀγαθὴν τύχην τῆς πόλεως. Μετὰ παρέλευσιν ἡμερῶν τινῶν, ὅτε οἱ λαοὶ ἐσυνήρχοντο ἐξ ἀπάντων τῶν μερῶν τῆς Παφλαγωνίας διὰ τὴν ἰδῶσαι τὸ θαῦμα, καθίσας ἀεὶ κλίνης ἐν θαλάμῳ εἶχε τὸν ὠραιότατον ἀεκεῖνον ὄφιν τὸν μεταφερθέντα ἐκ Μακεδονίας περιελημμένον εἰς τὸν τράχιλόν του, τὴν κεφαλὴν τοῦ ὁποίου κρύψας ὑπὸ τὴν μασχάλην τοῦ ἐπαρουσίαζε τοῖς θεαταῖς ἄλλην κεφαλὴν ἀνθρωπίνην ἐκ πανίου κατεσκευασμένην ὡς οὖσαν δῆθεν κεφαλὴν τοῦ ὄφιν. Τὸ ἀπράγμα ἐφαίνετο, ὡς εἰκὸς τεράστιον τοῖς ἀθεωμένοις· ἐκ τοῦ τέως μικροῦ ἔρπετοῦ, ἢ ἀναφανῆ ἐντὸς ὀλίγων ἡμερῶν μέγας ὄφιν ἀνθρωπόμορφος καὶ ἡμερος. Ἡρξάτο δὲ τότε ἀὸ γόης τὴν χρησιμοδοτῆ καὶ ἢ ἀργυρολογῆ. ἀθελήσας δὲ καὶ ἔτι μείζον τὴν ἐκπλήξῃ τὰ ἀπλήθη ἀνήγγειλεν ὅτι καὶ τὸν θεὸν αὐτὸν ἀδύναται τὴν παράσχη λαλοῦντα καὶ χρησιμοδοτοῦντα. Συνάψας λοιπὸν σωλήνας διὰ τῆς ἀμεμηχανημένης ἐκεῖνης κεφαλῆς, εἶχεν ἀνθρώπων εἰς παρακειμένον δωμάτιον ἐμβοῶντα αἰν αὐτοῖς, εἰς τρόπον ὥστε ἡ φωνὴ ἐφαίνετο ἀπροσπίπτουσα διὰ τῆς ἐκ πανίου κεφαλῆς αὐτοῦ Ἀσκληπιοῦ. Οἱ χρησιμοδοτῆ δ' οὗτοι ἐκαλοῦντο αὐτόφωνοι. Ἐνοεῖται οἰκοθεν ὅτι ἀπᾶσιν οὐκ ἐδίδοντο, ἀλλὰ τοῖς εὐπαρύφοις ἀκαὶ πλουσίοις καὶ μεγαλοδόμοις. (Λουκιανὸν Ἀλεξάνδρου ἢ Ψευδόμαντις. 6—27.)

Ὁ ἐκκλησιαστικὸς συγγραφεὺς Θεοδώρητος μᾶς βεβαιῶν ὅτι τὴν Δ΄ ἑκατονταετηρίδα μ. Χ. ὅτε ὁ Ἐπίσκοπος Θεόφιλος κατέθλασε τὰ ἀγάλματα τῆς Ἀλεξανδρίας, εὗρε τινα κοίλα ἔσθθεν καὶ οὕτω τοποθετημένα κατὰ τοῦ τοίχου, ὥστε ὁ ἱερεὺς ἰσχύμενος ὄπισθεν αὐτῶν ἠδύνατο τὴν ὄμιλιν πρὸς τοὺς θεατὰς διὰ τοῦ στόματος αὐτῶν.

Πρὸ τινῶν ἐτῶν, μηχανή τις λαλοῦσα καὶ ἐπικληθεῖσα «ἡ ἀόρατος κόρη» κατεσκευάσθη οὕτω πως: Τέσσαρες πάσσαλοι ὄρθιοι συνεδέ-

οντο ἐπὶ κορυφῆς διὰ μιᾶς τετραγώνου σανίδος καὶ διὰ δύο παρομοίων σανίδων πρὸς τὴν βάσιν. Τέσσαρα δὲ κυρτὰ σιδηροσύρματα κατερχόμενα ἀνωθεν τῶν πασσάλων, συνηνοῦντο ἐν τῷ κέντρῳ αὐτῶν εἰς ὀπίστας περιπού δύο ποδῶν ἀπὸ τῆς κορυφῆς τῶν πασσάλων. Κοίλη χαλκίνη σφαῖρα ἐνὸς ποδὸς διαμέτρου, ἐπεκρέματο ἐκ τῶν συρμάτων τούτων διὰ τεσσάρων λεπτῶν ταινιῶν πρὸς δὲ τὴν σφαῖραν ἦσαν προσηρμοσμένα τὰ ἄκρα τεσσάρων σαλπίγγων μετὰ τὰ στόμια αὐτῶν πρὸς τὰ ἔξω. Ἡ συσκευὴ αὕτη τῆς μηχανῆς ἦν μόνη ὁρατὴ τοῖς θεαταῖς. Ὅτε δὲ τις προσεκαλεῖτο ὑπὸ τοῦ ἐκθέτου ἴνα προτείνῃ ἐρώτησιν, ἔπραττε τοῦτο, ἀποτεινὼν τὸν λόγον ἐντὸς τοῦ στομίου μιᾶς τῶν σαλπίγγων· ὁ δ' ἦχος ἐξήρχετο μεθ' ἱκανῆς ἐντάσεως, ὥστε ἢ ἀκούεται ὑπὸ τοῦ ὠτὸς τοῦ προσηλωμένου εἰς οἰκονομῆτος τῶν σαλπίγγων, ἀλλ' ἀσθενέστατος ὡς προερχόμενος ἐκ γυναικὸς μικρᾶς ἡλικίας. Διὸ ὑποτίθετο φωνὴ νέας κόρης ἀοράτου, καίτοι ὁ ἀποκρινόμενος ἦν γυνὴ ὠρίμου ἡλικίας. Ἡ ἀόρατος δ' αὕτη γυνὴ συνδιελέγετο ἐν διαφόροις διαλέκτοις, ἔψαλλε λίαν μελωδικῶς καὶ ἐπέφερε καταλλήλους παρατηρήσεις ἐπὶ τῶν παρευρισκομένων ἐν τῷ θαλάμῳ τῆς μηχανῆς.

Ἡ παράστασις αὕτη ἦν προφανῶς θαυμασιωτέρα τῶν προειρημένων λαλοῦσῶν κεφαλῶν, καθ' ὅσον αὐταὶ μὲν συνεκοινῶνουν πάντοτε μετὰ τοῖς τοίχου ἢ βῆθρου δι' οὗ σωλήνες ἠδύνατο τὴν εἰσαχθῶσιν ἐντὸς παρακειμένου δωματίου. Ἀλλ' ἡ χαλκίνη σφαῖρα καὶ αἱ σάλπιγγες αὐτῆς μετ' οὐδενὸς συνεκοινῶνουν μέσου δι' οὗ τὴν μεταδίδοται ὁ ἦχος. Ὁ ἐξετάζων τὴν μηχανὴν ταύτην ἔβλεπεν ὅτι αἱ ταινίαι ἦσαν πράγματι ταινίαι, οὐδὲν ἀποκρύπτουσαι, οὐδὲ ἦχον δυνάμεναι μεταδοῦναι· πρὸς δὲ τούτοις παρατηρῶν ὅτι ἡ συσκευὴ τῶν πασσάλων δι' οὐδεμίαν ἄλλην ἐγένετο χρῆσιν εἰμὴ τὴν τοῦ ὑποστηρίξειν τὴν σφαῖραν καὶ προφυλάττειν αὐτὴν ἀνέπαρον τοῖς θεαταῖς, εἰς μέγαν ἐπέπιπτε θαυμασμόν ὡς πρὸς τὴν

προέλευσιν τοῦ ἦχου, καὶ εἰς ἔτι μείζονα ὡς πρὸς τὴν λεπτότητα τῆς ἐκπεμπομένης φωνῆς.

Καίτοι δὲ οἱ θεαταὶ ἐξηπατῶντο οὕτως ἐκ τοῦ ἰδίου αὐτῶν συλλογισμοῦ, τὸ ἐεργοῦν ὁμοῦς αἴτιον τῆς ἀπάτης ἦν ἀπλούστατον. Ἐν τοῖς ἀπέναντι τοῦ στομίου τῶν σαλπίγγων πασσάλοις, ὑπῆρχον ὁμοῦς συγκοινωνοῦσαι μετὰ σωλήνος διαπερῶντος τὸ ἔδαφος καὶ εἰσερχομένου εἰς τὸ δωμάτιον τῆς ἀοράτου γυναικὸς. Ἐπῆρχε δὲ καὶ ἑτέρα ὁμοῦς μικροτέρα ἐν αὐτῷ δι' ἧς ἡ κυρία θεώρει τὰ γινόμενα ἐν τῷ οἰκίῳ τῆς μηχανῆς, καὶ εἴτι ἄλλο τῆς ἔγνωστοποιεῖ, διὰ σημείων βεβαίως ὁ διευθύνων αὐτὴν. Ὅτε τις τῶν θεατῶν ἀπέτεινε ἐρώτησιν εἰς μίαν τῶν σαλπίγγων, ὁ ἦχος ἀντανακλάτο εἰς τὴν ἀπέναντι ὁμοῦς, καὶ σαυῶς μετεβιβάζετο διὰ τοῦ κεκοιμημένου σωλήνος εἰς τὸ ἀπόκρυφον δωμάτιον. Παρομοίως δὲ καὶ ἡ ἀπάντησις ἐξήρχετο τῆς ὁμοῦς ἀντανακλωμένη εἰς τὸ οὖς τοῦ θεατοῦ διὰ τῆς σαλπίγγος. Οὗτος δ' ἦχος τοῦ ἦχου μετὰ φωνῆς ἀσθενεστάτης, ὡς προείπομεν, ὡς ἐκ τῆς διὰ τοῦ σωλήνος διαβιβάσεως αὐτῆς. Ἡ ἐκπληξὶς τῶν ἀκούοντων μεγάλως ἐπηύξανε ἐκ τοῦ ὅτι καὶ ἡ ἀπάντησις ἐδίδοτο εἰς ἐρωτήσεις προβαλλόμενας διὰ ψιθυρισμοῦ καὶ ὑπαιγιμοῦ προσέτι ἐπὶ τοῦ χαρακτηροῦ τῶν παρευρισκομένων προσώπων ἐγίνοντο.

Ἀλλ' ἡ μάλλον ἐξαιτίας, ἡ κορωνίς οὕτως εἰπεῖν ἀπασῶν τῶν μηχανῶν, ἦν ἡ ἐπικληθεῖσα «*Eufonia*», παρασταθεῖσα πρὸ τινῶν ἐτῶν ἐν Piccadilly τῆς Ἀγγλίας. Ὁ ἐφευρετῆς αὐτῆς ἦν ὁ K. Faber, ὁ ἐπὶ πολλὰ ἔτη ὑπηρετήσας ἐν Αὐστρίᾳ ἐν τῷ λογιστικῷ τμήματι τοῦ ὑπουργείου τῶν οἰκονομικῶν. Ὁ Κύριος οὗτος εἰργάσθη ὑπὲρ τὰ 25 ἔτη εἰς τὴν ἀνακάλυψιν καὶ κατασκευὴν Μηχανικοῦ Συνδυασμοῦ κεκτημένου ἀπάσας τὰς δυνάμεις τῆς διακρῶσεως τῶν φωνῶν. Ἐπιτυχῶν τῆς προφορᾶς ἀπάντων τῶν ἄλλων φωνηέντων, κατηνάλωσεν ἐπτά ὅλα ἔτη πρὸς τὴν ἐφεύρεσιν καὶ τὴν τεχνικὴν ἐκφώνησιν τοῦ K. Διὰ τοῦ ἐλα-

στικοῦ κόμματος τοῦ καλουμένου καουτσούκ, ἐσχημάτισε τὰ διάφορα ὄργανα τῆς διαρθρώσεως ἀκριβῶς προσόμοια τῆς ἀνθρωπίνης καὶ διὰ μέσου κλειδῶν καὶ φυσητήρων κατίσχυσεν ἐπὶ τέλους παντός προσκόμματος καὶ διεμόρφωσε λίαν ἐπιτυχῶς μηχανὴν λαλοῦσαν, ἄδουσαν, ψιθυρίζουσαν, γελῶσαν, κτλ. Ὁ Κ. I. S. Buckingham, ὁ μετὰ τινῶν ἄλλων φίλων ἐπιθεωρήσας αὐτὴν κατ' ἰδίαν, λέγει τάδε: «Αἱ πρῶται μου ἐντυπώσεις δὲν ὑπῆρξαν εὐνοϊκαί· ἀλλ' ἐξακολουθῶν τὸ ἀκούειν, ἐξετάζειν καὶ συγκρίνειν τοὺς ἤχους μετὰ τῆς ἀνθρωπίνης φωνῆς, νομίζω ὅτι οὗτοι προσεγγίζον αὐτῇ μάλιστα τῶν μέχρι τοῦδε ἐφευρεθέντων, εἰ δὲ καὶ δευτεροβάθμιοι εἰσὶν ὡς πρὸς τὴν ἐντέλειαν, μὴ λησμονῶμεν ὅτι οὐδὲν ἀνθρώπινον δύναται ποτε ἐξομοιωθῆναι τοῖς ἔργοις τοῦ ὑπεράτου Δημιουργοῦ». Εἰς τῶν φίλων τοῦ ρηθέντος Κυρίου προσέταξε νὰ μετατοπισθῇ ἡ μηχανὴ εἰς ἕτερον μέρος τοῦ θαλάμου, εἴτα ἔγραψε διὰ χροστίηρος τὴν λέξιν Lingua, ἣν ἡ αὐτόματος μηχανὴ προσκληθεῖσα ἐξερῶνῃσεν χωρὶς νὰ προφερθῇ προηγουμένως ὑπὸ τινος ἄλλου. Ἄφου λοιπὸν διὰ τῆς δοκιμασίας ταύτης καὶ ἐτέρων ἄλλων ἡ ἀπάτη οὐδόλως ἐξηλέγχθη, συνομολογοῦμεν μετὰ τῶν εἰρημένων Κυρίων ὅτι ἡ «*Εὐφωλία*» ἐστὶ τὸ ἀγγιχνοῦστατον ἀνθρώπινον ἐφεύρημα πρὸς ἀπομίμησιν τῆς ἀνθρωπίνης φωνῆς.

Καίτοι τὰ κατορθώματα τῶν λαλοῦσῶν κεφαλῶν ἐξετελοῦντο ἐν γένει διὰ τῆς ἤδη περιγραφείσης μεθόδου, ἥτοι διὰ ἤχου διαβιβασομένου εἰς τὸ στόμα αὐτῶν ὑπ' ἀνθρώπου ἐν παρακειμένῳ δωματίῳ, εὐλόγως ὁμῶς εἰκόζομεν ὅτι ἡ ἐγγαστριμυθία ἐνίοτε προϊστάτο τῆς ἐκθέσεως, ἀπατῶσα τὸ ἀκροατήριον διὰ τῶν ἀλλοκότων αὐτῆς δυνάμεων.

Ἡ ἐπὶ τοῦ ἀνθρωπίνου νοῦς ἐπίδρασις ἦν ὁ ἐγγαστριμυθὸς ἀρύεται ἐκ τῆς ἐπιτηδείου τέχνης του εἶναι ἀνωτέρα πάσης ἄλλης ὑπὸ ἀγυρῶν καὶ ἐξορκιστῶν ἐπαγγελλομένης. Ὁ κοινὸς γόης ἀπαιτεῖ νὰ ἔχη τὸ θεατρὸν του, τὰ ἐργαλεῖα καὶ τοὺς συνεταίρους αὐτοῦ· τὸ

δὲ κράτος του οὐδόλως ὑπερβαίνει τὰ ὅρια τοῦ μαγικοῦ του κύκλου. Ἄπ' ἐναντίας, ὁ ἐγγαστριμυθὸς ἐξουσιάζει πάντοτε καὶ τὰ ὑπὲρ φύσιν. Ἐν τῷ ὑπαίθρῳ τῶν ἀγρῶν ὡς καὶ ἐν δημοσίοις καθιδρύμασι, δύναται νὰ συγκαλῆ ἐπὶ τὸ αὐτὸ τὴν πληθὺν τῶν πνευμάτων· καὶ μολονότι τὰ πρόσωπα τῶν πλαστῶν αὐτοῦ διαλόγων οὐκ εἰσὶν ὁρατὰ τοῖς βλέμμασι, παρίστανται ὁμῶς ἀναντιρρήτως εἰς τὴν φαντασίαν τῶν ἀκροατῶν, ὡς φαντάσματα ἐπισκιάζόμενα ὑπὸ τοῦ σκοτός τῆς νυκτός.

Πρὸς ἐμπέδωσιν τῶν λεγομένων ἐπισυνάπτομεν τὰ ἐπόμενα δύο αὐθεντικὰ παραδείγματα.

α. Ἡ πρώτη παράστασις ἐγγαστριμυθικῆς ἀπάτης τῶν νεωτέρων χρόνων ἐγένετο ὑπὸ τοῦ Λουδοβίκου Βραβαντίου, θαλαμηπόλου Φραγκίσκου τοῦ Α'. Ὁ Βραβάντιος δὲν ἠδυνήθη νὰ λάβῃ τὴν συγκατάθεσιν τοῦ πατρὸς νεανιδός· τινος ἵνα τὴν συζευχθῇ. Ἀποθονόντος τοῦ πατρὸς μεταβαίνει εἰς τὴν οἰκίαν τῆς χήρας, σταθερὰν ἔχων ἀπόφασιν ὕπως, διὰ τῆς ἐγγαστριμυθίας του, καταπέσῃ οὐτὴν νὰ ἐπιτρέψῃ τὸν γάμον. Μόλις δ' εἰσῆλθε, καὶ ἡ γυνὴ ἀκούει φωνὴν λίαν γνωστὴν αὐτῇ ἀνωθεν τῆς στέγης. Ἦτο ἡ τοῦ μακαρίτου συζύγου τῆς λέγουσα: «Δὸς τὴν θυγατέρα μου τῷ Λουδοβίκῳ Βραβαντίῳ· εἶναι πλούσιος καὶ τιμίου χαρακτῆρος. Ἐγὼ ὑρίσταμαι αὐστηρὰν, ἀλλὰ δικαίαν τιμωρίαν ἐν τῷ Καθαρητίῳ πυρὶ, διότι ἀντέστην εἰς τὸ καταλληλότερον τοῦτο συνοικεῖσιν. Πράξον ὅπως σὲ διατάσσω ἵνα ἀναβῶ εἰς τὸν Οὐρανόν.» Μετὰ τινος στιγμῆς, ὁ Λουδοβίκος, ὅστις περιέμενεν ἐν τῷ ἀντιθαλάμῳ, εἰσῆλθε ἐνώπιον τῆς χήρας, ἀλλ' οὐδεὶς ὑπόπτειν ὅτι οὗτος ἦν ὁ ἀπομιμησάμενος τὴν τοῦ ἀποθονόντος φωνήν. Ἡ εὐχὴ τῆς ἐκ τοῦ Καθαρητίου ἀπαλλαγῆς εἰσηκούσθη διὰ τῆς ἀμέσου συγκαταθέσεως πρὸς τὸν διαφιλονεικούμενον γάμον.

Τούτου δ' ἐπιτευχθέντος, ἦτο ἐπ' ἀνάγκης νὰ προμηθευθῇ ὁ Λουδοβίκος καὶ χρήματα· διὸ κατέφυγε πάλιν εἰς τὴν βοήθειαν τῆς τέχνης

του. Πλούσιός τις τραπεζίτης, ὀνόματι Κορνου, ὅστις μεγάλην περιουσίαν ἀπεκτήσατο δι' ἀθεμίτων μέσων, καὶ κατὰ συνέπειαν ἐφοβεῖτο τὰς ἐν τῇ μελλούσῃ ζωῇ ἐπιβληθησομένας αὐτῷ ποινάς, ἐνομίσθη ὑπ' αὐτοῦ τὸ ἀρμόδιον πρόσωπον, ἐξ οὗ νὰ πορισθῇ χρηματικὴν τινα ποσότητα. Λαμβάνει λοιπὸν ἰδιαιτέρην μετ' αὐτοῦ συνέντευξιν, στρέφει ἐπιδειξίως τὸν λόγον περὶ τῆς μελλούσης κρίσεως καὶ ἀνταποδόσεως, ἀναφέρει περὶ φασμάτων, δαιμόνων, καθαρτηρίου καὶ κολάσεως, μεχριστοῦ παρετήρησε τὸ πρόσωπον τοῦ τραπεζίτου βλαβερὰν ἐκφράζον συγκίνησιν. Τότε ὁ Βραβάντιος καταπαύει τὸν λόγον, καὶ ἐν τῷ διαστήματι τῆς σιγῆς αὐτοῦ, τρομερὰ φωνὴ ἀκούεται λέγουσα: «Ἐπετρέπη νὰ ἐξέλθω πρὸς στιγμὴν ἐκ τῶν φλογῶν τοῦ Καθαρητίου, ἔνθα ἀπὸ πολλοῦ βασανίζομαι, καὶ ἔνθα θὰ διαμένω ἕως οὗ ὁ υἱός μου μὲ ἀπαλλάξῃ αὐτῶν διὰ τῆς τῆς ἀγαθοεργίας: νὰ δώσῃ τῷ Βραβαντίῳ μεγάλην ποσότητα χρημάτων πρὸς ἐξαγορὰν τῶν ὑπὸ τῶν Τούρκων ἐσχάτως αἰχμαλωτισθέντων Χριστιανῶν.» Ὁ Κορνὸς κατετρόμαξε μὲν, ἀλλ' οὐ συγκατετέθη, καὶ ὁ Β. ἠναγκάσθη νὰ ἐπισκεφθῇ καὶ δευτέρον αὐτόν. Ἀλλὰ τώρα δὲν ἦτο μόνον ἡ φωνὴ τοῦ πατρὸς, ἀλλὰ καὶ αἱ τῶν θενεῶτων φίλων καὶ συγγενῶν, ὡς καὶ πάντων τῶν Ἀγίων, αἱ ἐκκωφαίνουσαι τὸν τραπεζίτην διὰ τῶν δεήσεών των ὑπὲρ τῆς σωτηρίας του, καὶ ἀπειλοῦσαι αὐτόν διὰ τῶν τρομεροτέρων κολάσεων ἂν ἀπηνεῖτο τὴν αἰτουμένην ἀγαθοεργίαν. Τοῦ θοροῦς τέλος κορυφωθέντος καὶ ἀνυποπόρου γενομένου, ἐγγερίζει ὁ Κορνὸς τῷ Βραβαντίῳ 20 χιλ. φράγκων διὰ τὴν ἐξαγορὰν. Ἐνοεῖται δ' οἰκοθεν ὅτι ὁ πανοῦργος ἐγγαστριμυθὸς ἐσπετερίσατο τὰ χρήματα πρὸς ἰδίαν αὐτοῦ χρῆσιν. Λέγεται προσέτι ὅτι ὁ φιλάργυρος τραπεζίτης, μαθὼν ἀκολούθως τὸ τέχνασμα, τοσοῦτον ἐταράχθη, ὥστε ἀπέθανεν ὑπὸ λύπης μετὰ τινος ἡμέρας.

β. Εἰς τῶν εὐφρεστερῶν ἐγγαστριμυθῶν τῶν νεωτέρων χρόνων ἦτο ὁ κ. St. Gille. Ἡ

μέραν τινὰ, ὅτε ἐπιπτε ραγδαία βροχὴ μετ' ἀστραπῶν καὶ κεραυνῶν, κατέφυγεν εἰς μοναστήριόν τι καθ' ἣν στιγμὴν οἱ μοναχοὶ, ἰστάμενοι περὶ τὸν τάφον ἐνός τῶν ἀδελφῶν αὐτῶν τὴν προτεραίαν τελευτήσαντος, μετενόουν καὶ ᾠδύροντο ὅτι δὲν ἐπεδόθησαν αἱ προσήκουσαι τῇ μνήμῃ αὐτοῦ τιμαὶ ὑπὸ τοῦ Ἡγουμένου. Αἴφνης φωνὴ ἠκούσθη προσεχομένη ἐκ τῆς ὄροφης τοῦ χοροῦ τῆς ἐκκλησίας, θρηνοῦσα τὴν κατάστασιν τοῦ ἀποθανόντος ἐν τῷ Καθαρητίῳ, καὶ ἐπιπλήττουσα τοὺς ἀδελφοὺς μοναχοὺς ἐπὶ ἐλλείψει ζήλου. Τὸ ὑπερφυσικὸν τοῦτο γεγονός συνήγαγεν ἅπασαν τὴν ἀδελφότητα ἐν τῷ ναῷ. Ἡ φωνὴ ἐπανελάβεν αὐτοὺς τὰς θρηνοφῶνας καὶ ἐπιτιμήσεις. Οἱ μοναχοὶ τότε ἔπασαν πρηνεῖς ἐπὶ τοῦ ἐδάφους, ὑπισχνόμενοι ταχεῖαν τὴν ἐπανόρθωσιν τοῦ πταίσματός των, καὶ ἀμέσως μετὰ τοῦτο ἐψαλλαν, ἅπαντες ἐν χορῷ τὴν νεκρικὴν ἀκολουθίαν, ἐν ᾧ συγχρόνως τὸ πνεῦμα τοῦ θεοῦ ἐξέφραζεν ἐκ διαλειμμάτων τὴν εὐαρέσκειάν του πρὸς τὴν εὐσεβῆ ταύτην πράξιν. Ὁ Ἡγούμενος μετὰ ταῦτα κατήλεγε σφοδρῶς τοὺς νεωτέρους πυρρωνιστὰς ἐπὶ τῇ πρὸς φαντάσματα ἀπιστίᾳ αὐτῶν· ὁ δὲ St. Gille, μόλις καὶ μετὰ βίας, ἠδυνήθη νὰ πείσῃ αὐτόν, ὅτι τὸ πᾶν συνίστατο εἰς ἐγγαστριμυθικὴν ἀπάτην.

Διὰ τῶν παραδειγμάτων τούτων δύναται εὐκόλως νὰ ἐννοήσῃ ὁ ἀναγνώστης ὀπόσῃ ἰσχὺν καὶ ἐπιρροὴν ἔχορῆγει καὶ ἡ τέχνη αὐτῇ τοῖς ἀρχαίοις ἐθνικοῖς ἱερεῦσι πρὸς τοῖς ἄλλοις αὐτῶν τεχνάσμασι.

ΜΕΡΟΣ Γ'.

Ἀνεφέραμεν ἐν Παραγ. 5. τοῦ Β'. μέρος, περὶ τοῦ ἀγάλματος τοῦ Μέμνονος. Ἐνταῦθα προτιθέμεθα νὰ περιγράψωμεν λεπτομερῶς τὴν ιδιότητα ἣτις κατέστησεν αὐτὸ τοσοῦτον περίδοξον.

Ὁ Lemprière, ὁ συλλέξας ἅπασας τὰς ἐν τοῖς συγγράμμασι τῶν ἀρχαίων δισπαρμένους πληροφορίας περὶ αὐτοῦ, περιγράφει τὸν Μέ-

μνονα ὡς βασιλέα τῆς Αἰθιοπίας, υἱὸν τοῦ Τιθωνοῦ καὶ τῆς Αὐγῆς. Οὗτος μετέβη μετὰ 10,000 στρατιωτῶν εἰς βοήθειαν τοῦ θεοῦ του Πριάμου ἐπὶ τοῦ Τρωϊκοῦ πολέμου, ἐνθα ἠγωνίσθη γενναίως καὶ πρὸς τοὺς ἄλλοις ἐφόνευσε καὶ τὸν Ἀντίλοχον, υἱὸν τοῦ Νέστορος. Ὁ γέρον πατὴρ προῦκάλεσεν εἰς μονομαχίαν τὸν αἰθίοπα μονάρχη, ἀλλ' οὗτος ἀποποιήθη αὐτὴν, ἕνεκα τῆς ἡλικίας τοῦ Νέστορος, ἐδέχθη τὴν τοῦ Ἀχιλλέως, καὶ ἐνώπιον ἀμφοτέρων τῶν στρατῶν, ἑλληνικοῦ τε καὶ τρωϊκοῦ, ἐφρονεῦθη ἐν τῇ μονομαχίᾳ. Ἡ Αὐγὴ τοσοῦτον ἐλυπήθη ἐπὶ τῷ θανάτῳ τοῦ υἱοῦ της, ὥστε δακρυροοῦσά παρεστάθη ἐνώπιον τοῦ Διὸς ἐκλιπαροῦσα αὐτὸν ἵνα χορηγήσῃ τῷ υἱῷ αὐτῆς τιμὰς διαφερούσας πάντων τῶν ἄλλων θνητῶν. Ὁ Ζεὺς συνήνεσε, καὶ ἀμέσως πολυάριθμος ἀγέλη πτηνῶν ἐφάνη ἀριπταμένη ἐκ τῆς πυρᾶς, ἐνθα ἐκαίετο ὁ νεκρὸς αὐτοῦ. Τὰ πτηνὰ ταῦτα τρεῖς περίξ τῶν φλογῶν περιστραφέντα, διηρέθησαν ἔπειτα εἰς δύο ἀντίπαλα μέρη, καὶ τοσοῦτ' ἡμανωδῶς ἐπολέμησαν, ὥστε ὑπὲρ τὰ ἡμίσεια αὐτῶν κατέπεσαν ἐπὶ τῆς πυρᾶς καιρίως πληρωθέντα, θύματα ἐξίλασμοῦ γενόμενα τῆς τοῦ Μέμνονος σκιάς. Ὁνομάσθησαν δὲ Μεμνονίδες, καὶ, κατὰ τὴν ἀφήγησιν τῶν ἀρχαίων μυθολόγων, ἐπανήρχοντο κατ' ἔτος ἐπὶ τοῦ τάφου τοῦ Μέμνονος, ἐπαναλαμβάνοντα τὴν αὐτὴν αἵματηρὰν καὶ φονικὴν συμπλοκὴν πρὸς τιμὴν τοῦ ἥρωος, ἐξ οὗ καὶ ἡ ἐπωνυμία αὐτῶν. Οἱ δὲ Αἰθίοπες ἢ Αἰγύπτιοι, ἐφ' ὧν ὁ Μέμνων εἶχε βασιλεύσει, ἀνήγειραν πρὸς τιμὴν αὐτοῦ τὸ περίφημον ἄγαλμα περὶ οὗ προεῖπομεν.

Τὸ ἄγαλμα τοῦτο ἐκέκτητο τὴν θαυμασίαν ιδιότητά τοῦ ἐκφέρειν ἦχον μελωδικὸν καθ' ἐκάστην πρωΐαν, περὶ τὴν ἀνατολὴν τοῦ ἡλίου προσόμιον χορδῇ διωραγαίᾳ κιθάρας ἢ λύρας, περὶ δὲ τὴν δύσιν αὐτοῦ, καθ' ἑσπέραν, ἦχον λίαν πεθερόν. Ἄλλ' οἱ ἄπλοιο οὗτοι ἦχοι, προϊόντος τοῦ χρόνου, ἐμεγαλοποιήθησαν ὑπὸ τῶν Αἰγυπτίων ἱερέων εἰς λέξεις δῆθεν σαφεῖς καὶ μάλιστα εἰς χρησμολογίας ἐμμέτρους. Οἱ

δὲ ὑπερφυσικῶς οὕτω μετατραπίντες ἦχοι ἐνεχάραχθησαν ἐπὶ τοῦ ἀριστεροῦ μέρους τοῦ ἀγάλματος. Ἄλλὰ, καὶ περ ἡ μετατροπὴ αὕτη ἦν προϊόν διολιότητος, οὐδεμίαν ὁμως ἀντίρρησην δυνάμεθα νὰ ἐπιφέρωμεν ὅτι τὸ ἄγαλμα ἐξέβαλλεν ἦχους. Ἴδου τί λέγει περὶ αὐτοῦ ὁ Πausanias:

Ἐν Θήβαις ταῖς Αἰγυπτίαις ἐστὶ καθήμενον ἄγαλμα χρυσοῦν Μέμνονα ὀνομάζουσιν οἱ πολλοί. . . Τοῦτο τὸ ἄγαλμα ὁ Καμβύσης διέκοψε καὶ νῦν ὁπόσον ἐκ κεφαλῆς ἐς μέσον σώμα ἐστὶν ἀπεριμμένον, τὸ δὲ λοιπὸν κάθηται τε καὶ ἀνὰ πᾶσαν ἡμέραν, ἀνίσχοντος ἡλίου, βοᾷ καὶ τὸν ἦχον μάλιστα ἀν' εἰκασίαις τις κιθάρας ἢ λύρας ραγείσης χορδῆς. (Ἀττικὰ βιβλ. 1 XLII. 8—4).

Περὶ δὲ τῶν Μεμνονίδων πτηνῶν, λέγει ὁ αὐτὸς συγγραφεὺς, ὅτι δὲν συνεκρότουσαν περὶ τὸν τάφον μάχην, ἀλλ' ἔσαιρον καὶ ἐρράντιζον αὐτὸν διὰ τῶν πτερύγων των.

Μεμνονίδες ταῖς ὄρνισιν ἐστὶν ὄνομα. Κατὰ δὲ ἔτος οἱ Ἑλλησπόντιοι φασιν αὐτὰς ἐν εἰρημέναις ἡμέραις ἰέναι ἐπὶ τοῦ Μέμνονος τὸν τάφον, καὶ ὁπόσον τοῦ μνήματος δένδρων ἐστὶν ἢ πόας ψιλὸν τοῦτο καὶ σαίρουσιν αἱ ὄρνιθες καὶ ὑγροῖς τοῖς πτεροῖς τοῦ Αἰσῆπου τῷ ὕδατι ραίνουσι. (Φωικικὰ βιβλ. X. XXXI. 6—7).

Οἱ ἦχοι λοιπὸν οὗτοι ἦσαν ἄρα γε ἀποτέλεσμα ἐπιστημονικῆς ἐφαρμογῆς ἢ φυσικὸν τι φαινόμενον; . . . Νομίζομεν ὅτι ἅπασαι αἱ εἰκασίαι ἃς ἐτόλμησαν νὰ ἐκφέρωσιν ἐπὶ τοῦ ἀντικειμένου τούτου καταλήγουσιν εἰς τοῦτο τὸ πρόβλημα.

Ὁ κ. Σαλβέρτος (περὶ οὗ ἀναφέρομεν ἐν Κεφ. Α'. Μερ. Α'. τῶν χημικῶν) καὶ πλείστοι ἄλλοι συγγραφεῖς ἀποδίδουσι τοὺς ἦχους ὁλως εἰς τὰς σκευωρίας τῶν Αἰγυπτίων. Προέβησαν μάλιστα ἐπὶ τοσοῦτον, ὥστε καὶ νὰ περιγράψωσι τὸν μηχανισμόν δι' οὗ τὸ ἄγαλμα, οὐ μόνον ἐξέπεμπεν ἦχους, ἀλλὰ καὶ λίαν εὐκρινῶς ἐπρόφερε τὰ ἐπτὰ αἰγυπτιακὰ φωνήεντα τὰ καθιερωμένα ταῖς ἐπτὰ πλανήταις

Ὁ κ. Langles, ἐν τῇ «περὶ τοῦ φωνητικοῦ ἀγάλματος τοῦ Μέμνονος πραγματεία του. (Dissertation sur la Statue Vocale de Memnon) λέγει ὅτι οἱ ἦχοι ἠδύνατο νὰ παραχθῶσι ὑπὸ σειρᾶς σφυρίων τυπτόντων, εἴτε τὸν Σιηνίτην λίθον (granit) τοῦ ἀγάλματος ἢ ἠχητικούς ἄλλους λίθους, ὁμοίους τοῖς ἐν Κίνα ἀπὸ πολλοῦ ἐν χρήται οὔτι διὰ μουσικὰ ὄργανα. Ὁ κ. Σαλβέρτος ἐπιβεβαιῶν τὴν ἀτελεῖα ταύτην σκευασίαν, ὑποθέτων ὅτι ἠδύνατο ὡσαύτως νὰ ἦ προσηρμοσμένη τοῖς σφυρίοις καὶ κλεψύδρα, ἥτοι ὠρολόγιον ὕδατος, ἢ ἑτερόν τι ἔργαλειον πρὸς διαμέτρησιν τοῦ χρόνου, καὶ οὕτω κατεσκευασμένον ὥστε νὰ θέτῃ τὰ σφυρία εἰς κίνησιν ἅμα τοῦ ἡλίου ἀνίσχοντος. Μὴ ἀρκοῦμενος εἰς τὴν ὑπόθεσιν ταύτην, συμπραίνει ὅτι τὸ ἐλατήριον ἅπαντος τοῦ μηχανισμοῦ συνίστατο εἰς τὴν γνωστὴν παρὰ τοῖς ἀρχαίοις τέχνην τοῦ συνάπτειν τὰς ἡλιακὰς ἀκτῖνας εἰς κοινὸν σημεῖον ἢ κέντρον. Μεταξὺ τῶν χειλέων, ἢ εἰς ἑτερόν τι μέρος τοῦ ἀγάλματος ἀπόκρυτον, ὡς ἐκ τοῦ ὕψους αὐτοῦ, ἠδύνατο, λέγει, νὰ ὑπάρχῃ εὐρείαις τὴν περιέχουσα φακὸν τινα ἢ κάτοπτρον, πρὸς τὸ συνάπτειν αὐτὰς ἐπὶ ἐνὸς ἢ πλείοτέρων μεταλλικῶν μοχλῶν, οἵτινες, ἐκ τῆς θερμότητος αὐτῶν διαστελλόμενοι, ἔθετον ἀλληλοδιαδόχως τὰ ἐπτὰ σφυρία εἰς κίνησιν. Ἐκ τούτου δὲ, κατ' αὐτὸν, ἐξηγεῖται, διατι οἱ ἦχοι ἐξέπεμποντο μόνον τὸ πρωὶ ὅτε αἱ ἀκτῖνες τοῦ ἡλίου προσέβαλλον τὸ στόμα τοῦ ἀγάλματος, καὶ δὲν ἐπαναλαμβάνοντο εἰμὴ περὶ τὴν δύσιν αὐτοῦ, παραινὲι τέλος τὴν ἐπιγραφὴν οὕτωςί. «Τὰ ἄπειρα παραδείγματα τῶν φαινομένων θουμάτων, τῶν διὰ τῆς ἀκουστικῆς ἐπιστήμης παραγομένων, δικαιοῦσιν ἡμᾶς ἵνα ἀποδώσωμεν καὶ τοῦτο τῇ ἐπιτηδειότητι τῶν ἱερέων, οὐδεμιᾶς εὐκαιρίας παραμελοῦντων ὥστε νὰ μὴ ἐπωφαλῶνται αὐτῆς.»

Ὁ Βανδάλ, ἐν τῷ «Περὶ Χρησμάτων» (De Oraculis) συγγράμματι του, ὑποτίθεισιν ὅτι ἐντὸς τοῦ κολοσσοῦ ὑπῆρχε κοιλότης διὰ τὴν εἴσοδον τῶν ἱερέων, ἔργον ἐχόντων τὸ χρη-

γεῖν τοῖς θεοῖς τὴν συνδρομὴν τῆς ἰδίας αὐτῶν φωνῆς. Ὁ Βίλκινσον, ὁ ἄφρικανὸς περιηγητής ἐπικληθεὶς, ἀνεκάλυψε περὶ τὸ 1838 ἠχητικὸν τινα λίθον κείμενον ὑπὸ τὰ γόνατα τοῦ ἀγάλματος καὶ ὀπισθεν αὐτοῦ κοίλωμα, χρησιμεῖον, ὡς λέγει πρὸς τὸ ὑποδέχεσθαι τὸ ἄστρον τὸ μέλλον τύπτειν τὸν λίθον καὶ ἐνεργεῖν τὸ θαῦμα. Ἄλλως τε οὐκ ὀλίγα ἀποπειραὶ ἐγένοντο πρὸς ἐξήγησιν τοῦ τρόπου τῆς ἐκτελέσεως αὐτοῦ.

Παραλείποντες ἤδη τὴν ιδέαν τοῦ ὅτι τὸ πᾶν ἦτο ὁλόος τῶν τῆς Αἰγύπτου ἱερέων, πρὸς λύσιν προβλήματος ὀρείλομεν νὰ ἐπιζητήσωμεν φυσικὸν τι φαινόμενον ἐπὶ τοῦ ἀντικειμένου τούτου.

Ὁ Κ. Δαβὶδ Breuster ὅστις εἶναι τῆς γνώμης ὅτι οἱ ἦχοι προήρχοντο ἐκ φυσικῶν αἰτιῶν, ἀναφέρει τὸ ἐπόμενον χωρίον ἐκ τῶν τοῦ περιφήμου συγγραφέως τοῦ «Κόσμου» Βαρῶνος Χουμβόλδου, περιηγήσεων. «Ὁ ἐκ ἠγρανίτου βράχος, ἐφ' οὗ ἰστάμεθα, εἶναι εἰς »ἐξ ἐκείνων ἐνθα οἱ ἐπὶ τοῦ Ὀρενόκου διαπλέοντες ἦκουσαν ἐκ διαλειμμάτων ἀνατέλλοντος τοῦ ἡλίου, ὑπογείους ἦχους ὁμοίους »τοῖς τῶν μουσικῶν ὀργάνων. Οἱ ἱεραπόστο »λοι καλοῦσι τοὺς βράχους τούτους Loxas »de musica. «εἶναι μαγεία» εἶπεν ὁ Ἀμερικανὸς Ἰνδὸς ἡμῶν ναύκληρος. Ποτὲ ὄμως »ἄλλοτε ἡμεῖς δὲν ἠκούσαμεν τοὺς μυστηριώ »δεις τούτους ἦχους, οὔτε ἐν Cariehana Vieja, »οὔτε ἐν τῷ Ἄνω Ὀρενόκῳ, ἀλλ' ἐκ τῶν πλη »ροφοριῶν ἃς παρέσχον ἡμῖν ἀξιόπιστοι μάρ »τυρες, τὸ φαινόμενον τοῦτο ὀρεῖλει ν' ἀπο »δοθῇ εἰς τὴν κατάστασιν τῆς ἀτμοσφαιρας. »Αἱ πλευραὶ τοῦ βράχου εἶσι πλήρεις στενω »πάτων καὶ βαθυτάτων ρηγματῶν. Ταῦτα θερ »μαίνονται τὴν ἡμέραν μέχρι 50 βαθμῶν. »Ἀλλὰ τὴν νύκτα εὗρον τὴν θερμοκρασίαν »αὐτῶν ἐπὶ τῆς ἐπιφανείας 39 βαθμῶν, ἐνφ' ἡ »πὲρὶς ἀτμοσφαῖρα ἦτο 28. Εὐκόλως δυνάμε »θα νὰ ἐννοήσωμεν ὅτι ἡ διαφορὰ τῆς θερμο »κρασίας μεταξὺ τοῦ ὑπογείου καὶ τοῦ ἐξω »περικοῦ ἀέρος φθάνει τὸν μέγιστον αὐτῆς ὁ-

»ρον περί τὴν ἀνατολὴν τοῦ ἡλίου, ἦτοι τὴν
 »στιγμὴν ἐκείνην ἣς συγχρόνως ἀπέχει ἐξί-
 »σου τῆς τοῦ μεγίστου ὄρου τῆς προτεραιίας.
 »Οἱ μουσικοὶ ὄθεν ἦχοι οὗτοι, οἱ ἀκουόμενοι
 »ὄταν τις κοιμᾶται ἐπὶ τῶν βράχων, ἔχων τὸ
 »οὐς εἰς συνάφειαν μετὰ τοῦ λίθου, δὲν δύνα-
 »ται ἄρ' ἄγε νὰ ὦσιν ἀποτέλεσμα ρεύματος ἀέ-
 »ρος ἔξερχομένου διὰ μέσου τῶν ρηγματίων;
 »Τὰ δὲ ἐλαστικά φύλλα τοῦ ὄρου τοῦ μαρκα-
 »σίου (mica), τὰ κείμενα μετὰ τῶν ρηγμα-
 »τιῶν, δὲν δύνανται ἐπίσης, ὡς ἐκ τῆς ὠθήσεως
 »τοῦ ἀέρος, νὰ συντελώσιν εἰς τὴν τροποποι-
 »ησιν τῶν ἤχων; Διατί λοιπὸν νὰ μὴ παραδε-
 »χθῶμεν ὅτι οἱ ἀρχαῖοι κάτοικοι τῆς Αἰγύ-
 »πτου, διαπλέοντες ἀπαύστως τὸν Νεῖλον,
 »νεῖχον κάμει τὴν αὐτὴν παρατήρησιν ἐπὶ βρά-
 »χου τινὸς τῆς Θεβαΐδος, καὶ ὅτι ἡ τῶν ἐκεῖ-
 »σε βράχων μουσικὴ συντέλεσεν εἰς τὰς ἐπι-
 »τοῦ Μεμνονείου ἀγάλματος μαγγανείας τῶν
 »ἱερέων;»

Ἡ ἕκτατος δ' αὕτη περίπτωσις τῆς ἐκβο-
 λῆς ἤχων ἐκ γρανιτικῶν βράχων περὶ τὴν ἀ-
 νατολὴν τοῦ ἡλίου, ἡδύνατο νὰ θεωρηθῆ ὡς ὑ-
 περωκεάνειον θαῦμα οὐδόλως ἐφαρμυστὸν τῇ
 Αἰγύπτῳ ἀλλὰ κατὰ παράδοξον σύμπτωσιν
 παρατηρήσεων, Γάλλοι τινὲς περιηγηταί, δια-
 μένοντες ἐν Αἰγύπτῳ περὶ τὸν αὐτὸν σχεδὸν
 χρόνον, καθ' ὃν ὁ Κ. Χουμβόλδος περιηγεῖτο
 τὰς ἐρήμους τῆς Νοτίου Ἀμερικῆς, ἤκουσαν,
 τοῦ ἡλλου ἀνατέλλοντος, ἐν μνημείῳ τινὶ ἐκ
 γρανίτου, οὐ μακρὰν τῶν ἀνακτόρων τοῦ Καρ-
 νάκ, ἤχον τινα προσόμοιον χορθῇ διαρραγίῃ,
 οἷον περιγράφει καὶ ὁ προμνηθεὶς Παισα-
 νίας.

Δὲν δυνάμεθα ἄρ' ἄγε νὰ προσθῶμεν ἔτι πε-
 ραιτέρῳ ἢ οἱ Πρῶσοι καὶ Γάλλοι περιηγηταί,
 οἱ εἰκάζοντες ὅτι οἱ κοινοὶ ἦχοι οὗτοι ὑπηγό-
 ρησαν τοῖς Αἰγυπτίοις ἱερεῦσι τὰς τοῦ Μεμνο-
 νείου τερατουργίας; Δὲν δικαιούμεθα νὰ διαβε-
 βαιώσωμεν ὅτι ὁ ἦχος τοῦ Μεμνονος ἦτο αὐτὸς
 καθ' ἑαυτὸν φυσικὸν φαινόμενον, ἦτοι γραν-
 τικὸς ἦχος προερχόμενος ἐκ τῶν αὐτῶν αἰτίων
 τῶν ἐνεργούντων ἐπὶ τοῦ Ὀρενόκου καὶ ἐν Καρ-

νάκ, ἀντὶ νὰ θεωρῶμεν αὐτὸν ὡς τέχνασμα πρὸς
 ἀπομίμησιν φυσικῶν φανῶν ἢ ἤχων; Ἐὰν ὡς
 ὁ περιφημὸς ἡμῶν περιηγητὴς ὑποθέτει, οἱ ἀρ-
 χαῖοι κάτοικοι τῆς Αἰγύπτου, διαπλέοντες ἀ-
 παύστως τὸν Νεῖλον, εἶχον συνοικειωθῆ μετὰ
 τῆς μουσικῆς τοῦ γραντικοῦ βράχου τῆς Θεβα-
 ῖδος, πῶς ἡδύνατο ἡ ἀπομίμησις τοιούτων φυ-
 σικῶν καὶ συνήθων ἤχων θὰ θεωρηθῆ ὑπὸ τῶν
 ἱερέων ὡς μέσον ὑποδουλώσεως τῶν πνευμάτων
 τοῦ λαοῦ; Οὐδὲν τὸ θαυμαστὸν ἡδύνατο ὑπάρ-
 ζαι ἐν γραντικῷ ἀγάλματι ἐκπέμποντι τοὺς αὐ-
 τοὺς ἐκείνους ἤχους, τοὺς τὴν αὐτὴν ὥρην τῆς
 ἡμέρας ἐκπεμπομένους καὶ ὑπὸ γραντικοῦ βρά-
 χου καὶ μακρὰν τοῦ νὰ ἐκλάβωσι τὸ γεγονός
 τοῦτο ὡς ὑπερφυσικόν, οἱ κάτοικοι ἤθελον τὸ
 θεωρήσει ἀπλῶς ὡς ἀντίτυπον, οὕτως εἰπεῖν, τοῦ
 ἤδη γνωστοῦ αὐτοῖς φαινομένου. Ὅτι δ' ἡ τῶν
 βράχων μουσικὴ ἦν κοινὴ ἐν Θεβαΐδι, ἀπλῆ
 ἔστιν εἰκασία· εἶναι ὄθεν πιθανόν, ὅτι θράχος
 τις ἐκ γρανίτου κατέχων τὴν ιδιότητα τοῦ ἐκ-
 φέρειν ἤχους, εἶχεν ἀνακαλυφθῆ ὑπὸ τῶν ἱερέ-
 ων, καὶ ὅτι ἐποίησαντο χρῆσιν αὐτοῦ πρὸς τὸν
 ἐν τῷ αὐτῷ τόπῳ χρηματισμὸν τοῦ Μεμνονείου
 ἀγάλματος, ἐπὶ σκοπῷ τοῦ νὰ ἐντυπωθῆ ἐπ'
 αὐτοῦ ὑπερφυσικὸς χαρακτήρ, καθιστῶν αὐτοὺς
 ἱκανοὺς πρὸς τὸ διατηρεῖν τὴν ἐπιρροὴν τῶν ἐπὶ
 τοῦ εὐπίστου λαοῦ.

Αἱ ἐρευναι καὶ ἄλλων περιηγητῶν συντελοῦν
 εἰς τὴν θεωρίαν ἡμῶν ταύτην. Τρεῖς λεύγας πρὸς
 βορρᾶν τοῦ Τῶρ ἐν τῇ Πετραίᾳ Ἀραβίᾳ ὑπάρ-
 χει τὸ ὄρος Νακού; ἐν τῷ κόλπῳ τοῦ ὀπίου
 οἱ μᾶλλον ἀλλόκοτοι ἦχοι ἠκούσθησαν. Οἱ Ἀ-
 ραβες τῆς Ἐρήμου ἀποδίδουσιν αὐτοῦ; εἰς μο-
 ναστήριον μοναχῶν ὡς ἐκ θαύματος διατηρού-
 μενον ἐν τοῖς ὑπογείοις τοῦ ὄρους, προερχομένους
 ἐκ ράβδου σιδερέας ὀριζοντείας κρεμαμένης, ἣν
 κρούει ὁ ἱερεὺς διὰ σφυρίου ὀπω; συγκαλῆ τοῦ;
 μοναχοῦ; εἰς τὰς πρῶσευχάς. Ἐγγχώριό; τις διε-
 βεβαίωσεν ὅτι, εὐρῶν ποτε ὀπῆν ἠνεφεμένην,
 κατέβη εἰς τὸ ὑπόγειον μοναστήριον, ἐνθα εἶδεν
 ὠραίους κήπους καὶ ὕδωρ διαυγές; καὶ πρὸς ἀ-
 πόδειξιν τούτου ἐδείκνυε καὶ ἀντίδωρα ἄπερ δι-
 ετείνετο ὅτι ἐκείθεν ἔλαβεν. Οἱ κάτοικοι τούτου

τοῦ Τῶρ ὡσαύτως ὁμολογοῦσιν ὅτι αἱ κάμηλοι
 τρέμουσιν εἰς τὴν ἀκοὴν τῶν ἤχων τούτων.

Ὁ Κ. Seetzen, ὁ πρῶτος Εὐρωπαῖος περι-
 ηγητὴς ὁ ἐπισκεφθεὶς τὸ ὄρος ἀνεχώρησεν ἐκ Βο-
 δουὲλ Νακὲλ τὴν 17 Ἰουνίου περὶ τὴν 5 ὥραν
 τὸ πρῶτὸ συνοδευόμενος ὑπὸ τινῶν Βοδουίνων
 Ἀράβων καὶ μετὰ ἐν τέταρτον ὁδοιπορίας ἔφθα-
 σαν εἰς τοὺς πρόποδας μεγαλοπρεποῦς βράχου
 πορώδους, ἐφ' οὗ εὔρον ἐπιγραφάς Ἑλληνικάς καὶ
 Κοπτικάς, σημειῖον ὅτι καὶ ἕτεροι εἶχον προλα-
 βόντως ἐπισκεφθῆ αὐτόν. Περὶ μεσημβρίαν ἡ συν-
 οδία ἀφίκετο εἰς τοὺς πρόποδας τοῦ Νακού. Τὸ
 ὄρος τοῦτο ἐπαρουσίαζεν ἐπὶ τῶν πλευρῶν αὐτοῦ
 δύο κατωφερείας ἀμμόεις 150 πόδας τὸ ὕψος,
 καὶ τοσοῦτω κεκλιμένας, ὥστε ἡ ἄμμος ἐλαφρῶς
 προσκολλημένη ἐπὶ τῆς ἐπιφανείας, ὅτε ἡ κα-
 ταφλέγουσα θερμότης τοῦ ἡλίου κατέστρεφε τὴν
 ἀσθενῆ αὐτῆς συνάφειαν, ἢ ὑπὸ τῆς ἐλαχίστης
 κινήσεως, ἀμείσως κατέπιπτεν.

Ὁ πρῶτος ἦχος προσέβαλε τὴν ἀκοὴν τῆς
 συνοδίας περὶ τὴν μίαν ὥραν μ. μ. Ἐνῶ ὁ Κ.
 Seetzen ἀνερχομῆτο ἐπὶ τῶν κατηφόρων, ἤκου-
 σε τὸν ἦχον ἀκῶθεν τῶν γονάτων του, ἐξ οὗ
 ὠρμήθη εἰς τὴν ὑπόθεσιν ὅτι ἡ τῆς ἄμμου κα-
 τάπτωσις ἦν τὸ αἶτιον τοῦ ἤχου. Νομίσας δ' ὅτι
 ἀνεκάλυψε τὴν ἀληθῆ ἀρχὴν τοῦ ἤχου, ἠθέλησε
 νὰ ἐπαναλάβῃ τὸ πείραμα, καὶ πρὸς τοῦτο ἀ-
 νέβη ἀναρριχώμενος εἰς τὸ ἀνώτατον μέρος, εἶτα,
 καταφερόμενος ὅσον τάχιστα, προσεπάθησε διὰ
 τῶν χειρῶν καὶ τῶν ποδῶν αὐτοῦ νὰ βάλλῃ εἰς
 ταχεῖαν κίνησιν τὴν ἄμμον. Ἐπέτυχε δὲ πορ-
 ρωτέρῳ τῆς προσδοκωμένης ἐκβάσεως, καθότι
 ἡ ἄμμος ἐκκυλιόμενη οὐ μόνον ἀπέτελεσε μέγαν
 κρότον, ἀλλὰ καὶ τὸ ὄρος τοσοῦτον σφοδρῶς ἐ-
 κλονίζετο, ὥστε ἤθελε, λέγει, μέγῳ φόβῳ, ἂν
 ἦγνόνε τὸ ἐνεργῶν αἶτιον.

Ἐν τῇ «Ἐπιστημονικῇ Ἐφημερίδι τοῦ Ἐδιμ-
 βούργου» κατεχωρήθη πρό τινῶν ἐτῶν περιγρα-
 φὴ ἐπισκέψεως ἐπὶ τὸ ὄρος Νακού; μεταγενε-
 στέρα τῆς τοῦ Κ. Seetzen. Ὁ συγγραφεὺς αὐ-
 τῆς Κ. Γράυ δὲν ἐπιφέρει ἀξιολογωτέρας ἐπι-
 τούτου πληροφορίας; λέγει μόνον ὅτι μετὰ ἐν

τέταρτον τῆς ὥρας ἐπὶ τῆς πρώτης ἐπισκέψεώς
 του, ἤκουσε χαμηλὸν καὶ συνεχῆ ἦχον ψυθιρί-
 ζοντα ὑπὸ τοὺς πόδας αὐτοῦ ὅστις βαθμηδὸν
 σφοδρότερος γινόμενος, ὡμοιάζε πρὸς τὸν κτύπον
 τοῦ ὠρολογίου, καὶ ἐπὶ τέλους μετὰ πέντε λε-
 πτὰ ἀπώθησε τὴν ἄμμον πρὸς τοὺς πρόποδας.
 Ἐπανελθὼν τὴν ὑστεραίαν εἰς τὸ αὐτὸ μέρος,
 ἤκουσε τὸν ἦχον εἰς τοῦ πρώτου δυνατώτερον
 ἀλλὰ ἐν ἡδυνήθῃ νὰ παρατηρήσῃ οὐδὲν σχίσμα
 δι' οὗ νὰ εἰσδύῃ ὁ ἐξωτερικὸς ἀήρ, καὶ ἐπειδὴ ὁ
 οὐρανὸς ἦτο εὐδιδος καὶ ἡ ἀτμοσφαῖρα ἠρεμοῦσα,
 δὲν ἡδύνατο ν' ἀποδώσῃ τὸν ἦχον εἰς μετεωρο-
 λογικὴν τινα αἰτίαν.

Περαιόντες καὶ τὸ παρὸν Κεφάλαιον προσ-
 επιλέγομεν ὅτι οὐχ ἦττον παράδοξοι, ἐν μέρει
 δὲ καὶ συντελοῦσαι πρὸς τὴν διασάφησιν τῶν εἰ-
 ρημένων, εἰσὶν αἱ διὰ τοῦ γαλβανικοῦ ρεύματος
 παραγόμεναι ἠχητικαὶ δονήσεις ἐπὶ εὐκάμπτων
 καὶ ἀστομῶτων ἐλασμάτων σιδήρου, αἱ ὑπὸ τοῦ
 Κ. Sage ἐσχάτως ἐφευρεθεῖσαι καὶ ὑπὸ τῶν
 παρατηρήσεων τοῦ Γάλλου Marian ἐπιβεβαι-
 ωθεῖσαι.

(ἰκολουθεῖ)

CLEMENCE ROBERT.

(ΕΚ ΤΟΥ ΓΑΛΛΙΚΟΥ),

Ὁ στρατὸς ἀναχωρῶν διήλθε τὸ Λονδίνον.
 Ὁ Μαλβοροῦγ ἐτέθη ἐπὶ κεφαλῆς τῶν στρατευ-
 μάτων. Οἱ χωρικοὶ καὶ πάντες οἱ κάτοικοι τοῦ
 Λονδίνου συνώδευσαν μέχρις ἐκτὸς τῶν προ-
 στείων τοὺς γενναίους μαχητὰς τῆς Ἀγγλίας,
 εὐχόμενοι ἐνδομύχως ὑπὲρ τῆς ἐπιτυχίας τῶν
 ὑπλῶν των. Ὁ Πικάρδος ὅστις ἀνερίχθη μετα-
 ξὺ τοῦ πλήθους καὶ ὅστις ἐξεκαρδίετο γε-
 λῶν διὰ τὸ συμβᾶν ὅπερ ἐπισυνέθη τῇ ἀξιολα-
 τρεῦτι αὐτοῦ δεσποίνῃ καὶ τὴν λύτρωσιν αὐ-

τῆς ἀπὸ τῶν κινδύνων, ἤρξατο ἄδων ἄσμα ἰδιόρρυθμον τῆς πατρίδος τοῦ Πικάρδιος. Παρενέθεσε ἐν τῷ ἄσματι λέξεις σχετικὰς τῶν περιστάσεων, μὴ ἀμφιβάλλων πλέον ὅτι ἡ εὐχάριστος τὸν καθίστα ποιητὴν. Ἐπεριπάτει ἄδων στενωροῖα τῆ φωνῆ.

Ὁ Μαλβορούγ εἰς πόλεμον πηγαίνει
ταράμ ταρί ταράμ ταρί ρά βέρα
Ποῖος ἤξευρε τί μορεὶ νά γένη
κι' ἂν θά γυρίσῃ πίσω μὴν ἡμέρα.

Ὁ Πικάρδος συχνότερον ἐψάλλε τοὺς δύο πρώτους στίχους ὅτινες ἐντὸς ὀλίγων λεπτῶν ἐψάλλοντο ἐν χορῷ παρὰ πάντων. Ἐντεῦθεν ἡ ἀρχὴ τοῦ δημοτικωτάτου ἐν Ἀγγλίᾳ ἄσματος τοῦ Μαλβορούγ.

Τὸ ἑσπέρας ὅταν τὸ σκότος ἐκάλυψε τὰ πέριξ, ἡ τὸν Βέδμαρ ἐν τῷ κήφῳ ἀναμένουσα ἄμαξα ἐδυνήθη ν' ἀπαγάγῃ τὸν φυγάδα ὅστις μετ' ὀλίγας ἡμέρας ἐπάτησε τὸ Γαλλικὸν ἔδαφος ἄνευ οὐδενὸς προσκόμματος καὶ ἀνέλαβεν αὐτὸς τὴν ἀρχηγίαν τοῦ ἀντιθέτου τῆ Ἀγγλίας στρατοῦ.

Ἐν ἑτοσ πορῆλθε. Κατὰ τὸ διάστημα τοῦτο ἡ Ἀγγελικὴ κατώκησε τὸ ἀρχαῖκόν καὶ εὐγενὲς μέγαρον τοῦ Χάρκελλ ὡς φιλλήτυχος οἰκοδόποινα. Τερπομένη ἐξ ἡδειῶν ἀναμνήσεων καὶ προσδοκῶσα λαμπρὰν ἐν τῷ μέλλοντι ὑπαρξίν, παρεδίδετο ἔλη εἰς τὰς εὐχρέστους ἀπολαυὰς τῆς ἐν τῇ ἐξοχῇ διαμονῆς καὶ εἰς τὴν εὐχαρίστησιν τοῦ νὰ ἐπιχέῃ τὴν εὐτυχίαν καὶ τὴν πρόοδον εἰς τοὺς πολυαριθμούς αὐτῆς ὑποτελεῖς.

Ταυτοχρόνως ὁ δούξ τοῦ Μαλβορούγ διηύθυνε τὸν πόλεμον πρὸς τὰ μέρη τῶν κάτω χωρῶν, καὶ ἐπεραῖωτε αὐτὸν διὰ τῆς μάχης τῆς Μαλπλακέ ὁδοῖσαν τὴν ἀξιωμανημόνευτον ἡμέραν τῆς 11 Σεπτεμβρίου 1709. Ὁ Μαλβορούγ μέγας πολιτικὸς ἀνὴρ ὅσον καὶ ἀνδρῆος, προήδρευε μακρόθεν τῶν νικῶν τῆς Μινόρκης καὶ Σαρδηνίας, ἐπέβαλλε τοὺς σκληροτέρους ὄρους εἰς τὰς ἠττηθείσας δυνάμεις καὶ καθίδρυσεν ἐπὶ νέων χωρῶν τὴν βρεττανικὴν κυριαρχίαν.

Ἐν τούτοις ἡ Δαίδου Ἀγγελικὴ, σκεπτικὴ καὶ μελαγχολικὴ ἐν ταυτῷ διὰ τὴν διπλὴν χη-

ρσίαν τῆς, ὄνειροπόλει πολλὰς ὥρας ἐν τῷ κυανῷ ἐκείνῳ θαλάμῳ ἔνθα ἐπανεῖδε τὸν Βέδμαρ, διὰ τελευταίαν φορὰν. Συχνάκις διηύθυνε τὰς σκέψεις τῆς ἐπὶ τοῦ περιβόλου τοῦ πύργου ἀφ' οὗ διέκρινε τὴν συνοδείαν τοῦ στρατηγοῦ Μαλβορούγ καὶ τὴν ἄμαξαν ἣτις ἀπήγαγε τὸν φυγάδα.

Περὶ τὸ δειλινὸν ἡμέρας τινος τοῦ Ὀκτωβρίου ἡ Ἀγγελικὴ περιπατοῦσα ἐν τῷ περιβόλῳ τοῦ πύργου παρετήρει τὴν ὠραιότητα ἡμέρας φθινοπωρινῆς ἣτις ἐπεχρύσσει τὴν γυμνὴν ἐξοχήν. Οὕτω παρατηροῦσα ἡ Ἀγγελικὴ εἶδε μακρόθεν γοκμυὴν μελανὴν μετὰ φωτεινῶν σημείων βραδέως προχωροῦσαν. Ὅτε ἡ γοκμυὴ αὕτη ἐπλησίασε παρετήρησε ἄνδρα τινα μελανεῖμονα, φέροντα σπάθην περὶ τὴν ὀψύν καὶ περὶ τὸν πῖλον ὑπὸ μάλης. Προηγείτο νεκρωσίου συνοδείας. Ὅτε ἡ συνοδεία ἐπροχώρησε περισσότερον, ἡ Ἀγγελικὴ ἠσθάνθη ἑαυτὴν καταλαμβανομένην ὑπὸ φρίκης βλέπουσα ὅτι ἡ συνοδεία διηυθύνετο πρὸς τὸν πύργον ἐντὸς ὀλίγου ἐφοικίασε ἰδοῦσα ὅτι κενεοτάφιον περιετολισμένον διὰ σημαῖων ἔφερε τὸ παράσημον τοῦ δουκὸς Μαλβορούγ. Κατῆλθε πάραυτα καὶ ἐφθασε πρὸ τοῦ περιστυλίου ἔνθα εὐρέθη ἀπέναντι ἀξιωματικοῦ ὅστις προηγῆθη τῆς συνοδείας ἐπιφορτισμένος νὰ φέρῃ τὴν εὐγενῆ κυρία τὴν εἰδησιν τοῦ δυστυχήματος, ὅπερ τῇ συνέβη. — Ὁ περιφανὴς σύζυγός τῆς ἐτραυματίσθη, ἐν τῇ μάχῃ τοῦ Μαλπλακέ, ὀλίγον ἐπικινδύνως ὡς κατὰ πρώτων ἐνομιζέτο. Ἀλλὰ φθὰς εἰς τὸν λιμένα τῆς Νόργουίτς καὶ καθ' ἣν μάλιστα στιγμὴν εἶχε νὰ περαιώσῃ ὑποθέσεις του τινὰς ἐν τῇ πόλει ταύτῃ, ἡ πληγὴ ἠνεώχθη ἐκ νέου καὶ ἀπωλέσας αἷμα πολὺ, ὁ στρατηγὸς ὑπέκυψεν ἐν ὀλίγαις στιγμαῖς. Τὸ ἐπιτελεῖον του μετὰ ἡμισείας ἡμέρας πορείαν, ἔμαθε τὴν ὀλεθρίαν ταύτην εἰδησιν διὰ ταχυδρόμου ἐλθόντος ἐσπευσμένως. Οἱ λοχαγοὶ καὶ πάντες οἱ ἀξιωματικοὶ, καταθλιθέντες ἐκ τοῦ δυστυχήματος τούτου, ἤγειραν κενεοτάφιον εἰς μνήμην τοῦ ἀρχηγοῦ ὅστις τοῖς ἦτο τοσοῦτον ἀγαπητός. Ἡ Ἀγγελικὴ, κατελήφθη ὑπὸ

μεγίστης συγκινήσεως καὶ δάκρυα ἔρρεον τῶν ὀφθαλμῶν τῆς. Ἡ ἀπώλεια τοῦ συζύγου τῆς ἦτο ὅσον σκληρὰ τοσοῦτον καὶ ἀπρόοπτος. Ἀγγλὶς τὴν καρδίαν ἡ Ἀγγελικὴ ἐλυπεῖτο τὸν ἀγωνιστὴν, τὸ στήριγμα, τὸν ἥρωα τῆς πατρίδος τῆς. Γυνὴ τρυφερὰ καὶ εὐγνώμων, ἔκλαιε ἐπὶ τῇ στερήσει ἐκείνου ὅστις τὴν ἐλάτρευε τοσοῦτον τρυφερῶς. Ἀλλ' ὤρειλε πρὸ παντὸς ἄλλου τὴν στιγμὴν ταύτην νὰ φροντίσῃ πρὸς ἀπόδωσιν τιμῆς εἰς τὴν μνήμην ἐκείνου τὸν ὅποιον τὰ τρία βασίλεια ἐσέβοντο ὡς πατέρα, καὶ νὰ ὑποδεχθῇ ἐπαξίως τὸν ἄνδρα ὅστις ἐπέστρεφεν ἐν τῷ πύργῳ τῶν προγόνων του ὅπως λάβῃ θέσιν μεταξὺ τῶν τάφων των. Ἡ Ἀγγελικὴ ἔσπευσε νὰ διασκευάσῃ διὰ μελανῶν ὑφασμάτων τὴν αἴθουσαν τῆς ὑποδοχῆς καὶ ἐνδυθεῖσα ἐπίσης φορέματα πένθους ἠτοιμάσθη νὰ δεχθῇ τοὺς ἀξιωματικούς καὶ τοὺς ἀνωτάτους ὑπαλλήλους οἵτινες ἦλθον νὰ τῇ συλλυπηθῶσι.

Ἡ ὠραία Ἀγγελικὴ μετὰ ψυχικοῦ ἄλγους καὶ συγκινήσεως πραγματικῆς τοῖς νύχαριστησεν. Ἀλλ' αἶφνης, ἐν τῷ μέσῳ τῆς ὀμιλίας τῆς ὤχησεν ἔτι μάλλον καὶ ἐσιώπησε μείνασα ἀκίνητος. Εἶτα, διὰ βιαίας προσπαθείας διὰ συγκινημένης φωνῆς ἐπανελάβε τὴν ὀμιλίαν τῆς. Μεταξὺ τῶν παρευρισκομένων εἶχεν ἀναγνωρίσει ἐκεῖνον ὃν εἶδε προηγούμενον τῆς νεκρικῆς συνοδείας καὶ ἐν αὐτῷ τὸν Βέδμαρ. Ματαίως ὁ μετεμψιετμός του τὸν ἐκρυπτε, ματαίως τὸ λογικόν τῆς τῇ ἔλεγεν ὅτι ὁ Βέδμαρ δὲν ἦτο δυνατόν νὰ ᾔῃ παρὼν, ἡ καρδία τῆς ἐθλίβετο καὶ ἔχαιρε συγχρόνως. Ἐν τούτοις κατάρθωσε νὰ κατισχύσῃ τῆς ταραχῆς τῆς, παρέθετο γεῦμα κατὰ τὸ ἀρχαῖον ἔθιμον ὅπερ εἰσέτι διατηρεῖται ἐν Ἀγγλίᾳ.

Ὀλίγον ἀποτέρῳ τοῦ πύργου, καὶ ἐντὸς μικροῦ χωρικοῦ καπηλείου ὁ Πικάρδος προσεκάλεσε γάλλους τινὰς στρατιώτας καὶ ναύτας οἵτινες ἔνεκν τῆς ἀνακωχῆς, ἠδύνατο νὰ εὐρίσκωνται ἐν Ἀγγλίᾳ καὶ τοὺς ὁποίους ὁ Πικάρδος μετὰ μεγίστης χαρᾶς εὗρεν ἐν τῇ ἀκολουθίᾳ τοῦ δουκός. Ἐν τῷ καπηλείῳ ἤρξατο ἡ διασκεδάσις

καὶ οὐκ ὀλίγος οἶνος κατηναλώθη. Ὁ Πικάρδος, ἐν πλήρει εὐθυμίᾳ ἠγέρθη καὶ ἤρξατο στιχοῦργῶν ὡς καὶ ἄλλοτε.

Ὁ Μαλβορούγ ἀπέθανε στὴ μάχῃ
Ταράμ, ταράμ τὰ βέρα
Ὁ Μαλβορούγ ἀπέθανεν, κ' ἐτάφη
Δενδρολίβανο τριγύρω
εἰς τὸ μνημα τοῦ φουτέφαν.

Οἱ σύντροφοι τοῦ Πικάρδου, σχηματίζαντες ἡμικύκλιον περὶξ αὐτοῦ, ἐγέλων καὶ ἔχαιρον ἀκούοντες τὴν μελωδίαν του ταύτην ἣν οἱ Γάλλοι στρατιῶται μετέφερον μετὰ ταῦτα εἰς Γαλλίαν. Οὐδὲν ὅμως ἠδύνατο νὰ φυγαδεύσῃ ἀπὸ τῆς μνήμης του τὴν ἀγαπητὴν του δέσποιναν. Οὗτος ὡσαύτως εἶχεν ἀναγνωρίσει τὸν μαρκήσιον Βέδμαρ ἐν ἐνὶ τῶν πολυαριθμῶν ἀκολουθῶν τοῦ δουκὸς Μαλβορούγ παρετήρησε μάλιστα ὅτι οἱ Ἄγγλοι μεθ' ὑπόπτου βλεμματός ἐθεώρουν τὸν ξένον τοῦτον, καίτοι ὁ ἀριθμὸς τῶν ἀκολουθῶν τοῦ δουκός ἦτο τόσος ὥστε ἡ θεὰ ἐνὸς νέου προσώπου δὲν ἠδύντο νὰ τοὺς ἐκπλήξῃ πολὺ. Ὁ πιστὸς θεράπων ἐσκέπτετο ὅτι ἡ ἀνόητος ἐπάνοδος τοῦ Βέδμαρ ἠδύνατο νὰ προξενήσῃ σπουδαίας ἀνησυχίας τῇ λαίδου Ἀγγελικῇ. Διέλυσε ὅθεν τὴν βακχικὴν του συνεδρίασιν καὶ ἐπέστρεψε πρὸς αὐτὴν ἣτις ἀπὸ στιγμῆς εἰς στιγμὴν ἠδύνατο νὰ λάβῃ ἀνάγκην τῶν φροντίδων του, καὶ ἐπιθυμῶν νὰ ᾔῃ παρὼν κατὰ τὴν στιγμὴν τοῦ κινδύνου. Ἐπανήρχετο εἰς τὸν πύργον διερχόμενος τὸν κήπον καὶ ἐκεῖ παρὰ τι χλοερὸν ἄνδρον ἤκουσε ψίθυρον συνομιλίας. Ἔστη καὶ ἤκουσε μετὰ προσοχῆς τὴν ἐξῆς συνδιάλεξιν.

III

— Ὁ Βέδμαρ, ὅποια ἀνοησία ἀκατάληπτος, ὅποια τόλμη, ν' ἀποφασίσῃς νὰ ἐπιστρέψῃς εἰς τὴν γῆν ταύτην ἔνθα τόσους κινδύνους διέτρεξας, καὶ ὅπου καὶ νῦν ἔτι ἡ κεφαλὴ σου τρέχει κινδύνον.

— Δὲν ἠδύναμην νὰ ζῆσω χωρὶς νὰ σὲ ἐπανιδῶ. Ἐνόμιζα ὅτι θὰ ἔφθανον ἐνταῦθα πρὸ τῆς ἐπιστροφῆς τοῦ δουκός, ὅτι θὰ εἰσέδουον ἐν τῷ πύργῳ τούτῳ μετημψιεσμένους καὶ διεργόμενος μίαν μόνην ὥραν πλησίον σου, νὰ ἀναλάβω ἀρ-

κετήν δύναμιν ἵνα ὑποστῶ τὰς θλίψεις τῆς ἀπο-
σίας πολλῶν ἐτῶν ἐν τῷ μέλλοντι. Περιπλανώ-
μενος σήμερον εἰς τὰ περίχωρα τοῦ Τσαρτσὶλ
ἔμαθον τὰ ἀφορῶντα τὸν δούκα, εἶδον ἐρχομέ-
νην τὴν νεκρικὴν συνοδείαν, συνανεμίχθην μετ'
αὐτῶν ἵνα εἰσέλθω ἐνταῦθα, ὑπερασπιζόμενος
ὑπὸ τοῦ πλήθους καὶ τῆς ταραχῆς τῆς στιγμῆς
ταύτης.

— Ἀλλὰ τώρα, φύγετε, σὰς παρακαλῶ, φύ-
γετε ἐνῶ ἡ νύξ δύναται νὰ συντελέσῃ εἰς τὴν
φυγὴν σας.

— Οὐχί! μοὶ ὠρκίασθε, ὅτι ἐὰν ποτε ἦσθε
ἐλευθέρᾳ ἠθέλετε μοὶ ἀνήκει. Ἔρχομαι νὰ σὰς
ὑπεθυμίσω τὸν ὄρκον σας καὶ νὰ σὰς καθικε-
τεύσω νὰ τὸν τηρήσῃτε.

— Ὁρθότατα λέγει, ἐφώνησε ἡ Φαννὴ ἥτις
ἀπηύθυνε τὰς λέξεις ταύτας μετ' ἀποφασιστικό-
τητος τῇ ἐξαδέλφῃ τῆς Ἀγγελικῆς.

— Δυστυχῆ! πῶς σκέπτεσαι τοιοῦτον τι,
ἐνῶ μόλις ὀλίγα ὥρα παρήλθον ἀφ' οὗτου ὁ δούξ
ἔπαυσε τοῦ ζῆν.

— Ἀλλὰ ὀλόκληρος ζῶν παρήλθεν ἀφ' οὗτου
σὰς ἀγαπῶ ἔκραξεν ὁ Βέδμαρ καὶ ὀλόκληρον
ἔτος ἀφ' οὗτου σὰς ἀπεχωρίσθη. Κατὰ τὸν χρό-
νον τοῦτον διῆλθον τὴν Ἰταλίαν ἀποθαυμάζων
τὰ ἀρχαῖα μεγαλεῖα, τὰ ὠραία ἐρεῖπια, καὶ κα-
ταβελγόμενος ἐκ τῶν λαμπρῶν ἀναμνήσεων δι-
ῆλθον τὴν Ἰσπανίαν, τὸν κῆπον τοῦτον τοῦ κό-
σμου, τὸ κλίμα τοῦ ἡλίου καὶ τῶν μύρων καὶ
δὲν εἰσέπεινον ἢ τὸ μύρον τῶν νέων ἐρώτων μας
ὅπερ ἦτο διακεχυμένον περὶ ἐμέ. Κατώκησα τὴν
Γαλλίαν, καὶ ἀντὶ ὅλων τῶν εὐχαριστήσεων καὶ
τῶν θελημάτων τῆς αὐτῆς, ἐπροτίμησα τὰς θλί-
ψεις καὶ τὰς πικρίας τῆς καρδίας μου.

— Ἴδε, προσέθεσεν ἡ Φαννὴ, περιῆλθεν ὅλην
τὴν Εὐρώπην χωρὶς νὰ σὲ λησμονήσῃ.

— Εἶναι ἀξιοσημείωτον πράγματι, ἐνῶ και-
ρῶ ζῶμεν, ἀπεκρίθη ἡ Ἀγγελικῆς.

— Ἐὰν δὲν ἀμείβῃ τις τὴν ἀφρασίωσιν ἐπα-
νέλαθεν ἡ Φαννὴ, πῶς θέλεις οἱ ἄνδρες νὰ ἐν-
θαρρύνωνται πρὸς τήρησιν τῶν ὄρκων των;

— Σιωπήσατε, σιωπῆ, ἀμφότεροι! εἶπε με-
γαλοπρεπῶς ἡ Ἀγγελικῆς. Ὁ δούξ ἀκόμη δὲν ἀ-

πῆλθεν εἰς τὴν ὑστάτην αὐτοῦ κατοικίαν, ἀφή-
σατε αὐτῷ τὸν καιρὸν ν' ἀναπαυθῇ ἐν εἰρήνῃ.
Μόλις πρὸ στιγμῆς ἐνεδύθη τὰ ἐνδύματα ταῦτα
τοῦ πένθους, ἀφήσατέ μοι τὸν καιρὸν νὰ τὰ
φέρω. Δὲν πρέπει ὁ Ἀγγλικὸς λαὸς νὰ μοὶ εἴπῃ
ὡς ὁ Ἀμλέτος εἰς τὴν Γερτρούδην :

*Δὲν ἐφθάρη εἰσέτι τὸ ἔνδυμα ὅπερ ἔφερες
συνοδεύουσα τὴν κηδείαν τοῦ πατρός μου καὶ
συνῆπτες νέον γάμον.*

— Καιρὸν ζητεῖς, καιρὸν, ἰδοὺ ὁ λυτρωτῆς
τῶν γυναικῶν!

— Ἀδιάφορον, φρονίμους ἢ μὴ ἐπιτρέφατέ
μοι νὰ σέβωμαι τοὺς νόμους τοῦ κόσμου. Ἄφε-
τέ μοι ἐν ἔτος νὰ μείνω μόνη καὶ τηρήσω τὸ
πένθος μου.

— Ἐν ἔτος, ἐνῶ δὲν γνωρίζομεν ἐὰν μὰς μένη
καὶ μία ἡμέρα; Ἀλλὰ δὲν γνωρίζεις Ἀγγελικῆ
ὅτι κατὰ τὸ ἔτος τοῦτο, θὰ παρευρεθῶ εἰς εἴ-
κοσι μάχας θὰ ἐκτεθῶ χιλιάκις εἰς τὸ στόμιον
τῶν πυροβόλων, καὶ εἰς τὸν στρόβιλλον τῶν
ξιφῶν. Ἡμεῖς οἱ στρατιωτικοὶ οἵτινες ἔχομεν
τὸν κίνδυνον ὡς καθῆκον, τὸν θάνατον ὡς μέ-
λημα, ἐκάστη στιγμὴ καθ' ἣν ἀναπνέομεν εἶναι
δι' ἡμᾶς στιγμὴ χάριτος. Ζῶμεν ἔχοντες πρὸ
ἡμῶν πάντοτε χαίνοντα τὸν τάφον. Ἡ σημαία
ἦναι ἡ φωνὴ ἥτις μὰς κρατεῖ ἀκαταπαύστως:
ἀδελφοὶ πρέπει νὰ ἀποθάρητε. Ἀλλ' ἀντὶ νὰ
κλίνωμεν τὴν κεφαλὴν εἰς τὴν ὀδυνερὰν ταύ-
την δῆλώσιν, ἀπαντῶμεν μειδιῶντες. Ἄς ἐπω-
φελθῶμεν τούλάχιστον τὴν ἡμέραν ἥτις μὰς
ἔμεινε. Δι' ἐμέ Ἀγγελικῆ, πᾶσα ἀπόλαυσις πᾶ-
σα εὐτυχία μόνον παρὰ σοῦ μοὶ ἔρχεται.

Ἄς ἴδωμεν προσεῖπεν ἡ Φαννὴ, ἀποφασίσατε
νὰ καταστῆτε εὐτυχῆς ταχύτερον ἢ ὅσον πρέ-
πει.

— Βλέπετε λοιπὸν, ἐφώνησεν ὁ Βέδμαρ, ὅτι
πρέπει ν' ἀναχωρήσωμεν τὴν νύκτα ταύτην.

— Ἀναχώρησον μόνος σου, σοὶ ὀρκίζομαι
ὅτι θὰ ἔλθω εἰς συνάντησίν σου.

— Ν' ἀπομακρυνθῶ ἄνευ σοῦ; Ἐπροτίμουν
νὰ ταφῶ εἰς τὰ σπάγγα τῆς γῆς.

— Δὲν δύνασαι νὰ μείνης οὔτε μίαν ἡμέραν
πλέον ἐν τῷ πύργῳ τούτῳ.

— Τότε, ὑπάγω νὰ παραδοθῶ εἰς τοὺς δι-
καστὰς οἵτινες μὲ κατεδίκαναν. Εἶ: μόνος δε-
σμὸς μὲ ἀποχωρίζει τῆς ἀγχάνης, σοὶ ὀρκίζο-
μαι ὅτι θὰ τὸν θραύσω.

— Εἶσαι μανιώδης, καὶ μὲ ἀναγκάζεις νὰ
ὑπακούσω εἰς τὴν μανίαν σου. Ἔστω λοιπὸν
θὰ σὲ ἀκολουθήσω τὴν νύκτα ταύτην. Χήρα
τοῦ ἥρωος τῆς Ἀγγλίας, θὰ ἐγκαταλείψω τὴν
κόνιν του, ἵνα ἀπέλθω μετὰ τοῦ ἐχθροῦ του.
Θὰ γίνω προδότης συγχρόνως τῶν καθηκόντων
μου καὶ τῆς πατρίδος μου.

— Εἶσαι ὀλιγώτερον ἔνοχος, Ἀγγελικῆ,
παρὰ ἂν ἐπρόδιδες τὸν ἔρωτά μας.

— Ἀλλὰ, ἀλλοίμονον, προσεῖπε μετὰ λυ-
πηρὰν σκέψιν, μόνον, ἄνευ οὐδενὸς στηρίγμα-
τος ἵνα ἐπαγρυπνῇ διὰ τὴν ἀσφάλειάν μας, ἄ-
νευ ὀδηγοῦ ἵνα ἀσφαλίσῃ τὴν φυγὴν μας, τί
θὰ γίνωμεν; Ποῦ νὰ εὐρωμεν φίλον γενναῖον
ἵνα φυλάξῃ ἐν τῇ φυγῇ τὴν ἀχάριστον θυγα-
τέρα τῆς Ἀγγλίας καὶ τὸν ἐχθρὸν τῆς ἐπικρα-
τείας.

— Ὁ Πικάρδος εἶναι ἐδῶ: εἶπεν ὁ καλὸς
ὑπρέτης εἰσχωρῶν ἐν τῷ δωματίῳ. Πρέπει
νὰ ἀποκοιμηθῶμεν τὰς ὑποψίας ἐκείνων οἵτι-
νες πιθανὸν ν' ἐγνωρίσαν τὸν κύριον καταδί-
κον, θὰ τοὺς ποτίσω κρασί ἕως οὗτου τοὺς κά-
μω στουπὶ μεθυμένους. Ἐχετε ἀνάγκην μιᾶς
ἀμάξης, καλοῦ ὀδηγοῦ, καὶ φορεμάτων πρὸς
μεμφισμὸν. Θὰ ἔχετε τὰ πάντα κατὰ τὸ
μεσονύκτιον. Ἐχετε ἀνάγκην καθ' ὅδον ἀν-
θρώπου ἀφοσιωμένου, ὅστις νὰ προλημβάνῃ
πᾶσαν ἀργοπορίαν, ὅστις νὰ ὑπερπηδᾷ πάντα
κίνδυνον. Θὰ ἀναχωρήσω μεθ' ὑμῶν.

— Περὶ τὸ μεσονύκτιον! εἶπεν ὁ Βέδ-
μαρ.

— Τὸ μεσονύκτιον, ἀπήντησεν ἡ Ἀγγε-
λικῆ.

— Εἰς τὴν Γαλλίαν, εἰς τὴν Γαλλίαν, ἔ-
κραξεν ὁ Πικάρδος μετὰ χαρᾶς. Ἰπάγωμεν
εἰς τὴν ὠραίαν ταύτην χώραν ὅπου τὸ ἄσυλον
εἰναῖος πατρίς: καὶ ἐξῆλθον πάντες τοῦ δωμα-
τίου. Τὸ φῶς τῶν λαμπάδων αἵτινες ἔλαμπον
εἰσέτι ἀνὰ μέσον τῶν κυπαρίσσω, ἔπιπτε ἐπὶ

τοῦ μελανοῦ ἐνδύματος τῆς Ἀγγελικῆς: Ὁ
Βέδμαρ, ἠσθάνθη τὴν καρδίαν του πληττομέ-
νην ὑπὸ σκληροῦ προαισθήματος. Εἶπε μετὰ
φωνῆς συγκεκινημένης.

Τὸ πενήτην τοῦτο φόρεμα, μοὶ προξενεῖ
φρίκην. Μοὶ φαίνεται ὅτι σὲ προσκολλᾷ ἀδι-
αρρήκτως μετὰ τῆς ψυχῆς τοῦ Δουκὸς τῆς
Ἀγγλίας. Ἴδου, ἐπρόθεσε, δρέπων ἄνθος καὶ
προσφέρων αὐτῇ τοῦτο, θέσε το ἐπὶ τῆς
κόμης σου, σὲ καθικετεῖω, ἵνα ὑπάρχῃ τι ἐπί-
σης ὅπερ νὰ σὲ συνδέῃ μετὰ τῶν ἐλπίδων μας
καὶ ἵνα βλέπω ἐν σοὶ, ὀλιγώτερον τὴν χήραν
ἢ τὴν μνηστῆν.

Ἡ Ἀγγελικῆ μετὰ λυπηροῦ μειδιάματος
ἔθετο τὸ ἄνθος ἐπὶ τῆς κεφαλῆς της, καὶ ἔ-
στρεψε τὸ βλέμμα πρὸς τὴν αἶθουσαν τῆς ὑ-
ποδοχῆς ἐνθα ἦσαν ἀκόμη συνηγμένοι οἱ συν-
δαιτημόνες. Ἦτο ἀνήσυχος περὶ τῆς ἐντυπώ-
σεως ἣν ἠθελε προξενήσει ἡ ἀπουσία της, καὶ
χιλιάκις πλέον, διὰ τὴν φυγὴν ἣν προέθετο,
καὶ εἰς ἣν συγκατετέθη ἐπὶ τῇ βεβαιότητι,
ὅτι ἡ ἀρνησίς της θὰ ἠνάγκαζε τὸν Βέδμαρ νὰ
παραδοθῇ μόνος του εἰς τὸν θάνατον, ὅστις τὸν
ἀνέμενε.

Πρὶν ἢ ἀναχωρήσωσι, οἱ ἀξιωματικοὶ καὶ
ἀκόλουθοι τοῦ Δουκὸς συνοδεύομενοι ὑπὸ ἱε-
ρέως: τινος, μετέβησαν εἰς τὴν αἶθουσαν ἐνθα
ἦτο ἔστημένον τὸ κenoτάφιον τοῦ Δουκὸς, ἵνα
ἀποδόσωσι τὸν τελευταῖον σεβασμὸν εἰς τὴν
μνήμην του.

Ἄπαντες ἀπεκαλύφθησαν καὶ προσπύχοντο
μετὰ κατανύξεως. Ὁ ἱερεὺς ἔψαλλε πενθίμως
τὴν νεκρώσιμον ἀκολουθείαν. Ἡ νεκρώσιμος
προσυχὴ μόλις ἐτελείωσε, καὶ οἱ παρευρισκό-
μενοι εἶπον διὰ τελευταίαν φορὰν.

Ὁ θεὸς ἀναταύσσει τὴν ψυχὴν του.

Ἀλλ' αἴφνη: ἡ θύρα τῆς εἰσόδου ἠνεώχθη.
Ἀπάντων τὰ βλέμματα ἐστράφησαν πρὸς τὴν
θύραν καὶ εἶδον τὸν Δούκα Μαλβοροῦξ ἀκολου-
θούμενον ὑπὸ τοῦ πιστοῦ του θεράποντος.

Ἐπὶ τῇ θεᾷ ταύτῃ, ἰδεῶδη ἢ πραγματικῇ,
ὑπόκωφος κραυγὴ ἠκούσθη πανταχόθεν γενικῆ
φρίκην κατέλαβε τοὺς πάντας: οἱ μὲν γονατί-

ζουσι, οί δὲ μένουσιν ἐκπληκτοὶ καὶ ἐκστατικοί, ἄλλοι τρέχουσι πρὸς αὐτόν, οὐδείς γνωρίζει ἂν εὐρίσκηται ἀπέναντι ὀπτασίας ὑπερφυσικῆς ἢ ἀπλῆς πραγματικότητος. Ἄλλ' ὁ Δοῦξ πλησιάζει τοὺς στρατιώτας του τοὺς τείνει τὴν χεῖρα, τοὺς μειδιᾷ. Τὸ βλέμμα του εἶναι ζωηρόν, ἡ φωνή του συμπαθῆς καὶ διαλύει τὴν σκιάν τοῦ ὄνειρου.

Φίλοι μοι, εἶπε, ἀγαπητοὶ μοι συστρατιῶται, συγχωρήσατέ μοι ἐν σιωπηρῶν ψεύδος ὅπερ σᾶς ἔδωκε μιᾶς ἡμέρας λύπην. Ἡ εἶδησις τοῦ θανάτου μου διεδόθη. Ἄφησα ταύτην νὰ ὑπάρξῃ ἐπὶ τινα καιρὸν, ἵνα μάθω ὅποιαν ἐντύπωσιν προῦξένει· ἡ πληγὴ μου ἠνεώχθη καὶ δευτέραν φοράν, ἔχασα αἷμα πολὺ, καὶ ἐλιποθύμησα. Ἐνόμισαν ὅτι ἤμην νεκρὸς καὶ διέδοσαν τὸν θάνατόν μου εἰς τὴν ἐμπροσθοφυλακὴν. Ὅταν ἐπανελάθον τὰς δυνάμεις μου, ἠμπόδισα τὸν Βονιφάτιον νὰ διαψεύσῃ τὴν εἶδησιν, καὶ ἰππεύσας, ἠκολούθησα μακρόθεν τὴν νεκρικὴν συνοδείαν μου. Μίαν ἔτι φοράν, συγχωρήσατέ μοι φίλοι μου. Δυστυχῶς ὁ ἐνθουσιασμὸς καὶ τὸ σέβας ὅπερ ἐμπνέει τις, συναπόλλυται μετὰ τῆς ζωῆς του. Ἡθελήθη λοιπὸν νὰ δοκιμάσω ἂν τὸ ὄνομά μου ὅπερ προσεπάθησα νὰ καταστήσω ἐνδοξόν, διετήρει εἰσέτι τὴν ἀξίαν του· ἂν ἡ χώρα ἦν ὑπέρβηται, ἡ γυνὴ ἦν ἠγάπησα, οἱ φίλοι οὗς ἐφίλου, ἤθελον μὲ λησμονήσει εὐθύς. Μετὰ τοῦ λόγου τούτου ὁ Δοῦξ ἔσφιγγε τὴν χεῖρα τῶν φίλων του καὶ ἔσπευσε νὰ ἐναγκαλισθῇ τὴν σύζυγόν του.

— Καὶ σὺ, γλυκεῖα μου φίλη, θὰ ἔλυπῃσο βεβαίως ἂν ἔχανον τὴν ζωὴν μου, διότι μετὰ τῆς ζωῆς μου ἔχανον καὶ σέ. Εἶτα, ὀδηγῶσα αὐτὴν πρὸς τὸ κενοτάριον, ἐνθα ἔκκειον αἱ λαμπάδες καὶ ἵνα καλλίτερον τὴν ἴδῃ.

— Πάντοτε τὸσον ὠραία, εἶπε μετὰ συγκινημένης φωνῆς, καὶ ἔτι ὠραιότερα διότι προσθέτει πολὺ εἰς τὴν συμπαθεῖ μορφήν σου, ἡ συγκίνησις, τολμῶ νὰ εἶπω ἡ εὐτυχία τοῦ νὰ μὲ ἐπαναβλέπῃς.

— Κύριε....

— Ὁ ἀμοι συγχωρήσῃς ἀκριβῆ μου τὴν ἰδιοτροπίαν ταύτην, ἥτις σὲ ἔκαμε νὰ δοκιμάσῃς ὥρας τινὰς λύπης;

— Κύριε, ἐπανελάθον ἡ Ἀγγελικὴ, μετὰ φρίκης, πᾶν ὅ,τι πράττετε εἶναι δίκαιον καὶ φρόνιμον. Δὲν κρίνει τις ἀνθρώπων ὡς ὑμᾶς, μόνον τὸν θαυμάζει.

— Φέρεις ἤδη, φιλότατη ἐνδύματα πένθους ἀλλὰ τί ζητεῖ τὸ ἄνθος; ἐκεῖνο ἐπὶ τῆς κεφαλῆς σου, ὅπερ εὐρίσκεται εἰς μεγάλην ἀντίθεσιν μετὰ τοῦ ἐνδύματος τῆς χηρείας σου.

— Ὡ! ἀπεκρίθη ἡ Ἀγγελικὴ, εἶναι λείψανον τοῦ παρελθόντος στολισμοῦ μου τὸ ὅποσον παρέλειψα νὰ ἐκβάλω· ἀλλ' ἵνα τιμωρηθῶ θὰ τὸ ἐκβάλω ἀμέσως καὶ διὰ πάντοτε. Ἀπέσπασε τὸ ἄνθος ὅπερ παρίστα τὴν ὑστάτην ἐλπίδα τῶν ἐρώτων τῆς νεανικῆς τῆς ἡλικίας, καὶ τὰ φύλλα τοῦ ἄνθους ἔσπασαν πρὸ τοῦ κενοταρίου.

Ἐν τούτοις ἡ εὐχάριστος εἰδήσις τῆς ἐπανόδου τοῦ Μαλβοροῦγ εἰς τὴν ζωὴν, διεδόθη ἐν τῷ πύργῳ καὶ τοῖς προαστείσι. Ὁ Δοῦξ ἐφιλοδώρησε γενναϊότατα πάντας τοὺς ἐν τῷ οἴκῳ θεράποντας. Ἐπιὸν πάντες εἰς τὴν ὑγίαν ἐκείνου ὅστις ζῶν ἢ νεκρὸς μετεχειρίζετο τόσῳ καλῶς τὸν κόσμον. Καὶ οὐδείς ὑπῆρχεν ἐν τῷ πύργῳ ὅστις δὲν κατέστη ἡμιθανὴς ἐκ τοῦ ποτοῦ τὴν ἐσπέραν ἐκείνην.

Πάντες ἐζήτησαν τὴν ἀδειαν ν' ἀπέλθωσιν μεθ' ὁ ὁ Δοῦξ ἔλαβε τὴν χεῖρα τῆς ὠραίας συζύγου του ἵνα μεταβῇ ἐπὶ τέλους εἰς τὸν κυανοῦν θάλαμον, εἰς τὸν παράδεισον ἐκεῖνον, ἐνθα μετὰ τὸσους μάχους, ἔμελλε νὰ ἀναπαύσῃ τὴν κεφαλὴν του καὶ ν' ἀρχίσῃ τὴν νέαν αὐτοῦ ζωὴν τῆς ἀναπαύσεως καὶ τῆς γλυκύτητος.

Ὁ Δοῦξ μετὰ τῆς Ἀγγελικῆς διέβησαν τὴν αἰθουσαν τοῦ ἐστιατορίου, ἵνα ἀπέλθωσιν εἰς τὸν κυανοῦν θάλαμον. Ἡ Ἀγγελικὴ ἐβάδιζε παρ' αὐτῷ, πλήρεις συγκινήσεως καὶ τύψεως συνειδότος, θλιβομένη πικρῶς διὰ τὴν ἐλαφρότητα ἥτις τὴν ἔκαμε νὰ προδώσῃ τὸσον τα-

χέως κατὰ διάνοιαν τοῦλάχιστον, τὸν εὐγενῆ σύζυγόν της. Πλήθος σκέψεων διεσταύρου τὸ λογικόν της καὶ οὐδεμίαν ἠδύνατο νὰ λάβῃ πραγματικὴν ἰδέαν τῆς θέσεώς της. Ἐβάδιζε ταχέως καὶ ἐν τούτοις μόλις ἠδύνατο νὰ στηρίζεται.

Φθάσας πρὸ τῆς κλίμακος, ὁ Δοῦξ ἐβοήθησε τὴν Ἀγγελικὴν ἵνα ἀνέλθῃ... Ἀλλὰ ἐνῶ τὸν πόδα ἔθετεν ἐπὶ τῆς κλίμακος, εἶδεν ἀνθρωπίν τινα, κρατοῦντα γυμνὸν ξίφος εἰς τὴν χεῖρα καὶ ὅστις τῷ ἔφραττε τὴν δίοδον.

Ὁ Δοῦξ ἐστράφη ἐν βῆμα πρὸς τὰ ὀπίσω, ἐνώπιον τοῦ φαντάσματος τούτου.

Ἐκείνος, οὐτινος ἡ θεὰ τὸν ἐξέπληξε τοσοῦτον, ἐπροχώρησε καὶ εἶπε μετὰ φωνῆς καὶ τόπου προκλητικῆς:

— Στρατηγὲ Μαλβοροῦγ, εἶμαι ἐγὼ, ὁ Μαρκήσιος Βέδμαρ· εἶμαι ὁ αἰχμάλωτός σου, ὅστις διέφυγον τὰς χεῖρας σου διὰ θαυμασίου τρόπου καὶ ὅστις τίθεμαι ὑπὸ τὴν ἰσχύν σου.

— Ὁ Δοῦξ δὲν ἠδύνατο νὰ πιστεύσῃ ὅ,τι ἤκουεν.

— Μάλιστα ἐγὼ εἶμαι, ἐγὼ ὅστις διὰ τῆς φυγῆς μου σοὶ προσῆψα τὸ αἶσχος τοῦ νὰ φανῆς εἰς τὸ συμβούλιον τῆς ἐπικρατείας χωρὶς νὰ φέρῃς μετὰ σοῦ τὴν βορὰν ἣν ἡ Ἀγγλία περιέμενε. Σπεῦσον ὅθεν νὰ μὲ συλλάβῃς.

Ὁ Μαλβοροῦγ μόλις ἤκουσε τοὺς λόγους τούτους καὶ ἔκραξε τοὺς ἀξιωματικούς του. Ἀλλ' ἐν τῇ ἐρήμῳ ἐκείνῃ αἰθούστῃ ἐν τῷ μέσῳ τοῦ βαθέως ὑπνου, οὐδείς τὸν ἤκουσε.

Ὁ Βέδμαρ ἐμειδίασε διὰ τὴν σιωπὴν ἥτις διεδέχθη τὴν διαταγὴν τοῦ ὄσουκος.

— Τρέξατε, φύλακες, ἔκραξε καὶ ἰπάλιν ὁ Μαλβοροῦγ.

— Οὔτε οἱ ἀξιωματικοὶ σου, οὔτε οἱ φύλακές σου θὰ ἔλθωσιν, εἶπεν ὁ Βέδμαρ· κινῶνται ἐν τοῖς κύμασι τῶν οἴνων σου.

Ὁ Μαλβοροῦγ, ἐπανεκράξε καὶ πάλιν κτυπῶν ἐπὶ τοῦ ἑδάφους τὸν πόδα του.

— Κεραυνὸς ἐπὶ τῶν κεφαλῶν σας, ποῦ εἰσθε λοιπὸν σεῖς; ἔκραξε μετὰ φρίκης ὁ Δοῦξ.

— Τὸ βλέπετε, εἶπεν ὁ Βέδμαρ, δὲν ἐρ-

χονται, καὶ ἐὰν ἤρχοντο, ἡ μέθη τόσον τοὺς κατέβαλλον ὥστε καὶ εἴκοσι ἂν ὦτι θὰ τοῖς διαφύγω. Ὁ ἀναγκασθῆτε, νὰ μὲ ὀδηγήσῃτε σεῖς ὁ ἴδιος εἰς τὸ δικαστήριον τοῦ Λονδίνου, καὶ δὲν θὰ ἀναπαυθῆτε οὔτε τὴν νύκτα ταύτην ἐν τῷ πύργῳ.

— Φύγε λοιπὸν! Πήγαινε εἰς τὸν διάβολον, σὺ καὶ αἱ ὑποθέσεις τοῦ κράτους.

— Ἐν τῇ ἀπελπισίᾳ του ὁ Βέδμαρ παρητήτο τῆς φυγῆς, καὶ ἐπρωτίμα ἔνεκεν φθόνου καὶ ὀργῆς, νὰ θυσιάσῃ τὴν ζωὴν του μόνον καὶ μόνον ὅπως θέσῃ πρόσκομμα ἔστω καὶ διὰ μίαν ἐσπέραν, εἰς τὸν Μαλβοροῦγ τοῦ νὰ μείνῃ μόνος μετὰ τῆς Ἀγγελικῆς.

Ἡ Ἀγγελικὴ, ὠρὰ καὶ λιπόθυμος ἐστρήριζετο ἐπὶ τῆς θύρας, μὴ τολμῶσα νὰ ἱκετεύσῃ οὔτε τὸν μὲν οὔτε τὸν δὲ καὶ φοβουμένη μὴ ἐπαυξήσῃ τὴν ὀργὴν των.

Ὁ Βέδμαρ εἶπε τῷ Μαλβοροῦγ.

— Σὲ εὐχαριστῶ, κύριε Δοῦξ, ἀλλὰ τοῦτο δὲν δύναται νὰ τελειώτῃ δι' αὐτοῦ τοῦ τρόπου.

— Πῶς;

— Ἐὰν δὲν θέλῃς νὰ μὲ συλλάβῃς πρέπει νὰ μονομαχήσῃς μετ' ἐμοῦ, καὶ ἐὰν δὲν εἶμαι πλέον αἰχμάλωτός σου εἶμαι ὁ στρατηγὸς Βέδμαρ καὶ δὲν δύνασαι ν' ἀρνηθῆς ἱκανοποίησιν εἰς ὁμοίόν σου.

— Οὐχὶ βεβαίως ἀπήντησεν ὁ Δοῦξ ἔλκων τὸ ξίφος του.

— Ἥλεος, ἔλεος θεέ μου, ἐφώνησεν ἡ Ἀγγελικὴ δακρυρροοῦσα.

— Ἐλθέ λοιπὸν, ἔλθε, εἶπεν ὁ Βέδμαρ, οἱ κῆποι σου εἶναι ἔρημοι καὶ φωταγωγημένοι, εἶναι ὁ κατάλληλος τόπος πρὸς μονομαχίαν μέχρι θανάτου.

— Ὁ Δοῦξ, ἐκινήθη ὅπως ἐξέλθῃ· ἀλλὰ παρατηρήσας τὴν Ἀγγελικὴν ἡμιθανῆ τόσον ὠραίαν, τόσον θελκτικὴν ἐν τῇ θλίψει καὶ τῷ φόβῳ της, ἐσκέφθη ὅτι ἡ τύχη τῶν ὄπλων ἠδύνατο νὰ τὸν προδώτῃ, ὅτι θὰ ἔμενε νεκρὸς καὶ ὅτι θὰ ἐθάπτετο ὑπὸ τὴν σκιάν τῶν μεγάλων δένδρων.... Ἔστη.

— Δοιπόν, διστάζεις; εἶπεν ὁ Βέδμαρ, ἀνυπομονῶν ἢ μορφή μου δὲν προξενεῖ ὀργὴν εἰς τὴν ψυχὴν σου; Δὲν ἐνθυμεῖσαι λοιπὸν τὰς μάχας καθ' ἃς τοσάκις διεσταυρώσαμεν τὰ ξίφη μας; Δὲν ἀναγνωρίζεις λοιπὸν τὸν στρατηγὸν ὅστις τοσάκις μετέβαλλε τὰς ἐπιτυχίας σου, εἰς αἰσχρὰς ἤττας; ὅστις τόσους στρατιώτας σου ἔκαμε νὰ κυλισθῶσιν ἐν τῷ αἵματι; Δὲν ἐνθυμεῖσαι λοιπὸν ἐκεῖνον, ὅστις μετ' ἀκαθάρτου ὀρνίθου, κατέσφαζε τοὺς καλλιτέρους τῶν ἀξιωματικῶν τοῦ ἐπιτελείου σου ὅπως φθίσῃ ἔμχρὶ σοῦ;

— Μάλιστα! σὲ γνωρίζω, διότι πολλάκις σὲ ἐνίκησα, με' ὅλας τὰς παραφόρους προσπαθείας σου, καὶ δὲν θὰ μοὶ κοστίσῃ περισσώτερον νὰ τὸ πράξω καὶ δευτέραν φοράν.

— Μὲ ἐνίκησες, ὅταν εἴσθε δέκα ἐναντίον ἑνός· ἀλλὰ τὴν στιγμὴν ταύτην ἤμεθα ἴσοι, εἰς πρὸς ἕνα. Ἐὰν ἀποθάνω, οὐδὲν ἐν τῷ κόσμῳ χάνω ἢ τὴν τύχην ἑνὸς πτωχοῦ φυγάδος· σὺ ὅμως, ἐπρόσθεσεν ὁ Βέδμαρ, ρίπτων βλέμμα πλήρες στοργῆς καὶ θλίψεως ἐπὶ τῆς Ἀγγελικῆς, σὺ, Δοῦξ τοῦ Μαλβορούγ, ἀφίνεις ἐπὶ τῆς γῆς ἀντικείμενα τῶν ὀπείων, εἶναι σκληρόν, ν' ἀποχωρισθῇ τις.

— Δὲν δύναται νὰ με' ἐπηρεάσῃ οὔτε ἡ ἰδέα αὐτῆ, κατηραμένη.

— Ἐλθὲ λοιπὸν εἶναι καιρὸς πλέον δύο στρατηγοὶ οἵτινες ἄλλοτε ἐμέτρησαν τὰ ξίφη των, νὰ συναντηθῶσι καὶ πάλιν.

— Ἐστὼ γεννηθῆτω τὸ θέλημα τοῦ Θεοῦ.

— Ἐλθὲ λοιπὸν νὰ τὸ μάθῃς, Δοῦξ τοῦ Μαλβορούγ.

Αἰφνης ὁ Δοῦξ ἤλλαξε μορφήν. Τὸ πρόσωπόν του ὅπερ μέχρι τοῦδε δὲν ἐνέφαιεν ἡ ἄξιον πολεμιστῆν, ἐλαμψεν ἐξαίφνης ὑπὸ ἠθικοῦ τινὸς θάρρους ἢ ἰπερέρου.

— Δοιπόν, ὄχι, εἶπεν ὁ Δοῦξ, δὲν θὰ μονομαχήσω.

Δὲν θέλω νὰ μονομαχήσω, ἐπανελάβεν ὁ Δοῦξ ὀφείλω λοιπὸν πάντοτε νὰ διέρχωμαι τὴν ζωὴν μου πολεμῶν, ἀπὸ τὰς μάχας εἰς

τὰς μονομαχίας; Δὲν ἔχω ἄραγε καὶ ἐγὼ καρδίαν ὅπως ζήσω, ὡς ὅλοι οἱ ἄνθρωποι; Ὅλίγα μόνον ἔτη μοὶ μένουσι ζωῆς, δὲκίσομαι εἰς τὸν Θεὸν ὅτι, θὰ τὰ ἀφιερῶσω εἰς τὴν εὐγενῆ ἀπόλαυσιν τῆς εὐτυχίας τοῦ οἴκου γενεῖ· ἀκού βίου. Ἐπειτα στρέψας ὁ Δοῦξ πρὸς τὸν Βέδμαρ τῷ εἶπε;

— Κύριε, εἴσθε ἐλεύθερο.

Ἀπελπισία, μανία, φθόνος, κατέλαβον τὸν νέον γάλλον ἀκούοντα τοὺς ψυχροὺς τοῦ δουκὸς λόγους, ἐκραξε δὲ ἐν τῇ παραφορᾷ του.

— Ἴδου ὠραία λέξεις ὅπως χρωματίσωσι τὴν διαγωγὴν σου Μυλόρδε. Ἀλλ' οἶανδ' ἦτοτε ἀφορμὴν καὶ ἂν λέγῃς, ἢ ἄρνησις μονομαχίας εἶναι ἀνανδρία, καὶ ἐκεῖνον ὅστις ἀρνεῖται νὰ μονομαχήσῃ δύναται τις νὰ τὸν φονεύσῃ.

Τὸ ξιφὸς του ἤδη ἐπλησίαζε ἐπὶ τοῦ στήθους τοῦ δουκός:

Κατὰ τὴν αὐτὴν στιγμὴν ὁ Πικάρδος εἰσῆλθεν.

— Συλλάβετέ τον, συλλάβετε τὸν ἄνθρωπον αὐτόν, εἶπεν ὁ Μαλβορούγ, ἀρνεῖται τὴν ἀπελευθέρωσίν του. Δάβετε ὄχημα καὶ ὠδηγήσατέ τον ἀμέσως εἰς τὰς φυλακὰς τοῦ Λονδίνου.

Ὁ αἰχμάλωτος ἐξητλημένος ἤδη, δὲν ἀντέστη ποσῶς, καὶ ὁ Πικάρδος ἀπέσυρεν αὐτόν.

Ἡ Ἀγγελικὴ ἦτο σχεδὸν νεκρά· ὁ Δοῦξ ἔλαβε ποτήριον ὕδατος καὶ ἐρράντισεν αὐτήν.

Ὁ Πικάρδος ἐπλησίασε πρὸς τὴν στιγμὴν εἰς τὸ οὖς τῆς Ἀγγελικῆς καὶ τῇ εἶπε.

— Κυρία Ἀγγελικὴ, δύο φορές τώρα ἔχω ποὺ κινδυνεύω τὴν ζωὴν μου ἀλλ' ὅτι κάμω σήμερον εἶναι πολὺ μεγαλύτερον, διότι ἀπομακρύνομαι πλέον ἀπὸ σᾶς καὶ πηγαίνω μετ' ἐμὲ τὸν μαρκήσιον Βέδμαρ εἰς Γαλλίαν.

Ἀπὸ τῆς ἐσπέρας ταύτης, ὁ στρατηγὸς Μαλβορούγ ἤρξατο ζῶν εἰρηνικῶς μετὰ τὸν συζύγου του, ἀποχωρήσας ὅλως διόλου τοῦ πολεμικοῦ σταδίου ἢ Ἀγγελικῆς ἔζη μετ' αὐτοῦ, ἐν ἀφοσιώσει καὶ ὁμονοίᾳ.

Ὁ Βέδμαρ εὖρε παραμυθίαν εἰς τὰς θλίψεις

του διὰ νέων ἐρώπων, ὅπως συνήθως συμβαίνει τοῖς νέοις.

Πλείονα τῶν ἑκατὸν ἐτῶν παρῆλθον ἀπὸ τῶν συμβεβηκότων τούτων καὶ οἱ στίχοι τοῦ Πικάρδου, ἐξακολουθοῦσιν ἀδόκτοι, πρὸς ἔκφρασιν τῆς ἀβεβαιότητος τῆς εἰμαρμένης ἐν τῷ κόσμῳ τούτῳ, ἐνθα ἕκαστος ἡμῶν ἀπέρχεται εἰς πόλεμον καὶ ἀγνοεῖ πότε θὰ ἐπιστρέψῃ

ΤΕΛΟΣ.

Ἡ ΜΑΡΚΗΣΙΑ ΔΕ - ΒΡΙΝΒΙΛΙΕΡΗ.

Ἡ Μαρία Μαργαρίτα Δ' Ὁβραϊ ἦτο θυγάτηρ τοῦ πολιτικοῦ τοποτηρητοῦ τοῦ Ὁβραϊ ἀνδρός· διακρινομένου ἐπὶ εὐθύτητι καὶ δικαστικῇ σοφίᾳ, ἑνὸς δὲ τῶν ἀνωτέρων ἀξιωματικῶν τοῦ Σατελέτου τῶν Παρισίων. Ἐκ τρυφερᾶς ἡλικίας ἀνετράφη ἐντὸς Μονῆς, ἐν ἣ τὰ μαθήματα καὶ παραδείγματα τῆς εὐσεβείας τῆς ἀγάπης καὶ τῆς ἀρετῆς ἐπεδαψιλεύθησαν αὐτῇ πλουσίως, ἀλλ' ἐν ἡλικίᾳ δέκα καὶ ἐπτὰ ἐτῶν ἡ Μαργαρίτα ἐγκατέλιπε τὴν Μονὴν πρὸς μεγάλῃν τῶν καλογραϊῶν εὐχαρίστησιν, οἵτινες ἐν τῇ ἀμνάδι ταύτῃ ἀνέβλεπον προτερήματα καὶ ἐλαττώματα, ὧν τὸ σύνολον οὐδεμίαν οὐδόλως περιεποιεῖ τιμὴν εἰς τὴν μάνδραν, ἐξ ἧς ἐξήρχετο. Ἐπανῆλθεν ἄρα ἡ Δεσποινὴ Δ' Ὁβραϊ εἰς τοὺς κόλπους τῆς οἰκογενείας οὗτῃς ὑπὸ τὴν ἐπιεικῆ ἐπαγούρησιν πατρός, ὅστις ὑπεραγαπῶν οὐδεμίαν ἐφείδετο ἐνδείξεως τῆς πρὸς αὐτὴν τρυφερότητος τῆς καρδίας του, καθ' ἣν ἀκριβῶς ἐποχὴν οἱ πατέρες καὶ ἰδίως οἱ δικασταὶ λίαν ἐδείκνυντο φειδωλοὶ τῶν πρὸς τὰ τέκνα αὐτῶν θωπευμάτων. διότι ἀληθῶς οἱ αὐστηροὶ ἐκεῖνοι δικασταὶ ἐ-

φοβοῦντο μὴ ἐκθέσωσι τὴν σοβαρότητα τῆς δικαστικῆς αὐτῶν τηθένης, καὶ τὸ μεγαλεῖον τῶν νόμων, ὧν διετέλουν ὑπρέται, ἐὰν ὑπενδῶσωσιν ἔστω καὶ κατὰ μικρὸν εἰς τὰ γλυκεία καὶ θελξικάρδια τῆς φύσεως αἰσθηματα.

Ἡ Δεσποινὴ Μαργαρίτα Δ' Ὁβραϊ, δὲν ἦτο ὡς συνήθως λέγουσιν, ὠραία κόρη· διότι εἶχε μικρὸν μὲν τὸ ἀνάστημα οὐδὲν δὲ ἐν τῷ ἀτόμῳ αὐτῆς ὑπενδῆλου φύτιν ἔξοχον, δι' ἧς πολλαὶ τῆς ἐποχῆς αὐτῆς γυναῖκες ἦσαν πεποικισμέναι· εἶχεν ὅμως μορφήν θελκτικὴν λίαν ἐκφραστικὴν καὶ πονηράν· ὀφθαλμοὺς ὠραίους καὶ κόμην ἰσχυράν καὶ ἄρμονον, λαμῶς δὲ κύκνειος, δέρμα ἀμαρῶν τὴν τοῦ ὀλοσηρικοῦ λευκότητα καὶ χεῖρες ἀξίαι νὰ χρησιμεύσωσιν ὡς πρότυπον εἰς φειδίαν τινὰ ἢ Σκόπαν, ἔχουται συμπασσομεπτούσας τὰς τὴν ἡλικίαν ταύτην καταυγαζούσας φυσικὰς χάριτας, ἀνεδείκνυν αὐτὴν ὡς τὴν μᾶλλον ἀξίεραστον ἐν ταῖς αἰθούσαις τοῦ δικαστικοῦ κλάδου, ἐν αἷς ἐνίοτε ὠδῶγετο ὑπὸ τοῦ πατρὸς αὐτῆς.

Πρὸς τὰ ἐξωτερικὰ δὲ ταῦτα προτερήματα συνηνοῦτο καλλῦνον αὐτὰ πνεῦμα ζωηρὸν καὶ εὐθυμον ἐλαφρῶς μὲν πρὸς τὴν σάτυραν ἀποκλίνον, δεξιῶς ὅμως συγκεραυνόμενον ὑπὸ μετριοπροσύνης καὶ ἐπιφυλακτικότητος, ἧτις πολλάκις προσέβαινε μέχρι αἰδοῦς· προτέρημα ἀρνητικὸν ἀρόζον εἰς τὴν ἐγκράτειαν, ὅσον καὶ ἡ θρηωδία εἰς τὴν ἀληθῆ ἀνδρείαν.

Ὁ Μαρκήσιος Δε Βρινβιλλιέ συνταγματάρχης τῆς Νορμανδίας, υἱὸς δὲ τοῦ Κ. Δε Βρινβιλλιέ ἑνὸς τῶν προέδρων τοῦ Λογιστηρίου, συναντήσας τῇ Δεσποινίδι Δ' Ὁβραϊ εἶ τιμὴν τῶν βουλευτικῶν αἰθουσῶν, ἠράσθη αὐτῆς ἔμμανῶς. Ὁ συνταγματάρχης οὗτος, δι' ἣν ἡ ἐποχὴ τῶν νεανικῶν ὁρμῶν καὶ παρεκτροπῶν παρῆλθεν ἤδη, ἐξηκολούθει ὧν ἐλευθέρως μεγαλοπρεπῆς καὶ σπάταλος, ἀξίος στρατιωτικὸς, ἀλλὰ καὶ συνδαιτυμῶν καλλιτέρας, ἦν διαβόητος ἐν ταῖς στρατοπέδοις καὶ ταῖς φρουραῖς, εἰς τὰς ὁποίας μετὰ τοῦ συντάγμα-

τος αὐτοῦ προήρχετο, διὰ τὴν πολυτέλειαν τῆς τραπέζης του, τὴν μεγαλοπρέπειαν τῶν ὑποδοχῶν αὐτοῦ καὶ ἀριθμὸν τῶν ἀκολούθων.

Ὁ Πρόεδρος τοῦ Λογιστηρίου δεινῶς ὑπὸ τῆς ἐπιμόνου τοῦ υἱοῦ αὐτοῦ σπατάλης πιεζόμενος ἐτέρφθη ἀληθῶς ἰδὼν αὐτὸν ἐρώμενον τῆς θυγατρὸς δικαστικοῦ ἀρχοντος, ὁ δὲ πολιτικὸς τοποτηρητῆς πάλιν, ὅστις διέβλεπεν ἤδη ὄχληράν ἀποβαίνουσαν ὁσημέραι τὴν παρθενικὴν ζωὴν τῆ προσφιλεστάτῃ αὐτῷ θυγατρὶ, εὐχαρίστως ἐπεθύμει ν' ἀπαλλαγῇ αὐτῆς ἀναδεικνύων αὐτὴν Μαρκησίαν. Οὕτω δὲ ἐχόντων τῶν πραγμάτων καὶ ἡ περὶ συνοικεσίου πρότασις ἔτυχεν ἀποδοχῆς, καὶ οἱ ἀρραβῶνες ἔλαβον χώραν καὶ οἱ γάμοι ἐτελέσθησαν. Ἐν τούτῳ ἡ τοῦ πολιτικοῦ τοποτηρητοῦ προορατικότης ὤρισε δι' ἰδίου ἐν τῷ προικοσυμφώνῳ ἀρθροῦ ὅτι ἦτε θυγάτηρ καὶ ὁ γαμβρὸς αὐτοῦ θέλουσι κατοικήσει παρ' αὐτῷ, ὅτι ἡ Μαρκησία οὐδόλως ἔσται ἠναγκασμένη νὰ παρακολουθῇ τῷ συζύγῳ ἐν ταῖς στρατιωτικαῖς αὐτοῦ ἐκδρομαῖς, καὶ ὅτι ἴσως οὐδεμιᾷ προφάσει ἡ ἀγαθὴ καὶ ἀπλοῖκῃ Μαργαρίτα θέλει ἀποξενουθῆ ἀπὸ τῶν περιποιήσεων καὶ παιδικῶν πρὸς τὸν πατέρα αὐτῆς ἐνδειξεων, ἀ: ἐπεδαψίλευεν εἰς τὰς γηραιὰς αὐτοῦ ἡμέρας.

Ἀληθῶς δὲ ὁ ἀγαθὸς γέρον ἐλάμβανε πάσας τὰς δυνατὰς προφυλάξεις πρὸς ἀπορυγὴν τῆς θανατηφόρου τῆ θυγατρὶ αὐτοῦ μονοτονίας. Ἴσως δὲ διὰ τρυφερότητος ἤττονα δόσιν ἐγῶϊσμοῦ ἐχούτης ἤθελεν ἀπορύγει τὴν ὀλεθρίαν τύχην τὴν ἐπιφυλαττομένην αὐτῆ. Διότι εἶνε ἀναμφίβολον ὅτι ἂν ἡ Μαρκησία ὑπερρεοῦτο νὰ παρακολουθῇ τῷ ἀνδρὶ αὐτῆς πανταχοῦ, ἤθελεν ἀπορύγει τὸν καιρὸν καὶ τὴν ἰδέαν ἴσως τοῦ ν' ἀποβῆθῃ δηλητηριάστρια καὶ πατροκτόνος. Διότι σχεδὸν πάντοτε αἱ δευτερεύουσαι τῆς ζωῆς περιτάσεις γεννῶσι τὰ μεγάλα ἐγκλήματα καὶ τὰς μεγάλας πράξεις.

Τὰ πρῶτα τοῦ νέου ἀνδρογύνου ἔτη διήλθον πλήρη εὐτυχίας. Διότι εἰσόδηκα 40,000

λιρῶν ἰσοδυναμοῦν πρὸς 150,000 σημερινῶ νομισμάτων, ἐξ οὗ συνίστατο ἡ τοῦ πολιτικοῦ τοποτηρητοῦ περιουσία, ἣτο πηγὴ ἀνεξάντλητος πασῶν τῶν τῆς ἐποχῆς ἐκείνης ἀπολαύσεων καὶ ποικίλων πολυτελειῶν ὁ Μαρκησιος Δε Βρινβιλιέ, δὴ τὰ στρατιωτικὰ καθήκοντα συνεχῶς ἀπεμάκρυνον τῆς πρωτευούσης, ἐπανήρχετο οἶονεῖ ἵνα ἀποκομίσῃ τῆ συμβίῳ αὐτοῦ τὰς εὐχαριστήσεις καὶ τοὺς θριάμβους τοῦ ἐγῶϊσμοῦ, οἷτινες τοσοῦτον εὐφροσύνας ἐπιδρῶσιν ἐπὶ τῆς καρδίας καὶ τῆς φαντασίας τῶν γυναικῶν. Προσῆγεν αὐτὴν εἰς τὴν αὐλὴν, τὴν συνώδευεν εἰς τοὺς ἀριστοκρατικωτέρους κύκλους τῶν Βερσαλλιῶν καὶ τῶν Παρισίων, αἱ δὲ ἀπονεμόμεναι αὐτῇ πανταχοῦ τιμαὶ νέαν ἐπέχουν λάμπην ἐπὶ τῆς ἐνδομύχου καὶ πραείας εὐδαιμονίας τοῦ κατ' οἶκον βίου. Κατὰ δὲ τὰς μακρὰς τοῦ συζύγου αὐτῆς ἀπουσίας ἡ μαρκησία διπλοῦν περιεβάλλετο χαρακτήρα, Πηνελόπης καὶ Ἀντιγόνης, διότι ἀπομονομένη ἀπέρευγε καὶ τὴν σκιάν τῶν θεμιτῶν ἡδονῶν ἐπανερομένη δὲ πρὸς τὸν κόσμον καὶ τοῦτον ἐπίσημον ἐπεραίνετο ὀδηγοῦσα τὸν γηραιὸν πατέρα της, ἡ δὲ συγκατάβασις αὐτῆ ἐθεωρεῖτο παρὰ πάντων ὡς ὑπερβάλλουσα στοργή.

Ἄλλ' ἡ γαλήνη καὶ εὐτυχία αὐτῆ, τὸ ἐχέγγυον καὶ ἀμοιβὴ τῆς γυναικείας ἀρετῆς, ταχέως καὶ ἀνεπιστρεπτει ἀπώλετο, διότι ὁ κύριος Δε Βρινβιλιέ ἀναλαβὼν τὴν προστασίαν νέου τινὸς ἀξιωματικοῦ τοῦ ἵππικοῦ Gaudin de Saint-Croix καλουμένου, δὲν ἠρέσθη εἰς τὴν παρὰ τοῖς ὑπουργοῖς προστασίαν αὐτοῦ, ἀλλ' ὑπὸ τοῦ κακοῦ αὐτοῦ δαίμονος ὠθούμενος τὸν εἰσῆγαγεν εἰς τὴν οἰκίαν του καὶ τὸν κατέστησε τακτικὸν συνδαιτυμόνα του. Ἦν δ' οὗτος νόθος υἱὸς εὐγενοῦς τινος οἰκογενείας τοῦ Μοντωβάν, τὴν μὲν ὄψιν ὠραῖος, τὸ πνεῦμα δὲ πεζὸς, ἀλλὰ τολμηρὸς καὶ ἐπιχειρηματίας.

Ὁ Βολταῖρος ὁ ἐν τῇ ἱστορίᾳ τὸ ψεῦδος εἰσαγαγὼν, καὶ ὑπολαμβάνων ὅτι ἐν τε τοῖς μεγάλοις γεγονόσι καὶ τοῖς μικροῖς τὴν ἀλήθειαν

πάντοτε ἀνεῦρε, διατείνεται ἐν τῷ αἰῶνι τοῦ Δουδοβίκου XIV ὅτι τοῦ μαρκησίου ξενίζοντος ἐν τῇ οἰκίᾳ αὐτοῦ τὸν Σαιντ-Κροᾶ ἡ σύμβιος τῷ παρέστησε τὰς ἐνδεχομένας συνεπειὰς, ἀλλ' ὁ σύζυγος ἐπέμεινε διατηρῶν νέον ὠραῖον ἐν τῇ οἰκίᾳ αὐτοῦ, παρὰ τῇ ἐπίσης νέᾳ ὠραίᾳ καὶ εὐαισθητῷ συζύγῳ του, καὶ προστίθησιν μετὰ τοῦ ἰδιάζοντος αὐτῷ φλέγματος ὅτι συνέβη, ὅπερ ἔπρεπε νὰ συμβῆ ἤτοι ἠγαπήθησαν.

Ἄλλ' ἐπιτραπητῶ ἡμῖν παρὰ τὰ εἰρημένα τῷ τε Βολταῖρῳ καὶ τοῖς ἀντιγράψασιν αὐτὸν νὰ διαβεβαιώσωμεν ὅτι τὰ πράγματα ἄλλως συνέβησαν. Ναὶ μὲν ὁ Μαρκησιος ἔπαισεν ἀληθῶς, φιλοξενήσας τὸν λοχαγόν, ὑπέπεσε δὲ καὶ εἰς τὴν ἀρροσίνην τοῦ νὰ ἰφθήνῃ αὐτὸν ἐνίοτε μόνον μετὰ τῆς μαρκησίας, ἀλλ' αὕτη οὐδόλως εἰς ταῦτα ἀντέτεινεν οὐδὲ παρέστησε ποσῶς τὰς δι' ἄνδρα φιλότιμον συνεπειὰς φιλοξενίας ἀρρονος, δυνάμεθα ἀπεναντίας νὰ διαταθῶμεν ὅτι τρωθείσα ὑπὸ τῆς γανιμιδείου τοῦ ξένου αὐτῆς ὠραιότητος καὶ τυρλωθείσα ὑπὸ τῶν ἐμπαθῶν ἐνδείξεων τοῦ τυχοδιώκτου ἐκείνου, διαβλέποντος αἰτχρὰ ἀληθῶς ἐπιτυχίαν κατὰ τὸ τέρμα τῆς ἀποπλανήσεως, ἦν προέθετο, ἡ μαρκησία προσῆν εἰς τὰς συνετὰς πρὸς τὸν σύζυγον κατὰ Βολταῖρον παραστάσεις της μετὰ τὴν πλήρη τῆς σκευωρίας ἐπιτυχίαν καὶ ἵνα καλύψῃ αὐτήν. Διὰ τὴν Βινβιλιέρην ὁ Σαιντ-Κροᾶ ἀπέβη ἀληθῆς δαίμων κολάσεως, διὰ τοῦ μέσου δὲ τούτου καὶ μόνου ἠδύνατο ἀληθῶς νὰ καταστήσῃ πυκνότερον τὸ σκότος τὸ καλύπτον τὴν μοιχείαν κατὰ τὴν πρώτην αὐτῆς ἀρχήν.

Καὶ ὁ μὲν μαρκησιος δὲν ἐνόησεν ἢ προσποιήθη ἄγνοιαν τῆς παρεκτροπῆς τῆς συζύγου του ὁ δὲ πολιτικὸς τοποτηρητῆς ὑπὸ τῆς φιλοστοργίας αὐτοῦ τετυφλωμένος οὐδὲν ὑπώπτευσεν, ἀλλ' ὁ Σαιντ-Κροᾶ, ὡς πάντες οἱ οὐτιδανοὶ καὶ ἄξιοι τῆς ἐσχάτης περιφρονήσεως φαυλόβιοι οἱ τοῦ μωροῦ γυναικείου ἔρωτος ἐλεινοὶ παράσιτοι, ἐπεισε τὴν μαρκησίαν, ὅτι ἡ τοῦ συζύγου σπατάλη ἐμελλεν ἀναποφεύκτως ν' ἀγάγῃ αὐ-

τὴν εἰς τὴν καταστροφὴν, ἂν μὴ προελάμβανεν, οὕτη δὲ οἰκτρὸν τοῦ διαφθορῶς, ἔρμαιον καταστάτα, ἐξήτησατο καὶ ἐπέτυχεν ἀποχωρισμὸν περιουσίας παρὰ τοῦ Σατελέτου.

Ἄλλὰ τὸ σκάνδαλον ἠῤῥανεν ἐκ παραλλήλου πρὸς τὴν ἐπίτασιν τοῦ πρὸς τὸν Σαιντ-Κροᾶ ἔρωτος τῆς Μαρκησίας, οἱ ὑπηρεταὶ ἀνεκάλυψαν τὴν ἀποπλανήσιν τῆς κυρίας, αὐτὸς δὲ ὁ Δωβραὶ διήνοιξε τοὺς ὀφθαλμοὺς αὐτοῦ, καὶ ἐπειδὴ τὴν πρώτην ὀδυνηρὰν ἐντύπωσιν διεδέχθη ἡ ὄργη, σπεύσας ἀσκέπτως εἰς Βερσαλλίας, ἐξήτησατο τὴν κατὰ τοῦ διαφθορῶς τῆς θυγατρὸς του ἔκδοσιν ἐντάλματος συλλήψεως. Ἀμέσως δὲ ἤτε αἴτησις παρεχωρήθη καὶ ὁ Σαιντ-Κροᾶ αὐθιμῶρ ἐκπέσει ἐν αὐτῷ τῷ ὀχλήματι τῆς μαρκησίας, καὶ οἶονεῖ ἀπὸ τῶν περιπτώσεων αὐτῆς ἀποσπασθεὶς ἤχθη εἰς Βαστίλλην.

Ἄλλ' ἐν αὐτῇ εὐρίσκετο τότε ἐγκαθειργμένος ἰταλός τις Ἐξιλί ὀνομαζόμενος, κακοῦργος καὶ δηλητηριαστής, ὅστις ἐπὶ τῆς Ἀρχιερωσύνης τοῦ Ἰνοκεντίου X. πλείους τῶν ἑκατὸν πενήκοντα ἐδηλητηρίασεν ἐν Ρώμῃ. Κιρκὸς δὲ δαίμων συνετέλεσεν ἵνα ὁ Σαιντ-Κροᾶ συμμερισθῇ μετὰ τοῦ ξένου τούτου τὸ δωμάτιον. Ἐν τῇ ἀπελπισίᾳ δὲ αὐτοῦ οὐ μόνον ἀπεκάλυψεν αὐτῷ τὰς μετὰ τῆς μαρκησίας ἀθεμίτους σχέσεις του, ἀλλ' ἐξέφρασε καὶ ζωηρὰν ἐπιθυμίαν ἐκδικήσεως, κατὰ τοῦ πατρὸς τῆς παλλακῆς του· τότε ἐκδικήθητε, τῷ εἶπεν ὁ ἄτιμος Ἰταλός.— καὶ τὸ μέσον; ἠρώτησεν ὁ Σαιντ-Κροᾶ.— θὰ σὰ; τὸ δώσω, εἶπεν ὁ Ἐξιλί. Μετὰ τινων δὲ ἡμερῶν δοκιμασίαν τοῦ νεοφύτου του ὁ ἀπόμαχος δηλητηριαστὴς ἐμύνησε τὰ φρικώδη μυστήρια εἰς τὸν συνεργάτην, δὴ ὁ Ἄδης ἐπέμψεν αὐτῷ, τὸ δὲ δωμάτιον τῶν δύο νέων φίλων μετεβλήθη ταχέως εἰς ἐργαστήριον, ἐν ᾧ ἐν πάσῃ ἀνέσει παρεσκευάζοντο πάντα τὰ εἶδη τῶν δηλητηρίων πρὸς μεγάλην τῶν ἐκτὸς φίλων ὠφέλειαν.

Ἀναλλαγὴ ἐπιστολῶν διωργανίσθη ταχέως μετὰ τοῦ αἰχμαλώτου καὶ τῆς μαρκησίας, αἷτινες μέχρι τοῦ 1789 ἀπέκειντο εἰς τὸ πταίσμα τοδικεῖον τοῦ Παρλαμέντου. Οὕτω δὲ ἀσφαλῆς ἦτο ἡ ἀλληλογραφία ὥστε οἱ διαπεπιτευμένοι

αὐτὴν παρὰ τῶν ἐν τῇ Βασίλειᾳ δηλητηριασῶν μετὰ ἀκριβείας θρησκευτικῆς ἐνεχειρίζον καὶ τὰ δηλητηριοῦχα κυτὰ καὶ τὰς ἐπιστολάς, εἰς τοὺς πρός οὐδ' ἀπεστέλοντο.

Δὲν προτιθέμεθα νὰ ἀναπαραγάγωμεν τὴν δικογραφίαν τῆς Μαρκησίας Δε Βρινβιλλιέ, ἣς αἱ λεπτομέρειαι τοσάκις ἐπὶ ἓνα καὶ ἥμισυ αἰῶνα ἀνεδημοσιεύθησαν, ἀλλ' ἀρκούμεθα εἰς τὴν σύντομον ἀναθεώρησιν τῶν ἐγκλημάτων αὐτῆς.

Ἡ κυρία Βρινβιλλιέρου ἤρξατο τοῦ ἔργου ἀπὸ τοῦ πατέρα αὐτῆς. Ἡ δὲ πατροκτονία διήρκεσεν ἐπὶ ὀκτὼ μῆνας. Ὡντελῶς μεμυημένη ὑπὸ τοῦ ἐραστοῦ αὐτῆς περὶ τῆς φύσεως τῶν δηλητηρίων καὶ τῆς χητέως αὐτῶν προέβη ἐν τῇ ἐκτελέσει τοῦ ἐγκλήματος μετὰ περισκευμένης βραδύτητος ἐπαυξάνουσα ἢ μειοῦσα τὰς δόσεις κατὰ τὸν χρόνον, ὃ ἐκ τῶν προτέρων ὥρισεν εἰς τὴν ζωὴν τοῦ γέροντος.

Μετὰ δὲ δραστηριώτερα μετεχειρίσθη, ἵνα ἀπαλλαγῇ δύο ἀδελφῶν καὶ μιᾶς ἀδελφῆς τῆς καὶ αὐτοὶ δὲ οἱ φίλοι τῆς κακούργου ταύτης γυναικὸς δὲν ἀπηλλάγησαν τῆς τοξικομανίης τῆς ἀρεσκομένης νὰ παιζῇ μετὰ τοῦ θανάτου, καθ' οὗ ἦτο βεβαία πάντοτε περὶ τῆς νίκης. Μεταξὺ δὲ τῶν πολυαριθμῶν φίλων ἢ σχετικῶν τῆς ἀποτροπαίου ταύτης Μηδείας, οἵτινες ἠαἰφινιδίως ἀπέθανον, ἢ μετὰ νόσους ἀδιαγνώστους καὶ πρὸς μεγάλην τῶν ἰατρῶν ἐκπληξιν ἀναφέρεται καὶ ἰππότης τις Duguet, οὗτινος ἡ ἰσχυρὰ κράσις ἀντέστη πλέον τῶν τριῶν ἐτῶν κατὰ τοῦ δηλητηρίου ὅπερ προσέφερεν αὐτῷ ἡ μαρκησία ἐν τῷ πλακοῦντος διὰ νερασῶν περιστερῶν παρεσκευασμένου. Ἐν τέλει δὲ, ἵνα κάλλιον βεβαιωθῇ περὶ τῆς δυνάμεως καὶ τῶν ἀποτελεσμάτων τῶν δηλητηρίων τῆς, εἶνε ἀναμφίβολον ὅτι ἐδηλητηρίασεν ἐπανειλημμένως τοὺς ἀσθενεῖς τοῦ Νοσοκομείου Hôtel Dieu, διὰ διπύρων δι' ἀρσενικοῦ καὶ ζακχάρως πεπληρωμένων, διότι παρὰ τὰς τοῦ Βολταίρου ἀρνήσεις ἡ μαρκησία ἦ τις ἀνεμίγνυε τὰς ἡδονὰς τῆς μοιχείας καὶ τῶν δηλητηριάσεων μετὰ τῶν σεβαστῶν τῆς θρησκείας καὶ τῆς ἐλεημοσύνης ἐνδείξεων, προσήρξατο ὡς ὅλαι αἰ ἐπίσημοι τῆς ἐποχῆς τῆς γυ-

ναῖκες, καθ' ὠρισμένας ἡμέρας εἰς τὰ ἀσπυλὰ τῶν βασάνων καὶ τῆς δυστυχίας ἵνα περιποιηθῇ καὶ παραμυθῆσθαι τοὺς πάσχοντας.

Ἐν ᾧ δὲ καὶ παρ' αὐτοῖς τοῖς μοχθηροτάτοις καὶ μάλιστα παρὰ ταῖς γυναῖκιν ἡ ψυχὴ κέκτεται στιγμὰς τινὰς δικαιοσύνης καὶ γενναιότητος, ἡ δικαιοσύνη αὕτη καὶ γενναιότης παρὰ τῇ Βρινβιλλιέ μόνον βεβηθὲν εἶχε τὸ ἐγκλημα. Ὅτε κατὰ τινὰ τεσσαρακοστὴν ἀπεσύρθη εὐλαβῶς εἰς τινὰ τῶν ἐν Παρισίοις Μονῶν, νέα τι δόκιμος ἐπέσυρε τὴν προσοχὴν τῆς, διότι ἐφαίνετο ὑπὸ βαθείας θλίψεως κατεχομένη, ἔκλειε συνεχῶς, ἐν μέσῳ δὲ τῶν πομπωδῶν θρησκευτικῶν τελετῶν, τὰ χεῖλη αὐτῆς ἐφαίνοντο ἐκαιτούμενα ἐλευθερίαν μᾶλλον ἢ αὐταπάρησιν καὶ τὸν ἐμπνέοντα αὐτὴν θεόν. Ἡ μαρκησία ἐκινήθη εἰς οἶκτον πρὸς τὴν ἀφωνον τῆς δεκαεξαετοῦς ταύτης παρθένου θλίψιν, κερδήσασα δὲ τὴν ἐμπιστοσύνην αὐτῆς ἔμαθεν ὅτι ἡ δόκιμος οὐδεμίαν ἠσθάνετο κλίτιν πρὸς τὴν Μονήν, ὃ δὲ πατὴρ καὶ ἡ μήτηρ ἔμελλον ὄσον οὕτω νὰ τὴν βιάσασιν πρὸς τὴν ἀπαγγελίαν τοῦ ὄρκου τῆς, ἵνα πλουτίσῃ τὸν ἀδελφόν τῆς, ὑπὲρ οὗ καὶ μόνου ἐπεφύλαττον πᾶσαν αὐτῶν τὴν στοργήν, «μὴ ἀπελπίζεσθε τοιοῦτοτρόπως εἶπεν ἡ μαρκησία, ἀφοῦ μετὰ προτοχῆς ἤκουσε τὰς ἐξομολογήσεις τῆς δοκίμου, ἡ Παρθένια δὲν εἶνε μήτε «τυφλὴ μήτε κωφὴ, τέκνον μου, θὰ σὰς σώσῃ». Οὕτως δὲ μετὰ ἓνα μῆνα πατὴρ μήτηρ καὶ ἀδελφὸς τῆς δοκίμου ἀπέβησκον ἐντὸς ὀλίγων ὡρῶν, ἡ δὲ ἐγκλειστοῦ ἐξῆλθε τῆς Μονῆς, ἵνα λάβῃ περιουσίαν σπουδαίαν καὶ θέσιν ἔξοχον ἐν τῇ Αὐλῇ.

Τὰ δηλητηρία ἄπερ ἐκ τῆς ὁδοῦ τῶν Lions Saint Paul ἐξερχόμενα, ἐξηπλοῦντο κατὰ πάσας τὰς διευθύνσεις εἰς τε τοὺς Παρισίους καὶ τὴν Γαλλίαν, οἱ κεραινοὶ θάνατοι, οὗς προεκάλλουν καθ' ὅλας τὰς κοινωνικὰς τάξεις, αἱ παθητικαὶ καὶ παράξενοι σκηναὶ τὰς ὁποίας αἱ ἀπρόοπτοι κηδεῖαι προεκάλλουν, ὅλα ταῦτα τὰ κακουργήματα καὶ αἱ καταθρονιότητες θὰ διετέλουν τεθαμμένα ἐν τῷ σκότει καὶ τῇ σιγῇ τῶν τάφων ἐὼν ἔλειπεν ἀπροσδόκητόν τι γεγο-

νός ἐκ τῶν ἀποκαλυπτόντων τὴν θεῖαν δικαιοσύνην.

Ἡ ἐν τῇ Βισιτῆλῃ αἰχμαλωσία τοῦ Σαιντ-Κροᾶ διήρκεσεν ἑ. ἔτος. Ἐξελθὼν δὲ τῆς εἰρκτῆς ὁ φαυλόβιος, ἀπερίφθη μὲν ἀπὸ τοῦ στρατοῦ, κατεφρονήθη δὲ ὑπὸ τῆς Αὐλῆς καὶ ἐξεδιώχθη ἐκ τῶν αἰθουσῶν τῆς πόλεως, ἀλλ' ἐξηκολούθησε παρασκευάζων δηλητήρια, διετήρησε τὰς μετὰ τῆς μαρκησίας Δε Βρινβιλλιέ σχέσεις, καὶ συνέδεσεν, ὡς λέγεται, νέας μετὰ τινος χαρτομάντιδος, ἧτις βρ. δεύτερον αἰσχρὰν προσεκτήσατο φήμην ὑπὸ τὸ ὄνομα τῆς La Voisin. Ἀλλ' ἡ κυρία Δε Βρινβιλλιέ, ἐν τῷ πείσματι πρὸς τὸν Σαιντ-Κροᾶ, ἐρωτεῖ αὐτῆς, ἤθελε νὰ τὴν καταστήσῃ σύζυγόν τῆς. Ὁ δηλητηριαστὴς ὅμως ἐκ τῆς ἐντυπώσεως τοιοῦτου ὑμεναίου καταπλαγεὶς ἀέβαλεν, ὅση δύναμις, τὴν ὀλεθρίαν στιγμὴν τῆς παραδόσεως τῆς τε χειρὸς καὶ τῆς ζωῆς του εἰς τὴν κακὴν ἐκείνην γυναῖκα, ἧτις μετὰ τῶν γοητειῶν Κίρκης συνήλου ἐπιφοβοὶ λαγίαν τῆς Μεσσαλίνης. Οὕτω δὲ ἐν ἀγνοίᾳ αὐτῆς ἡ Βρινβιλλιέ ἐταλαντεύετο μετὰ τῆς διακωδωνίσεως τῶν ἐγκλημάτων τῆς καὶ φρονήσεως ὑπὸ τοῦ ἐγαῖστου ὑπαγορευμένης. Διότι ἐῶ αὕτη παρσκευάζετο νὰ προσφέρῃ εἰς τὸν σύζυγόν τῆς θάνατον, αἶψα ἐν τῇ θρηωδίᾳ τῆς προσέφερε καὶ εἰς τὸν πατέρα, ὁ Σαιντ-Κροᾶ ἀφ' ἑτέρου προσέφερεν εἰς ἐκεῖνον, τὸν ὅποιον ἠρέσκετο ἀτιμάζων, ποτὰ ἀντιφάρμακα, πρὸς ἐκμηδενισμόν τοῦ δηλητηρίου, τοῦ ὑπὸ τοῦ συζυγικοῦ ἔρωτος προσφερομένου. Ἀσχολούμενος δὲ πάντοτε εἰς τὰ πειράματά του καὶ συνδεδεμένος διὰ τῶν δεσμῶν τοῦ ἐγκλήματος καὶ τοῦ συμφέροντος μετὰ τῆς μαρκησίας, ὁ Σαιντ-Κροᾶ, ἀόκνως ὤλησε τὴν ἐπιστήμην πρὸς ἄλλατα, εἰ οὕτως εἶπωμεν γιγαντοῖα παρσκευάζων δηλητήρια, ὧς ἡ πώλησις ἱκανὰ βεβαίως ἐπόρριζεν αὐτῷ κέρδη. Ἀλλ' ὁ Ἐμπεδοκλῆς εὔρε τὸν θάνατον ζητῶν νὰ εἰσδύτῃ εἰς τὰ μυστήρια τῆς φύσεως, διότι ἐῶ ἐδοκίμαζε νὰ συνδέσῃ ὄρατὰς μετὰ φυτικῶν οὐσιῶν ἀντιθέτων, δι' ὕλιστήρ τις ἐξεργάσῃ, ἔθρυσσε τὴν ὕαλινην προσωπίδα τὴν προφυλάτ-

τουςαν τὸ πρόσωπον αὐτοῦ καὶ ὁ ἄλλιος ἀπέθανεν ἐν ἀκαρεῖ ἀσφυκτικῶς.

Ἐπειδὴ δὲ ἦν ἄεὺ οἰκογενεῖας καὶ ἐττερημένος φίλων, ἡ δικαιοσύνη ἐπέβλεπε χεῖρα ἐπὶ τοῦ οἴκου αὐτοῦ καὶ μετὰ τῶν ἄλλων εὔρε κβώτιόν τι, ἐφ' οὗ ὑπῆρχεν ἡ ἐξῆς ἀλλόκοτος ἐπιγραφὴ, νὰ δοθῇ τὸ κιβώτιον τοῦτο, χωρὶς νὰ ἀγοιγθῇ ἢ μετακινηθῇ, τῇ Κυρίᾳ μαρκησία Δε Βρινβιλλιέ, ὁδὸς Neuve-Saint-Paul. Τὸ κιβώτιον τοῦτο ἠεῶχθη, εὐρέθησαν δὲ ἐν αὐτῷ ἐκτὸς πολυαριθμῶν δεσφίδων χαρτίνων περριουσιῶν δηλητηρία, ἐφ' ὧν ἦσαν ἐπιγεγραμμένα καὶ τὰ ὀνόματα ἐκεῖνων, δι' οὗς ἦσαν προωρισμένα, αἱ ἐπιστολαὶ τῆς Βρινβιλλιέ πρὸς τὸν ἐραστὴν τῆς, καὶ ὑπόσχεσις τριάντα χιλιάδων λιρῶν, ἦν ὑπεγράψεν ὑπὲρ τοῦ Σαιντ-Κροᾶ τῇ 30 ἰουνίου 1670. Ὅκτω ἡμέρας μετὰ τὸν δριστικὸν δηλητηριασμόν τοῦ πολιτικοῦ τοποτηρητοῦ. (1)

Ἡ κυρία Δε Βρινβιλλιέ ἐγκαταλιποῦσα τοὺς Παρισίους διέβη τὴν Μάγγην, τὸν Ρουβίκωνα τοῦτον τῶν παντοειδῶν κακούργων τοῦ τε παρελθόντος τοῦ ἐεστώτος καὶ τοῦ μέλλοντος, διατρίψασα δὲ μικρὸν χρόνον εἰς Λονδίνον ἐπανῆλθεν εἰς τὴν Ἡπειρον Εὐρώπην καὶ ἐξελέξατο πρὸς διαμονὴν τὴν Διέγνην τοῦ Βελγίου ἐξ ἧς ἀπεχούσης μόλις ἐνεήκοντα λεύγας τῶν Παρισίων, ἠδύνατο νὰ συνεννοηθῇ εὐκόλως μετὰ τῶν ἐν Γαλλίᾳ φίλων τῆς.

Ἐῶ δὲ φειροπώλει τὴν τῆς ἐπιπόδου εὐτυχίαν νῆαι περιστάσεις ἐπελθούσαι ἐπεβάρυνον ἔτι μᾶλλον τὴν ἀρκούντως ἤδη βρύνουσαν αὐτὴν ἐνοχλήν.

Θαλαμηπόλο: τις, δηλητηριαστῆς ὑποδεέστερος ὀνομαζόμενος Jean Ancelin, ἐπικαλούμε-

(1) Εἶνε αξιοπαρατήρητον ὅτι εἰς διάστημα πέντε ἐτῶν ἀπὸ τοῦ 1665—70, τε πρόεδρος τοῦ κακουργοδικείου καὶ ὁ πολιτικὸς τοποτηρητὴς οἰκτροῦς κατέστρεψαν τὸν βίον, ὁ μὲν διὰ σιδήρου ὁ δὲ διὰ δηλητηρίου, διότι ὁ μὲν François Gaudier πρόεδρος τοῦ κακουργοδικείου ἐσφάγη ὑπὸ τῶν ὑπηρετῶν του φόνων ἐκ τύχης, ὁ δὲ Δ' Ἐδραὶ ἐδηλητηρίασθη ὑπὸ τῆς θυγατρὸς του δηλητηριαστῆρος ἐξ ἐπαγγέλματος.

νος δὲ La Chaussée ἀρχαῖος τοῦ κ. Δε' Ὁβραϊ ἀκόλουθος, ἐτόλμησεν ἀναιδῶς νὰ ἀπικτήσῃ τὸ περίφημον κισῶτιον, ὡς πιστωτῆς τοῦ Σαιντ-Κροᾶ διακοσίων πιπτολῶν, ἃς τῷ ἐδάεισεν ὅτε διετέλει ὑπηρετῶν αὐτῷ. Ἡ χήρα τοῦ πολιτικοῦ τοποτηρητοῦ ὑπ' ἀνδρευθεῖσα μετὰ τινος Βιλ-λαρσῶ, ὑπέπευσεν ὅτι ὁ ἄθλιος ἐκεῖνος, συμ-μετέτεχε ὡσαύτως τῶν κακουργημάτων τοῦ Σαιντ-Κροᾶ, καὶ προεκάλεσε τὴν σύλληψίν του. Ὁ La Chaussée ὠλολόγησεν ὅτι ὁ Σαιντ-Κροᾶ ἐνε-χέρισεν αὐτῷ τὸ ὀηλητήριον, ὅπερ προσέφερον εἰς τοὺς ἀδελφούς τῆς μαρκησίας, δικασθεὶς δὲ κατεδικάσθη ν' ἀκρωτηριασθῇ ζῶν τῇ 24 Μαρ-τίου 1678.

Ἐμείνε δὲ νὰ συλληθῇ καὶ δικασθῇ ἡ μαρ-κησία, γυνὴ σπουδάζουσα τὸ ἔγκλημα, ἢ ἡ ζῶν εἰς δύο διαιρεῖται μέρη, ὧν τὸ μὲν πρῶτον ἐστὶν ἱστορία ἀξιοθρήνητος, τὸ δὲ δεύτερον μυθιστορία φρικώδης ἢ ἡ λύσις εἶνε τὸ Ἰερῶμα.

Ἐπαναλαμβάνομεν ὅτι δὲν προτιθέμεθα μήτε θέλομεν νὰ πραγματευθῶμεν τὴν ἱστορίαν ταύ-την, ἢ νὰ σχεδιαγραφῶμεν τὸ μυθιστόρημα, μήτε διατεινόμεθα ὅπως νὰ ἀναπαραγάγωμεν τὰ ἐπεισόδια τὰς περιπετειᾶς καὶ τὰς δικαστικὰς λεπτομερεῖας τῆς δίκης ταύτης, ἥτις εἶνε ἡ πε-ριφηροτέρα τῶν ὁμοίως φύσεως δικῶν, λέγομεν μόνον ὅτι πράκτωρ τις ἀστυνομικὸς πλήρης εὐ-φροσύνης καὶ θάρρους, προσόντων ἀναγκασιότατων, μετέβη εἰς Λιέγηνην μετημφισμένος εἰς μοναχὸν, ἐπειδὴ δὲ ἡ δηλητηριάστρια ἦν λίαν προπετῆς πρὸς τὴν ἀσελίαν, τὴν κατέπεισε νὰ τὸν ἀκο-λουθήσῃ. Τυχυδρομικὴ δὲ ἄλυστα ἐδέχθη τὸν ψευδαεθῶν μετὰ τῆς ἐρωμένης θερμπευθεῖσης ἥτις ἐκ τοῦ πρὸς τὸν Σαιντ-Κροᾶ ἔρωτος. Ἄλλ' ἅμα τῇ εἰς τὸ γαλλικὸν ἔδος ἀφίξει, ὁ πράκτωρ ἀποκαλυφθεὶς ἐξετέλεσε τὸ καθήκον του μετὰ τινος δὲ ὥρας ἡ αἰχμαλωτος ἐνεκλείσθη ἐν τῇ Βαστίλλῃ.

Ἄφου δὲ ἡ ἀστυνομία ἐξετέλεσε τὸ ἐπιβά-λον αὐτῇ μέρος, ὑπελείπετο τὸ τῆς δικαιοσύνης ὅπερ ἐξετέλεσε μὲν ἐπίσης ἀλλὰ δυστυχῶς μετὰ προφυλάξεων, αἵτινες σήμερον μετατρέπονται εἰς μομφάς.

Ἡ μαρκησία ἐπέμεινε ὑποστηρίζουσα τὴν ἀθωότητά αὐτῆς, ἀνήρξεσε δι' ἐκπράσεων λίαν ἐπιτυχῶν καὶ μετ' ἀνδρικῆς ἐνεργείας τὰς ἐνο-χοποιούσας αὐτὴν ἀποδείξει, ἀλλὰ καταδικα-σθεῖσα μετέβαλεν ὕψος ὠρολόγιος τὰ πάντα καὶ ἀπεκάλυψε μοχθηρίαν ψυχῆς τρομάξασαν καὶ αὐ-τοὺς τοὺς δικαστὰς τοὺς ἐξοικειωμένους πρὸς τὰς φρικτὰς καταθέσεις τῶν ἐνόχων.

Ἦνε ἀνατάρκτον ὅτι ἡ μαρκησία Βριμβιλλιέ μέ-γαν ἀριθμὸν ἐπισήμων ἐξέθεσε διὰ τῶν καταθέ-σεών της, ἐξ ὧν εἶς ὁ Penautier γενικὸς εἰσ-πράκτωρ τοῦ κλήρου, ὅστις λέγεται ὅτι ἔσωσε τὴν ζῶν καὶ τὴν ἐλευθερίαν αὐτοῦ διὰ ποσο-τήτων ὑπερόγκων, ὅσπερ διέτπειρεν ὡς λύτρα. Τοῦτο μὲν εἶνε δυνατὸν, ἀλλ' οἱ δικασταὶ τοῦ XVII ἦσαν ἥτιον δωροδόκοι τῶν τοῦ XIX. Ἐὰν τὰ μυθώδη ποσά, περὶ ὧν ὁ λόγος συνετέ-λουν πρὸς διέφθησιν τῶν μαρτύρων τὸ πρᾶγμα θά ἦ ἥτιον ἀπίθκον.

Καθ' ἡμᾶς ἐτέρη αἰτία συνετέλεσεν εἰς τὴν ἀθώωσιν τοῦ Penautier, τὸ ὅτι ὁ ἄνθρωπος οὗτος ἐδηλητηρίαζεν οὐχὶ πρὸς ἴδιον συμφέρον ἀλλὰ πρὸς τὸ τῶν ἐπισήμων πελατῶν, ὧν διε-τέλει μεσίτης καὶ πράκτωρ, οἱ γεννάδαι δὲ οὗ-τοι μᾶλλον ἔνοχοι καὶ κακουργότεροι ἐκείνου περιεβάλλοντο ἀνώτατα τῆς πολιτείας ἀξιώ-ματα, εἰς δὲ ἐξ αὐτῶν, καὶ τὴν Ρωμαικὴν πορ-φύραν. Κατὰ τὸ πνεῦμα δὲ τῆς ἐποχῆς θά ἦτο ἐπικίνδυνον καὶ ἐπιβλαβὲς εἰς τὴν πολιτείαν τὸ ἀναγκάσει δικαστικῶς ἐν τῷ καταλόγῳ τῶν δη-λητηριασῶν, ὑπεργούς, ἀρχιστρατήγους αὐ-λικούς, καὶ καρδινάλιον.

Οἱ δὲ τῶν ἀποκαλύψεων τῆς Βριμβιλλιέ ἐνο-χοποιήτες διέφυγον ἄρα τὴν τιμωρίαν τῶν νόμων, αἱ δὲ μυστικαὶ ἀνακρίσεις προῦδωκαν αὐτοὺς βραδύτερον. Ἄλλ' ἡ ἐπίσημος δικογρα-φία οἶαν ἠθέλησαν ν' ἀνακοινώσωσιν αὐτὴν εἰς τὸ δημόσιον, ἐπέθηκεν ἐπὶ μᾶς μόνης κεφαλῆς, τῆς κεφαλῆς τῆς μαρκησίας, τὸ ἄτιμον στέμμα τοῦ ἐγκλήματος καὶ τῆς ἀτιμώσεως.

Ἡ μαρκησία Δε Βριμβιλλιέ κατεδικάσθη νὰ ἀποκεφαλίσθῃ καὶ κοῆ ὡς δηλητηριάστρια, ἀφ' οὗ ἐξωμολογήθη εἰς τὴν θύραν τῆς Παναγίας τῶν Παρισίων.

Ο ΚΟΣΜΟΣ ΤΩΝ ΦΥΤΩΝ.

ΥΠΟ

Κ. Χ. ΜΕΤΑΞΑ.

Γ.

Ὁ ὑπὲρ τὴν γῆν ἀνθῶν. — Ἡ ποίησις δὲν ἀποκλείει τὴν ἐπιστήμην. — Θαυμασταὶ καὶ ἐρευνηταί. — Ἀνθῶν γάμοι. — Ὁ χρωστῆρ τοῦ φυτικοῦ κόσμου.

Ὅποιον αἰσθάνεται τέρψιν καὶ εὐχαρίστησιν ὁ ἐντὸς περικαλλοῦς ἀνθῶνος εἰσερχόμενος; Ὅ-ποῖα καταλαμβάνει αὐτὸν ἀπορία ὅταν πρό-κηται νὰ ἐκλέξῃ καὶ νὰ προτιμήσῃ ἐν ἀνθος μεταξὺ τῶν πολλῶν; Δὲν εἶναι ἀνάγκη νὰ κό-ψῃ, νὰ ἐξετάσῃ, νὰ λεπτομερήσῃ, ν' ἀνακαλύ-ψῃ τι. Ἄνθη προσέβαλον τὴν ὄρασιν αὐτοῦ, ἅμα ὡς εἰσῆλθεν, ἄνθη κοσμοῦσι τὰς παρ' αὐ-τὸν πρασιάς, παρὰ τὰς χεῖρας αὐτοῦ ἄνθη, ὑ-πὲρ τὴν κεφαλὴν αὐτοῦ ἄνθη, ὅπου καὶ ἂν στραφῇ, ὅτι καὶ ἂν ἴδῃ βλέπει ἄνθη, μόνον ἄνθη. Οἷος ὁ πλοῦτος τῆς φύσεως! Οἷα ἡ γεν-ναϊότης τῆς γῆς! οἷα ἡ καλλονὴ τοῦ φυτικοῦ κόσμου! ὁ νοῦς τοῦ ἀνθρώπου ἐξίσταται, ἐνῶ ὁ δημιουργὸς τοῦ παντός ἐξυμνεῖται!...

Ἀκούσωμεν ἐπὶ μικρὸν τὸν ἀείμνηστον Σο-λωμόν.

Ἄνθη κ' ἄνθη βαστοῦνε στὸ χέρι
 Παιδιὰ κ' ἄντρες, γυναῖκες καὶ γέροι,
 Ἄσπροεντόματα γέλια καὶ κρότοι
 ὅλοι οἱ δρόμοι γεμάτο χαρὰ
 καὶ, χαρῆτε τοῦ χρόνου τὴ νεότη
 ἄντρες, γέροι, γυναῖκες, παιδιὰ!

Ὅλοι οἱ ποιηταὶ ἐξύμνησαν τὰ ἄνθη, ὅλοι τὰ ἔψαλαν. Τινὲς τὰ ἔψαλαν μόνον διὰ τὰς χροιάς, διὰ τὴν εὐωδίαν αὐτῶν, ἄλλοι προσέ-θησαν ἐν τῇ ὑψηλῇ αὐτῶν ποιήσει καὶ ἐπιση-μονικὰς ἀληθείας. Ὁ δαιμόνιος Γκαίτε ὅστις συνέγραψε βιβλίον ὀλόκληρον δημῶδου βότα-νικῆς ἐκθέτων τὰς γενικὰς ἀνακαλύψεις, αἵτινες ἐγένοντο ὑπὸ τῶν ἀνθῶν, ἐκφράζεται οὕτως. Ὁ ὄργανισμὸς τῶν ἀνθῶν ὑπῆρξεν ἐπὶ πολὺν χρό-νον ἄγνωστος. ὁ ζῆλος τοῦ Μελπιγιῶ ἀπεκάλυ-ψε ἡμῖν τὸ μυστήριον. Ἡμέραν τῆς ἀνοίξεως.

Τὰ περὶ τῶν βασάνων τῆς γυναικὸς ταύτης ἐλέχθησαν ἤδη, εἶνε ἄρα γνωστὸν ὅτι ἐπορεύθη τὴν εἰς θάνατον μετὰ γενναϊότητος ἡρέμου καὶ πλήρους αὐταπαρνήσεως. καὶ ἂν ἦνε ἀληθὲς ὅτι, μέχρι τῶν βαθμίδων τοῦ Ἰερῶματος, ἐπίστευ-εν ὅτι οἱ φίλοι ἢ μᾶλλον οἱ συνενοχοὶ της, ἐ-πέτυχον ὑπὲρ αὐτῆς χάριν, δίκαιον κρίνομεν νὰ εἴπωμεν ὅτι καὶ μετὰ τὴν ἀποτυχίαν τῆς ἀ-πεκδοχῆς της ταύτης, ἀνῆλθεν οὐχ ἥτιον τὰς βαθμίδας τοῦ ἀλεθρίου θεάτρου μετὰ σταθερότη-τος καὶ ἀνευ μικροψυχίας. Ἐὰν δὲ πρέπει νὰ πιστεύσωμεν τῇ Κυρίᾳ Σιβινίε τὰ ὑπὸ τοῦ δη-μίου ἐπιβληθέντα αὐτῇ βραχνιτήρια διήγει-ρον ψιθυρισμούς, καὶ ἐξελήθησαν ὡς ὑπερβάλ-λουσα σκληρότης.

Παράδοξος ἀληθῶς χαρακτηρισμὸς ὡς ὑπερ-βαλλούσης σκληρότητος τῶν βασιανιστηρίων τῶν ἐπιβληθέντων παρὰ τοῦ δημοσίου. Εἰς πατρο-κτόνον καὶ δηλητηριάστριαν ὑπὸ λαοῦ, ὅστις μετὰ ἑκατὸν πενήτηκοντα ἔτη ἐπειφῆμαι διὰ τὸ διπλοῦν ράπισμα, ὅπερ τῷ 1793 οἱ δῆμοι ἐνε-κόλαψαν κατὰ τῆς παρθευτικῆς καὶ αἱματοφύρ-του παρειᾶς τῆς Charlotte Corday.

Ὁ λαὸς οὗτος ὅστις μεταπίπτει ταχέως ἀπὸ τοῦ μίσους καὶ τῆς ἀποστροφῆς εἰς τυφλὴν συμ-πάθειαν, προσεκήρυσεν, ἀγίαν καὶ μάρτυρα ἐκεί-νην, ἢ πρὸ μικροῦ δημοσίᾳ ἀπετροπιάσθη τὰ κακουργήματα, διότι τὴν ἐπαύριον τῆς ἐκτελέ-σεως ἄνθρωποι πάσης τάξεως καὶ φύλου ἀνεζή-τουν ἐν τῇ πυρᾷ τὰ ὀστά καὶ τὴν κόκκιν τῆς νέας μάρτυρος Ἁγίας Βριμβιλλιέ. Ὅσον ἀπί-στευτον καὶ ἂν ὑποτεθῇ τοῦτο, εἶνε ἀληθές, ὁ δ' ἀμφοβάλλων ἀναμνησθῆτω πόσον συνέφερε τοῖς φίλοις καὶ συνενοχοῖς αὐτῆς νὰ χαρακτηρι-σθῇ ὡς θύμα καὶ οὐχὶ ἔνοχος, ὡς μονομανῆς ἢ παράφρων ἐνδόξως τὰ παραπτώματα αὐτῆς ἐξα-γνίσασα διὰ μετανοίας εἰλικρινοῦς καὶ τέλους χριστιανικοῦ.

Οὕτω δὲ τῇ 26 Ἰουλίου 1676 περὶ τὴν Την τῆς ἐσπέρας οἱ Παριῖσιοι παρέστησαν εἰς τὴν ἐ-ξάγκισιν ἐνὸς τῶν μεγάλων ἐκείνων ἐγκλημά-των ἄπερ ἐμποιοῦσι ἴλιγγον καὶ φρίκην καὶ ἐ-ξευτελιζοῦσι τὴν τῶν λογικῶν ζῶν τάξιν.

περιεπάτει οὗτος ἐν τῇ ἐξοχῇ Ὁ Ζέφυρος ἐκίνει τὸ φύλλον τῶν δένδρων, ἢ δὲ γῆ ἐφαίνετο ἀγλλομένη ἐκ τῆς χλόης καὶ ἐκ τῶν ὑπ' ἀνθέων μιλωμένων κοιλάδων. Οἱ ὀφθαλμοὶ αὐτοῦ τελαμβωμένοι περιεπλανῶντο ἀπὸ θαυμασίου, εἰς θαυμάσιον, ἢ δὲ ἐπιθυμία τοῦ νὰ γνωρίσῃ αὐτὰ κατέρλεγε τὴν ψυχὴν του. Ἐπιγεινιάζοντας λορίσκου βλέπει τὴν θεάν τῆς βοτανικῆς περικυκλωμένην ὑπὸ τῶν νυμφῶν αὐτῆς, αἵτινες χαρίεντα κρατοῦσαι κἀνίστρα ἐπλήρουν αὐτὰ τῶν θησαυρῶν, οὓς ἐδείκνυσεν αὐταῖς. Εἰς τὴν παρουσίαν τῆς θεᾶς τὰ ἄθρη ἀνοίγονται, στίλβουσιν ἐκ τῶν ζωηροτέρων χρωμάτων, ἐκχέουσι τὴν εὐωδίαν αὐτῶν εἰς αἰθέρα καὶ φαίνονται διαφιλονικούντα τὴν δόξαν, διότι ἡ θεὰ προσκλίνει ἐπὶ τινῶν τὰ βλέμματα αὐτῆς. Ὁ Μαλπίγιος τρέχει πρὸς τὴν ἀθάνατον συνοδείαν, κλίνει τὸ γόνυ καὶ ζητεῖ παρὰ τῆς Θεᾶς ν' ἀποκαλύψῃ αὐτῷ τὰ μυστήρια τῶν ἀνθέων, ὑποσχόμενος ν' ἀφιερῶσθαι αὐτῇ λαμπροῦς κήπους. Ἡ θεὰ τὸν παραδέχεται ὡς εὐνοούμενον αὐτῆς μαθητὴν. Βλέπει λέγει αὐτῷ τὸν ἐν τῇ μοναζίᾳ ἐκείνῃ ναόν; ἢ Μοῦσα τῆς ἀνατομίας κατοικεῖ αὐτόν; αὕτη θεραπεύει τὴν διὰ τὴν ἀνακάλυψιν τῶν μυστηρίων τῆς φύσεως ἀηδίαν τῆς κοπιώδους μελέτης. Ὑπαγε νὰ εὕρῃς αὐτὴν ἐξ ὀνόματός μου. Ὁ Μαλπίγιος διαβιβάζει τὴν σιωπὴν Μοῦσῃ τὴν παράκλησιν ταύτην, αὕτη δὲ ἐκρίζει φυτὸν πρὸ τῶν ὀφθαλμῶν αὐτοῦ καὶ δείκνυσιν αὐτῷ ὅλα τὰ ὄργανα.

Τὸ μικροσκόπιον εἶναι ἡ μοῦσα αὕτη τῆς ἀνατομίας, ὃ δὲ Μαλπίγιος εἰς τῶν ἀκαμάτων ἐρευνητῶν εἰς τὸν ὅποιον ὀφείλονται αἱ πρῶται γνώσεις περὶ τῆς κατασκευῆς τῶν φυτῶν καὶ ἀνθέων.

Πολλοὶ ἐπεδόθησαν εἰς τὴν μελέτην τοῦ κόσμου τῶν φυτῶν. Ἀπὸ πρῶτων αἰώνων ἡ μελέτη αὕτη εἶναι μία τῶν εὐγενεστέρων ἐπιστημῶν, οἱ δὲ πρῶτοι ἐρευνηταὶ τῶν φυτῶν ἀποθανάτισαν τὰ ὀνόματά των ὃ Ἀδανσων, ὃ νομαστός διὰ τὰς ἐπὶ τῶν φυτῶν μελέτας, λέγει εἰς τὸ ἐξῆς συμπέασμα. Ἄβαστον φυ-

τὸν ἔχον ζῶν καὶ τοὶ ἀνευ αἰσθητικῆς ἔχει ψυχὴν, ἥτις δὲν εἶναι μία οὔτε περιορισμένη εἰς ἐν τῶν μερῶν, αὐτοῦ, ἀλλὰ διαδεδομένη εἰς ὅλα τὰ μέρη αὐτοῦ καὶ διηρημένη διότι ἕκαστον τῶν συμφῶν αὐτῆς μερῶν τῶν λαμβανόντων μερίδα ἐκ τῆς γενικῆς ζωῆς, κατέχει ἐν αὐτῷ ζωτικότητα περιορισμένην καὶ μὴ ἐξηρημένην ἀπὸ τῶν ἐπιλοιπίων, ἀποσπασμένη δὲ καὶ χωριζομένη τῶν ἄλλων αὐξάνει καὶ καρποφορεῖ, καὶ τέλος ἀπολαύει ὅλων τῶν ιδιοτήτων, ἃς κατεῖχε πρὸ τοῦ χωρισμοῦ αὐτῆς. Πρὶν ἢ ἐφευρεθῶσι τὰ μικροσκόπια, οἱ περὶ τὰ βοτανικὰ ἀσχολούμενοι εἶχον ἐπὶ τῶν διαφόρων φυτικῶν λειτουργιῶν ἰδέας συγκεχυμένας. Ὁ Καμεράριος ὑπῆρξεν ὁ πρῶτος πραγματικὸς ἐρευνητὴς, ζήσας περὶ τὸν 12'. αἰῶνα. Κατόπιν αὐτοῦ ἔρχεται ὁ Βαλλιάν, τοῦ ὁποίου τὰς μεγάλας παρατηρήσεις ἐτελειοποίησαν ὁ Τουρνεφόρτιος καὶ Ποντέδρας διάσημοι τῆς φύσεως θαυμασταὶ ἀμφότεροι. Κατόπιν τούτων ἔρχεται ὁ βρασιλεὺς τῶν θαυμασῶν καὶ ἐρευνητῶν Διναῖος, ὅστις πρῶτος προετήρησε τὴν ὑπαρξίν καὶ τὸν χωρισμὸν τῶν διαφόρων φυτικῶν ὀργάνων ἄτινα καὶ καθώρισε.

Παρατηρήθη τότε ὅτι ὑπῆρχον φυτὰ τινὰ, ἄτινα πλησιάζοντα ἀλλήλοισι, ἐκαρποφόρου ἐνῶ ἀπομακρυνόμενα ἀπ' ἀλλήλων ἔμεινον στῆρα, καὶ τοιαῦτα εἶναι ὁ κἀνναβίς, οἱ ῥάφανοι κτλ. ἄλλα δὲ πάλιν εἶχον δύο εἰδῶν ἄθρη, ὡς οἱ πέπονες καὶ οἱ αἰκνοί, ἄτινα εἶδει νὰ πλησιάζουσιν ἀλλήλοισι ἵνα καρποποιηθῶσιν. Τότε ἐγένετο γνωστὸν, ὅτι ὡς ἐκ τῆς διαφορῆς τῶν ἀνθέων φύσεως ὑπῆρχε καὶ διαφορὰ γένους, ἀνεγνωρίσθησαν δὲ τὰ ἄρρενα ὡς ἐκ τῶν λεπτοφυῶν νηματωδῶν καὶ συνήθως πολυπληθῶν *στημόνων*, ἐνῶ τὰ θήλα ἐκ τοῦ πολυσχιδοῦς ὑπέρου. Οἱ στήμονες ἐπικαθήμενοι τῶν ὑπέρων ἐκκρίνουσιν ἐκ τῆς κόνης τῆς καλουμένης γύρεως ὑγρὸν τι καλούμενον θαλίλλην, ὅπερ διὰ τῶν σωλήνων τοῦ ὑπέρου κατέρχεται εἰς τὴν ὠσθήκην καὶ γονιμοποιεῖ τὰ ὠάρια. Ὁ τανὴ γύρις ἐπικαθῆσθαι εἰς μέρος τι τοῦ ὑπέρου, μόνον τὰ πρὸς τὸ μέρος ἐκεῖνο εἰρ σκόμμενα

ὠάρια γονιμοποιοῦνται, τὰ λοιπὰ μένουσιν ἄγονα. Παρατηρήθη ἐν τούτοις, ὅτι πολλάκις φυτὰ τινὰ καίπερ παντελῶς στερούμενα ἀρρένων ἀνθέων καὶ ὀργάνων καρποφοροῦσιν. Οἱ κ. κ. Σπλανζάνη καὶ Νωδὲν πολλὰ τοιαῦτα πειράματα ἀναφέρουσιν ἐπὶ τῶν *Κολοκυνθοειδῶν*, ἄτινα καίπερ στερούμενα τῶν ἀρρένων ὀργάνων ἔσχον ὁμῶς ἰκανοῦς καρπούς. Τὸ προβληματικὸν μέρος τῆς καρποφορίας ταύτης εἶναι ἂν οἱ σπόροι τῶν καρπῶν τούτων εἶναι παραγωγοί. Τοῦτο δὲν διηκρινίσθη εἰσέτι.

Διὰ τῆς ἐνδελεχοῦς μελέτης παρατηροῦμεν ὅτι τὰ ἄθρη διαφέρουσιν ἐπισθητικῶς ἀπ' ἀλλήλων οὐχὶ μόνον εἰς τὸ σχῆμα αὐτῶν, ἀλλὰ καὶ εἰς τὸ χρῶμα. Ἡ σύγχρονος μάλιστα τέχνη τοσοῦτον ἀπεμιμήθη τὰ χρώματα αὐτῶν ἐπὶ τῶν ὑφασμάτων, ἐσθήτων, ταπήτων κτλ. ὥστε ἂν τὰ ἄθρη εἶχον φωνὴν θὰ ἔκραζον ἔλεος. Τὰ διάφορα ταῦτα χρώματα ἀπὸ τοῦ ἐρυθροῦ μέχρι τοῦ λευκοῦ διέρχονται τὸ κυανοῦν, τὸ ρόδιον, τὸ ἰόχρου, τὸ κίτρινον, καὶ καταλήγουσιν εἰς τὸ χλωρὸν, γρῶμα, ὅπερ εἶναι τὸ σταθερὸν μεθ' ὅλας αὐτοῦ τὰς κυμάνσεις καὶ ἀποχρώσεις. Τὸ κύριον καὶ πρῶτιστον τῶν φυτῶν χρῶμα εἶναι τὸ χλωρὸν (πράσινον) ὅπερ ἢ ἐπιστήμη δι' ἐνὸς αὐτῆς μύστου, τοῦ κ. Πελλετιέ, ὠνόμασε, *χλωροφυλλον* τοῦτο ποικίλλας λαμβάνει τὰς ἄλλοιώσεις ὅταν ἐπιδρῶσιν ἐπ' αὐτοῦ χημικαὶ οὐσίαι, οἷαι τὸ χλωροδρικὸν δξὺ καὶ ὁ αἰθῆρ. Τὸ πρῶτον μεταβάλλει αὐτὸ εἰς κυανοῦν, ἐνῶ τὸ δεύτερον ἐγκαθίστησιν ἐν αὐτῷ τὸ κίτρινον χρῶμα καὶ αὕτη μὲν ἢ δράσις ἐπὶ τῶν ἔξω τῆς ἐξωτερικῆς χροιάς ὅταν δὲ ἢ διὰ τῶν ἰσθῶν εἰσχωροῦσιν οὐσία εἶναι σιδηροῦχος τὸ ρόδιον χρῶμα μεταβάλλει εἰς ἰόχρου, τὸ δὲ ὠχρὸν πράσινον καθίστησιν ἀμαυρότερον. Οὕτως ἢ χημεία ἐπενεργεῖ πολυτρόπως ἐπὶ τῆς φυτικῆς βλαστῆσεως οἱ δὲ κατὰ καιροῦς ἐπιστήμονες ἐπωρλήθησαν ἐκ τῆς ἰσχύος αὐτῆς. Μεγάλη ὁμῶς πρὸς τοῦτο ἀπαιτεῖται δεξιότης. Ἡ μὲν φύσις ἐναπέθηκε τὸ χρωστικὸν αὐτῆς πυξίον

παρὰ τὸν ἐπιστήμονα, οὗτος δὲ ἐπιτηδείως μεταχειριζόμενος τὰς ἐπ' αὐτοῦ πλουσίας, ἀφθόνους καὶ ζωηρὰς βράς μετέβαλε τὰ ἄθρη εἰς τοσαῦτα χρώματα ὥστε διὰ νὰ τὰ θαυμάζῃ τις πλειότερον καλὸν εἶναι ν' ἀποψύγῃ νὰ τὰ ὀρίσῃ. K. X. M.

Ο ΚΑΦΕΣ.

Μεταξὺ τῶν ποικίλλων ποτῶν ἄτινα ἢ ἐφευρετικὴ τοῦ ἀνθρωπίνου νοῦ δύναμις ἐξεύρε πρὸς τε διαιτητικὴν ἀνάγκην καὶ τέρψιν, τὸ μᾶλλον διαδεδομένον ἀναμφιλέκτως ὑπάρχει τὸ ἐκ καφέ παρασκευαζόμενον πότημα. Νικοτιανὴ ὁ κοινὸς καπνός, καὶ ὁ καφὲς εἶνε τὸ σεβαστὸν ἀνδρόγυον, τὸ δεσπόζον ἀπὸ πολλῶν αἰώνων σύμπαντος σχεδὸν τοῦ ἀνθρωπίνου γένους, τοὺς πλείστους δὲ εὐπειθεῖς ὑπηκόους κατακτῆσαν ἐν τοῖς νοτιωτέροις μάλιστα τῆς Εὐρώπης, ἐν Ἀσίᾳ καὶ τῇ Ἀφρικῇ. Γνωστὸν ὅτι ἀκράτητα πρὸς τὸν καφέν φέρονται τὰ πολλὰ ἑκατομμύρια τῶν Μωαμεθανῶν, παρὰ τοῖς ὁποίοις τὴν πρὸς τὸ ποτὸν τοῦτο τροπὴν ἐπιτείνει τὰ μέγιστα ἢ ὑπὸ τῆς θρησκείας ἀπαγόρευσις τοῦ οἴνου καὶ ἐμμέσως συμπάντων τῶν οἴνοπνευματωδῶν ποτῶν καὶ οἱ ἐν μεσημβρινοῖς τόποις οἰκοῦντες διάφοροι λαοί, οἱ ἐξ ἀνάγκης ἢ ἐνδοτέρου ἐνστικτοῦ οἰοῦντο βιαζόμενοι πρὸς τὴν πολλὴν χρῆσιν τοῦ καφέ ὡς πηγῆς ἀναληπτικῆς δυνάμεως κατὰ τῆς ὑπὸ τοῦ θάλαπος ἰδίως προξενουμένης χαυνώσεως καὶ ὀκνηρίας.

Οἱ ἀρχαῖοι Ἕλληνες καὶ δὴ τὰ ἐν Ἀθήναις πλήθη ἐχρῶντο ὡς τι φάρμακον καὶ ὡς κοινὸν πότημα ἐν κούρειοις καὶ ἀλλαγῶθι, τὸν ἐλελίσφακον, τὸν νῦν Ἑλληνικὸν τέϊον κληθέντα,

ήτοι τὴν ὑπὸ τοῦ λαοῦ νῦν ἐν τῇ αὐτῇ τῇ ἀρχαίᾳ χρήσει φραστικὴν, πλὴν τὴν σήμερον ἔντε τῇ Ἑλλάδι καὶ τῇ Μικρᾷ Ἀσίᾳ καὶ τῇ Αἰγύπτῳ ἀντικτίστησε τοῦτον κατ' ἐξοχὴν ὁ καφές, προσφερόμενος καὶ ἐν ταῖς πολυτελέσιν αἰθούσαις τῶν πλουσίων, ὡς ἐν τῇ πενιχῇ σκηνῇ τοῦ πλάνητος γιουρούκη, τὰ δὲ καφενεῖα, τὰ πρῶτα ἐργαστήρια καφέ, κατεπλημύρρησαν ἤδη, ἂν καὶ πολλαχῶς τροποποιηθέντα, τὸν κόσμον ἅπαντα.

Ὁ καφές, ἥς οἱ τὰ γνωστά σπέρματα κοφέας τῆς Ἀραβικῆς, φυτοῦ ἀειθαλοῦς καὶ αὐτοφυοῦς τῆς Ἀβυσσινίας καὶ Ἀραβίας μεταφυτευθέντος καὶ εὐδοκιμοῦντος ἐν Ἀμερικῇ καὶ ἄλλαις χώραις ἀποτελεῖ εἶδος ἐμπορικὸν ὑπὸ τὴν ἐπωνυμίαν τῶν ἀποικιακῶν, ἅτε εἰς τὴν Εὐρώπην ἀπὸ τῶν ἀποικῶν ἐξαίρετικῶς εἰσφερόμενον. Καλὴν καὶ ἐδραίαν ὑπόληψιν διὰ τὸ ἀρωματικὸν τῆς ποιότητος ἀπολαύει ὁ ἐκ Μόκας τῆς Ἀραβίας εἰς ἡμᾶς ἀποστελλόμενος καφές.

Ὡμὰ ἀναμασσώμενα τὰ σπέρματα ταῦτα τῆς κοφέας φέρουσι ἀηδίαν ἐν τῷ στόματι, ὡς ἀπὸ τῶν συνήθων ὀσπρίων, μόνον δὲ φρυγόμενα ἐν πυρὶ παρέχουσι τὴν ἰδιάζουσαν εὐάρεστον γεῦσιν καὶ ἀρωματικὴν ὀσμὴν· καίπερ μετὰ τινος πικρίας, ὀσμὴν ὀρεϊλομένην εἰς τὸ ἐπὶ τῇ φρύξει ἀναδιδόμενον αἰθέριον ἔλαιον.

Τέσσαρας τάξεις ποτῶν γνωρίζει ἡ ὑγιεινὴ τὴν τῶν ὑδατωδῶν, τῶν οἰνοπνευματωδῶν, τῶν δξυπότων καὶ τῶν ἀρωματικῶν· τὴν τελευταίαν ταύτην μετὰ τοῦ τείου καὶ τοῦ θεοβρώματος (κακάου ἢ σοκολάτας) συναποτελεῖ τὸ ἐκ τῶν ἐν λόγῳ πεφρυγμένων σπερμάτων ἀφέψημα. Λεπτομερῆ ἀνάλυσιν τῶν οὐσιωδῶν συστατικῶν τούτου δὲν εἶνε σκόπιμον νὰ παράσχωμεν· ἐν τούτοις ρητέον μόνον ὅτι πρὸς τοῖς διεγερτικοῖς στοιχείοις πρὸ πάντων ἐνέχει καὶ οὐσίας θρεπτικὰς καὶ στυπτικὰς, ἰδιαίτερος ἐπενεργούσας ἐπὶ τοῦ ἀνθρωπίνου ὀργανισμοῦ. Τρέφει λοιπὸν διὰ τῶν οὐσιῶν τούτων τὸ σῶμα κατὰ τι καὶ τονοῖ τὸ νευρικὸν κύστημα διεγείρων τὰς λειτουργίας τῆς

διανοίας, ἀποσοβεῖ τὴν ὑπάρχουσαν βαρύτητα τοῦ ἐγκεφάλου ἢ καὶ αὐτὴν τὴν κεφαλαλγίαν τοῦ μεθυθέντος ἀποδιώκει, ἀναστηλώνει τὰ καταπίπτοντα τοῦ νωσταλέου βλέφαρα καὶ διάλυει τὴν ζάλην τοῦ εἰς μελέτας καταγινόμενου, ἐνισχύει τὸν καταβληθέντα ὑπὸ τοῦ καμάτου καὶ ζωρρότερον τρέπει τὸν ἐργάτην πρὸς σωματικὴν ἐργασίαν, ἀπαλλάκτικως ἐπενεργῶν ὡς τὰ οἰνοπνευματώδη, πρὸς σωματικὴν ἐργασίαν, ἀπαραλλάκτικως ἐπενεργῶν ὡς τὰ οἰνοπνευματώδη, πρὸς ἃ φέρεται ὁ πολὺς ὄχλος ὡς ὑπ' ἀκαταμαχίτου ἀνάγκης, διὰ τὴν ἐνδειαν τῆς ἄλλης θρεπτικῆς τροφῆς, ἐφ' ᾧ καὶ ὑπὸ τῶν φυσιολόγων ὡς aliment d' épargne ἤτοι ἐξοικονομοῦσα τροφὴ καλεῖται ὁ καφές μετ' ἐκείνων ἀναπληρῶν τὰς πρὸς παραγωγὴν σωματικῆς δυνάμεως ἀναγκαιούσας θρεπτικὰς οὐσίας. Μὴ κατακρίνωμεν λοιπὸν κατὰ τὸν Molischott τὸν καφεπότην καὶ οἰνοπότην λαόν, ἀλλὰ σκεφθῶμεν μᾶλλον πῶς παρέχοντες αὐτῷ τὰ πρὸς ζωόρκειαν ἀνετώτερον, ἀπαλλάξωμεν αὐτὸν ἀπὸ τῆς ἀνάγκης τοῦ νὰ ἐκδίδεται πρὸς τὸν πότον, ἀπὸ τῆς χρήσεως· δῆλον ὅτι τὴν εἰς κατάχρησιν μετάπτωσιν κωλύοντες.

Δὲν ἀποδοκιμάζει λοιπὸν τὴν χρῆσιν τοῦ καφέ, τὴν μετρίαν, ἢ διαιτητικὴν, καταδικάζει πλὴν ἡ ἱατρικὴ πράξις ἀνευδοκίμως τὴν ὑπερβάλλουσαν κοινόν τι μέτρον, μάλιστα ἐν τοῖς θερμαῖς κλίμασιν, ὡς τὸ τῆς Ἀλεξανδρείας καὶ τῆς λοιπῆς Αἰγύπτου, ἐνθα ὁ καφές λέγεται καὶ πιστεύεται ὅτι προδιαθέτει ἐπιτείνει ἢ καὶ παράγει τὰ καὶ δι' ἄλλου λόγου τόσον συνήθη ὑπατικὰ νοσήματα. Ἐν Ἰνδίας Ἕγγλοι ἱατροὶ παρατήρησαν ὅμοια ἐπιβλαβῆ ἀποτελέσματα ἐκ κατάχρησεως ἄλλης παρομοίας οὐσίας ἐν χρῆσει οὗτης ἐκείθι τοῦ Ciguil. Εἰς τὸ ἀφέψημα ἐπίσης τῆς περιὸς ὁ λόγος οὐσίας ἀποδίδεται ἐν γένει ἢ ὡς ὁρμόνη καὶ ἰσχύότης τῶν δεδομένων εἰς αὐτὴν καὶ τῶν χαρτοπαικτικῶν, οἷτινες ἐν πάσῃ στιγμῇ εἰσβιβάζοντες εἰς τὴν κοιλίαν μεγάλα ποτὰ αὐτῆς ἐκκόπτουσι τὴν ὄρεξιν καὶ καταβάλλουσι τὸν

στόμαχον, ἐξ οὗ ἀτροφία τοῦ σώματος καὶ καχεξία.

Ὅθεν ὅπως μὴ ἡ ἀθῶα καὶ ἀβλαβὴς συνήθως χρῆσις τοῦ καφέ ζημίας πρόξενος γίνεται τηρητέον τοὺς ἐπομένους ἀπλουστάτους κανόνας, οὓς διαγράφει ὁ Ὑγιεινῆ.

1ον. Ἀπαγορεύεται καθόλου εἰς τὰ νήπια καὶ τὰ παῖδια, μετρίως δὲ ἂν μὴ οὐδῶλως συνιστᾶται εἰς τοὺς πληθωρικοὺς, τοὺς λίαν σωματώδεις, τοὺς πάσχοντα καρδιακοὺς παλμοὺς, τοὺς εὐερεθίστους τὸ νευρικὸν σύστημα καὶ τοὺς εἰς αὐπνίαν ἐπιρρεπεῖς.

2ον. Τὴν πρῶταν ἅμα τῇ ἐξεγέρσει εἶνε εὐάρεστον ποτὸν, μάλιστα δ' ὠρελεῖ μετὰ γάλακτος συμπιόμενος.

3ον. Μετὰ πᾶν γεῦμα, ὡς ἡ κοινὴ συνήθεια καθιέρωσε, συνιστᾶται ὡς τονόνων τὸν στόμαχον καὶ διευκολύνων τὴν πέψιν· οὐδέποτε πρὸ τοῦ γεύματος, οὐδὲ πολὺ μετ' αὐτό.

4ον. Πᾶσα ἀνύμιξις ἐτέρας οὐσίας εἶνε βλαβερὰ.

5ον. Ἡ διὰ ζακχαρίου πολλὴ γλύκανσις δὲν εἶναι πρόσφορος· κάλλιον ὁ πικρὸς καλούμενος, ἰδίως εἰς τοὺς δεδομένους λίαν εἰς αὐτὸν, ἵνα μὴ τὸ πολὺ ζακχαρον χαλάσῃ τὴν λειτουργίαν τοῦ πεπτικοῦ σωλήνος. Μιμητέον ἐν τῇ περιστάσει ταύτῃ τοὺς Ρώσους, οἷτινες πίνουσι ἱκανὰ ποσὰ τείου κρατοῦντες ἐν τῷ στόματι μίκριστον τεμάχιον συμπαγοῦς ζακχαρίου, μὴ διαλυομένου εὐκόλως ἄλλ' ἀντέχοντος καὶ ἀρκούντος νὰ παράσχη γλυκεῖαν γεῦσιν ἐπὶ μακρότερον χρόνον.

6ον. Δὲν ὀρεῖται τις ἅπασι θισθεις εἰς τὴν χρῆσιν τοῦ καφέ νὰ παραιτηθῇ αὐτῆς· κεφαλαλγία ἐκ συμφορήσεως αἵματος εἶνε τὸ σύνθησις ἐπικλοῦθημα εἰς τοὺς παραιτουμένους λίθους τοῦ καφέ. M.

ΔΙΑΤΗΡΗΣΙΣ ΩΜΟΥ ΚΡΕΑΤΟΣ.

Ὁ κ. Μοριδὸ ἀπέδειξεν ὅτι δυνατόν εἶαι νὰ διατηρηθῇ ἐπὶ μακρὸν χρόνον τὸ κρέας ὠμόν, τὸ αἷον, ἄνευ ἴχνους σήψεως· δι' ἀπλουστάτου ἐγχειρίματος. Ὁ ἐφερέτης παρασκευάζει ἐκ να-

ποῦ κρέατος ἀληθῆ κόνιν κρεατίνην. Εἰδικαίμηχαναὶ μεταβάλλουσι εἰς κόνιν τὸ ὠμόν καὶ ἀπεστεωμένον κρέας, κατόπι μίγνυται ἡ κόνις αὕτη μετ' ἀλεύρου, ξηραίνεται δὲ τὸ σύνολον ἐν τῷ αἰρί. Συμπυκνοῦσι δι' ὕδατος μετὰ κόμωως, ἀλβουμινίου ἢ πάχους καὶ κατασκευάζουσι διὰ τῆς ξηρᾶς ταύτης κόνεως, ἐχοῦσης εὐάρεστον γεῦσιν, σώματα διαφόρου μεγέθους, τὰ ὅποια κατὰ τὴν ἀνάγκην διαίρουσι κατόπι, πρὸς κατασκευὴν ζωμοῦ κτλ. Ἡ θρεπτικὴ αὕτη κόνις ἐξ ὠμοῦ κρέατος ἦν ὁ κ. Μοριδὸν ὠνόματε θρεπτικὴν περικλείει ὅλα τὰ στοιχεῖα τοῦ κρέατος.

Ἐν ἴσῳ βίρει ἡ θρεπτικὴ περιέχει πλεῖστον ἄζωτον ἢ αὐτὸ τὸ κρέας, διότι δὲν περιέχει οὔτε πάχος, οὔτε τένοντας οὔτε ὀστᾶ. Δύνεται νὰ γείνη χρῆσις αὐτῆς ἐλλείψει κρέατος ἐν θαλάσῃ ἢ ἐν ἐκδρομαῖς. Τὸ αὐτὸ σύστημα ἐφαρμοζόμενον εἰς τὸ αἷμα ἢ τὸ κρέας τοῦ ἵππου εἰς τὰ λείψανα τῶν σφαγείων κτλ. θὰ παράσχη εὐκόλον τροφὴν τοῖς κυσὶ, τοῖς χοίροις, ταῖς ὄρνισι καὶ ταῖς νήσασιν.

ΖΕΩΝ ΠΑΓΟΣ.

Ὁ κ. Θωμᾶς Καρνέλιῦ ἐπραγματοποίησε πείραμα περιεργότατον. Ἐπέτυχε τὴν κατασκευὴν ψυχροτάτου ὕδατος, τερμαχίων πάγων, εἰς θερμοκρασίαν ἐπὶ τοσοῦτον ὑψωμένην ὥστε νὰ μὴ δύναται τις οὔτε τὴν χεῖρα του νὰ θέσῃ. Κατεσκεύασε ζέοντα πάγον· τὰ οὕτω κατασκευασθέντα τεμάχια πάγου ἔχουσι πολλάκις θερμοκρασίαν ἄνω τῶν 100 βαθμῶν. Τὸ παραδοξότατον τοῦτο ἀποτέλεσμα ἐξηγεῖται εὐκόλως ὅταν ἐνοήσῃ τις κανόνα σχετικὸν εἰς τὴν ρευστοποίησιν καὶ στερεοποίησιν τῶν σωμάτων ὁ ὁ κ. Καρνέλιῦ θεωρεῖ ὡς ἀποδεικνυμένον. Συνήθως θεωρεῖται ὅτι ἡ κατάστασις σώματος τινος ἐξηρατᾶται ἐκ τῆς θερμοκρασίας του, οὕτω τὸ ὕδωρ στερεὸν κάτωθεν τοῦ μηδενικοῦ, ὑγροποιεῖται ἄνω αὐτοῦ καὶ ἐξατμίζεται εἰς τοὺς 100 βαθμοὺς· ἐν τούτοις ἡ πίεσις ἦν ὑψίσταται τὸ σῶμα ἔχει μεγάλην σημασίαν ἐν τῷ φαινόμενῳ τούτῳ. Οὕτω ἂν αὐξηθῇ ἡ πίεσις ἦν ὑψίσταται τὸ ὕδωρ, θὰ ἐμποδισθῇ νὰ ἀναβράσῃ εἰς 100

βαθμούς, τούναντίον δὲ ἀναβράζει εἰς 95, 90, βαθμούς μόνον, ὅταν ὑφούνται ἐπὶ ὀρέων ἀρκούντων; ὑψηλῶν ἦτοι ὅταν ἡ ἀτμοσφαιρική πίεσις ἐλαττωταί. Ἀδύνατον π. χ. ἐπὶ κορυφῶν τινων νὰ παρασκευασθῇ τέιον, καφές, διότι τὸ ὕδωρ ἀναβράζει, ἄνευ τῆς δεύσεως θερμότητος. Δύναται τις νὰ στοιχηματίσῃ ὅτι εἶναι εὐκόλον νὰ βυθίσῃ τις ὠδὸν ἐπὶ ὥρας ἐν ἀναβράζοντι ὕδατι χωρὶς νὰ ἐψηθῇ, διότι εἶναι πράγματι εὐκόλον νὰ βράσῃ τὸ ψυχρὸν ὕδωρ μειουμένης ἀρμονίως τῆς πίεσεως π. χ. λάβετε σφαῖραν ὑελίνην πλήρη κατὰ τὰ τρία τέταρτα ὕδατος καὶ ὑποβάλετέ την εἰς βράσιν μέχρις οὗ οἱ ἀτμοὶ ἀποδιώξωσ' τὸν ἀέρα ὅλον, κατόπιν φιμώσατε ἐρμητικῶς αὐτήν καὶ ἀναστρέψατέ την καὶ θέσατέ την ἐπὶ στηρίγματος. Δύνασθε νὰ κάμῃτε νὰ βράσῃ τὸ ὕδωρ οὐ μόνον ἄνευ πυρὸς, ἀλλὰ καὶ διὰ ψυχροτάτου ὕδατος ριπτομένου ἐπ' οὐτῆς καὶ διὰ τῆς προσεγγίσεως ψυχροῦ ἀντικειμένου ἐπὶ τῆς ὑελίνης σφαίρας· πῶς τοῦτο; Ἡ προσέγγις τοῦ ψυχροῦ συμπτυκνῶσι τὸν ἀτμὸν τὸν ἐν τῇ σφαίρᾳ καταλαβόντα τὴν θέσιν τοῦ ἀέρος καὶ συνεπῶς ἡ πίεσις μειοῦται, μειουμένης δὲ ταύτης τὸ ὕδωρ ἀναβράζει μετὰ βίας ἵνα ἀνασχηματίσῃ ἀτμὸν. Ἐπὶ πολλὰς ὥρας δύναται νὰ γίνεταί τὸ πείραμα τοῦτο ἐκάστοτε δὲ ἡ προσέγγις ψυχροῦ σώματος θὰ ἐπιφέρῃ πάντοτε τὴν βράσιν τοῦ ὕδατος.

Ἐπὶ τῆς ἀρχῆς ταύτης στηρίζεται τὸ γνωστὸν ἤδη μηχανήμα τοῦ κ. Λαρὲ πρὸς κατ' εἰκὸν κατασκευὴν πάγου. Διὰ μικρᾶς ἀντλίας μειοῦται ἡ πίεσις ἐντὸς δοχείου πλήρους κατὰ τὰ δύο τρίτα ἐξ ὕδατος. τὸ ὕδωρ τότε ἀναβράζει ψυχρὸν· οἱ ἀτμοὶ καθ' ὅσον παράγονται ἀφαιροῦνται διὰ τῆς ἀντλίας καὶ τοῦ θεϊκοῦ ὀξέος. Ἡ συνεχὴς οὕτω ἐξάτμισις ἀφαιρεῖ τὸσαύτην θερμότητα ἐκ τοῦ ὕδατος, ὥστε μεταβάλλεται εἰς πάγον· εἶναι ἡ βράσις φέρουσα τὴν πηξίν.

ΑΣΙΟΠΡΕΠΕΙΑ ΒΑΣΙΛΟΠΑΙΔΟΣ.

Ὁ Λαπόρτ, ὅστις ἐπὶ πολυετίαν διετέλεσεν ὁ πιστὸς ὑπηρετὴς Ἀννης τῆς Αὐστριακῆς, μητρὸς Λουδοβίκου τοῦ ΙΔ', θαλαμηπόλος δὲ

διδάσκαλος καὶ παιδαγωγὸς τοῦ βασιλέως τούτου κατὰ τὴν ἀνηλικιότητα αὐτοῦ, διηγείται, μεταξὺ ἄλλων, καὶ τι ἀνέκδοτον ἐκ τῆς ζωῆς τοῦ παιδός, ὅπερ καταδείκνυσι πόσον προώρως ἀνεπτυγμένοι ἦσαν παρ' αὐτῷ ἡ ὑπεριφανία καὶ ἡ ὑψηλοφροσύνη τοῦ χαρακτῆρος.

Ὅποτε ὁ βασιλόπαις ἦν μόλις ὀκταετής ἠρέσκετο τὰ μάλιστα νὰ ἐκγυμνάσῃ τὰ σωματικὰς του δυνάμεις, καὶ συνείθιζε νὰ παλαίῃ, μ' ὅλας τὰς περὶ τοῦ ἐναντίου αὐστηράς διαταγὰς, μετὰ τῶν συμπαικτῶν του. Ὁ Λαπόρτ ἦν λίαν δυσχεροσθημένος διὰ ταῦτα, καθότι οἱ διαμαχόμενοι ἐπάλαιον καὶ ἐλογομάχουν, ἔρριπτον ἀλλήλους ἐπὶ τοῦ ἐδάφους, καὶ κατέληγον εἰς τρόπους μηδαιμῶς προσήκοντας τῷ μέλλοντι βασιλεῖ τῆς Γαλλίας καὶ τοῖς συγγενέσιν αὐτοῦ, ὡς πράγματι οἱ πλείστοι τῶν παιδῶν ἐκείνων ἦσαν.

Ἡμέραν τινὰ ὁ Λουδοβίκος ΙΔ' ἐπάλασε μετὰ τοῦ ἐξαδέλφου του κόμητος τοῦ Ἀρτουά. πᾶσαι δ' αἱ διαταγαί, αἱ προτροπαὶ καὶ ἱκεσίαι πρὸς κατάπαυσιν ἀπέβησαν ἀνωφελεῖς. Τότε ὁ Λαπόρτ ἐφόρσε τὸν πῖλόν του καὶ λαθῶν ἔδραν ἐκαθέστη σοδαρῶς. Ὁ νεαρὸς βασιλόπαις τὸ παρετήρησεν ἀμέσως, καὶ ἀποσπώμενος βιαίως τῶν βραχιόνων τοῦ ἐξαδέλφου του ἀπκινθύνθη πρὸς τὸν Λαπόρτ ἐρωτῶν:

— Πῶς, κύριε, τολμάτε νὰ καλυφθῆτε ἐπὶ παρουσίᾳ μου, καὶ νὰ καθισθῆτε ἄνευ τῆς ἀδείας μου;

— Συγγνώμην, Μεγαλειότατε! ἐπρόσθεσεν ὁ Λαπόρτ ἐγειρόμενος καὶ ἀποκαλυπτόμενος συνάμα, ἀλλὰ δὲν ὑπέθετόν ποτε ὅτι ὑπάρχει βασιλεὺς ἐν τῷ δωματίῳ.

Ἡ ἀπάντησις αὕτη μεγίστην ἐνεποίησεν ἐντύπωσιν ἐπὶ τοῦ παιδός· λαθῶν δὲ ἀξιοπρεπῆς ὕψος καὶ στραφείς πρὸς τὸν κόμητα τοῦ Ἀρτουά, ὅστις ἦν ὀλίγον μὲν νεώτερός του, ἀλλὰ μεγαλοσωμότερος, ἀπετάθη πρὸς αὐτὸν διὰ τῶν ὑπερηφάνων λέξεων:

— Κύριε ἐξαδέλφε μου, δύνασθε ν' ἀπέλθῃτε!

Ἐκτοτε ὁ Λαπόρτ οὐδέποτε ἔσχεν ἀφορμὴν

νὰ παραπονηθῇ διὰ τὸν πρὸς τὴν πάλιν ἐρωτα τοῦ βασιλόπαιδος.

ΕΥΘΥΤΗΣ ΣΤΡΑΤΙΩΤΟΥ.

Ὁ βασιλεὺς τῆς Νορβουμβερλάνδης, ὀνόματι Ἀνλάφ, ἐστῆθεῖς τοῦ βασιλείου του ὑπὸ τοῦ Ἀθελστάνου, βασιλεύοντος τῶν δυτικῶν Σαζώνων, συνέλεξε πολυάριθμον δύναμιν καὶ ἐξεστράτευσέ κατὰ τοῦ κατακτητοῦ. Αἱ δύο στρατιαὶ συνηντήθησαν καὶ ἠτοιμάσθησαν εἰς μάχην, ἀλλ' ὁ Ἀνλάφ ἐπιθυμῶν νὰ πληροφορηθῇ τὴν δύναμιν καὶ τὰς παρασκευὰς τοῦ ἀντιπάλου, μετεμφίεσθη εἰς μουσικὸν καὶ εἰτεχώρησεν ἐν τῷ στρατοπέδῳ τοῦ Ἀθελστάνου. Κρούων τὴν κινύραν του ἀπὸ σκηνῆς εἰς σκηνὴν, ὠδηγήθη τέλος καὶ εἰς τὰ βασιλικά καταλύματα. Ὁ ἀναξ τοσοῦτον εὐηρεστήθη ἐκ τῆς μουσικῆς του, ὥστε κατὰ τὴν ἀναχώρησιν προσέφερεν αὐτῷ γενναῖον φιλοδώρημα. Ὁ Ἀνλάφ ὁμῶς ἀπαξίων νὰ κρατήσῃ τὸ χρῆμα, ὅπερ ὁ ἐχθρὸς τῷ ἔδωκε, παρέχων αὐτὸ ὑπὸ τὴν γῆν, πρὸ τῆς ἐκ τοῦ στρατοπέδου ἐξόδου του.

Τὸ τοιοῦτον παρῆξεν ὑπονοίας εἰς στρατιώτην παρατηρήσαντα αὐτὸ, ὅστις πλησιάσας τὸν ἀνεγνώρισεν, μ' ὅλην τὴν μετεμφίεσίν του. Ἄμυ τῇ ἀναχωράσει τούτου ὁ στρατιώτης προυνεσιάζθη τῷ Ἀθελστάνῳ καὶ τῷ εἶπε:

— Βασιλεῦ! ὁ μουσικὸς, ὅστις τοσοῦτον σ' ἔτεψε, καὶ ὄντινα τοσοῦτῳ μεγαλοπρεπῶς ἐφιλοδώρησεν, οὐδεὶς ἕτερος ἦν ἢ ὁ θανάσιμος ἐχθρὸς σου Ἀνλάφ.

— Προδότα! ἀνερώνησεν ὁ βασιλεὺς, καὶ δικτί δὲν μοὶ τὸ ἔλεγε; ὁπότεν εἶχον αὐτὸν ἐν τῇ ἐξουσίᾳ μου;

— Διότι, ἀπάντησεν ὁ στρατιώτης, δὲν εἶμαι προδότης. Ὑπερέτησα ἐν τῷ στρατῷ του καὶ ὠρκίσθη ποτὲ νὰ μὴ τὸν προδώσω, ἀν δὲ τὸ ἐπραττον, ἤλθον λογισθῆ τὸσον ἐνοχρὸς, ὅσον καὶ ἂν ἐπρόδιδον σὲ αὐτόν. Σὲ συμβουλεύω ὁμῶς νὰ μεταβάλλῃς τὴν διάταξιν τοῦ στρατοπέδου του πρὸ τῆς συγκροτήσεως τῆς μάχης.

Ὁ Ἀθελστάνος ἠκολούθησε τὴν συμβουλὴν τοῦ στρατιώτου, καὶ μετέφερε τὰ καταλύματά του εἰς ἕτερον τοῦ στρατοπέδου μέρος. Διὰ τοῦ μέσου δὲ τούτου δέσσωσε τὴν ἑαυτοῦ ζωὴν, καθότι τὴν αὐτὴν ἐκείνην νύκτα ἀπόσπασμα τῶν τοῦ Ἀνλάφ στρατευμάτων εἰσπυθῆσαν ἐν τῷ στρατοπέδῳ κατέτραξε πάντας ὄσους συλήντησιν ἐν τοῖς τέως ὑπὸ τοῦ Ἀθελστάνου κατεχομένοις σκηνώμασιν. Ἡ ἐπιδρομὴ αὕτη συνεπήγαγε γενικὴν μάχην, καταλήξασαν εἰς τὴν παντελῆ ἤτταν τοῦ Ἀλάφ καὶ καὶ τῶν ὀπαδῶν του.

ΤΟ ΒΑΡΟΣ ΤΟΥ ΣΩΜΑΤΟΣ.

Αἱ περὶ τὸ βῆρος τοῦ σώματος διαφοραὶ ἔχουσιν ἀναλογίαν πρὸς τὰς διαφορὰς τῶν ἰστών τοῦ ὄργανισμοῦ, τὰς προσεχομένους ἐκ τῆς θρέψεως. Οἱ ὀστεώδεις, οἱ μυώδεις καὶ οἱ κυψελλώδεις ἰστοί, εἴτε ἐκ τῆς ὑπερβολικῆς αὐτῶν ἀναπτύξεως, εἴτε τοῦ ἀνιόντος ἐκ τῆς ἀδυναμίας αὐτῶν, ἀσκούσι μεγίστην ἐπιρροὴν ἐπὶ τοῦ ὄγκου καὶ συνεπῶς ἐπὶ τοῦ βάρους τοῦ σώματος. Οὕτως ἡ ὑπερμεγέθης ἀνάπτυξις τῶν ὀστέων παράγει γίγαντας, ἡ δὲ τῶν μυῶν ἀθλητὰς, καὶ ἡ τοῦ πάχους πολυσάρκου. Ὅταν οἱ τρεῖς οὗτοι ἰστοὶ δικτελῶσιν ἐν ἀναλογίᾳ, τὸ σῶμα ἔχει τότε βῆρος καὶ ὄγκον συνήθη.

Κανονικὸν βῆρος.— Τὸ νεογνὸν ζυγίζεται, κατὰ μέσον ὄρον, τρία χιλιόγραμμα καὶ 20 γραμμάρια (2 διαάδες 142 δ. ἀμια) ἐνίοτε πλέον, συχνάκις ἐλαττον. δέον οὕτω νὰ μὴν παρέχωμεν ἀπόλυτον πίστιν εἰς ἀσυνήθη βῆρη, ἅτινα συχνάκις ἀποδίδουσιν εἰς τὰ νεογνά. Μέχρι τῆς ἡλικίας τῶν 25 μινῶν, τὸ βῆρος αὐξάνει ἀπὸ 20 ἕως 22 γραμμάρια καθ' ἡμέραν. Ἄν ἐπὶ τινὰ χρόνον τὸ βῆρος τοῦ τέκνου ἐλαττωταί, ἡ μένει στάσιμον, εὐλόγως συνάγεται ὅτι ἡ θρέψις εἶναι ἐλαττωματικὴ. Ἐκ τῆς παρατηρήσεως ταύτης κρίνεται ἡ πλάστιγγὶς ὡς ἀληθῆτος ἐκτίμησις τῆς ποιότητος τῆς τροφῆς. Ἐν ἡλικίᾳ 6 ὁσ' ἔτους, τὰ τέκνα ζυγίζουσι τὸ τριπλάσιον τοῦ κατὰ τὴν γέννησιν αὐτῶν βάρους· ἐν ἡλικίᾳ 25 ἔτων, τὸ ἐξαπλάσιον, καὶ

έν ηλικία δεκα καί τριῶν ἐτῶν, τὸ δωδεκαπλάσιον. Τὸ βάρος τοῦ ἀνθρώπου βραίνει οὐδένα ἄνθρωπον μέχρι τοῦ τεσσαράκοστου ἔτους, ὅτε φθάνει τὸν μέγιστον ὄρον τοῦ βάρους, ἤτοι 127 λίτρας, μένει δὲ στάσιμον μέχρι τοῦ πεντηκοστοῦ ἔτους, ἐλαττούμενον αἰσθητῶς ἀπὸ τῆς ἐποχῆς ταύτης.

Βάρος ἐξαιρετικά. — Ὁ λιπώδης ἰστός ἀσκεῖ τὴν μᾶλλον ἄμεσον ἐπιρροὴν ἐπὶ τοῦ σώματος. Ἄν ὁ ἰστός οὗτος λάβῃ σημαντικὴν ἀνάπτυξιν, ἐπιφέρει τὴν πολυσαρκίαν, ἢ τὸνναντίαν, τείνει ὅπως ἐκλείψῃ, ἢ ἔλλειψις αὐτοῦ προκαλεῖ τὴν ἀδυναμίαν. Δι' ἄρα αὐτὰ καταστάσεις εἶσι τὰ ἔσχατα ὄρια, ἐν οἷς περιλαμβάνονται πᾶσαι αἱ ἰδιαίτεροι διαφοραὶ, ἃς παρουσιάζει τὸ βάρος τοῦ σώματος.

Πολυσαρκία. — Μεταξὺ τῶν διασῆμων πολυσάρκων συγκαταλέγοντα, ἐν τῇ ἑλληνικῇ καὶ ρωμαϊκῇ ἀρχαϊότητι, Διονύσιος, ὁ τύραννος τοῦ Ἡρακλείου, καὶ Μάρκος ὁ ἀντίπαλος τοῦ Σίλλα. Οὗτος ἦτο, ἐξίτου εὐρύ, καὶ ὑψηλός, ὡς δὲ παρατηρεῖ ὁ Brillat Savarin, ἴσως τὸ ἔκτακτον τοῦ ὄγκου αὐτοῦ ἐτρέμαζεν, ἐν Μ.ντοῦρναις, τὸν Κίμβρον, ὅστις εἶχε διαταχθῆ νὰ τὸν φονεύσῃ. Β.αδύτερον, ἢ εὐτραφία Γουλιέλμου τοῦ κατακτητοῦ προῦκάλεσε τὴν γνωστὴν ἀποστροφὴν Φιλίππου τοῦ Α'. «Πότε λοιπὸν θὰ κατακλιθῆ ὁ χονδρὸς οὗτος ἄ-θρῳπος;» Ὁ Βασιλεὺς οὗτος, ὅστις ἐχλεύαζε τὸσφ προσφῶς τὴν τῶν ἄλλων πολυσαρκίαν, εἶχεν υἱόν, τὸν Λουδοβίκον ΣΤ'. ὅστις ἔπεικα τοῦ ὄγκου αὐτοῦ ἐπεκλήθη «Λουδοβίκος ὁ Παχύς.» Κατὰ τοὺς νεωτέρους χρόνους, σημειοῦμεν τὸν Σοβιέσκην, Βασίλεα τῆς Πολωνίας, τὸν Λουδοβίκον ΙΗ'. ὅστις, περὶ τὰ τέλη τοῦ βίου του, τοσοῦτον πολυσαρκός ἐγένετο, ὥστε δὲν ἰδύνατο πλέον νὰ βαδίξῃ τέλος τὸν Βασίλεα τῆς Βυρτεμβέργης Φρειδερίκον Α'. ὅστις ἐπωνομάσθη «Ἐλέφας». Ὁ δούξ τῆς Γόρκης, γυναικιάδελφος αὐτοῦ, μεταβάς περὰ τῶ πρίγκηπι τῆς Οὐαλλίας, ἦν λίαν κεκμηκώς «Μὴ ἐκπλήττεσθε,» εἶπε γελῶν, «πρὸ ὀλίγου ἔλαμον τὸν γύρον τοῦ Φρειδερίκου τῆς

«Βυρτεμβέργης.» Ὁ μονάρχης οὗτος παρέστη κατὰ τοῦ γάμου τῆς Μαρίας Λουίζης, ὅπως δὲ παρακαθῆσθαι εἰς τὸ κατόπιν δοθὲν γεῦμα, ἐδέησε νὰ σκάψωσι τὴν τράπεζαν ἵνα κατασκευάσωσι θέσιν διὰ τὴν κοιλίαν του. Ἡ Ἀγγλία, ὑπὲρ πάντα τὰ ἔθνη, ἔχει τὸ προνόμιον τῆς πολυσαρκίας. Ἐν ταῖς φιλοσοφικαῖς ἐρεῦναις τοῦ ἔτους 1746, ἀναφέρονται δύο Ἀγγλοὶ ἀδελφοί, ὧν ὁ εἷς ἐξύγχε τετρακοσίας ἐβδομήκοντα λίτρας (183 ὀκ.), ὁ δ' ἕτερος τετρακοσίας λίτρας (187 ὀκ.) Διηγούονται, ὅτι ὁ τελευταῖος, θελήσας ποτὲ νὰ ἱππεύσῃ κατεπλάκωσε διὰ τοῦ βάρους αὐτοῦ τὸ ἀτυχὲς ζῶον. Ὁ ἰατρὸς Οὐθ ἀναφέρει περὶ Ἀγγλοῦ, ὀνόματι Ἐδουάρδου Βράϊτ, ὅτι εἶχε βάρος πεντακοσίων ἐννεήκοντα ἑξ λίτρων, ἐν ηλικίᾳ εἴκοσι καὶ ἐννέα ἐτῶν. Ἑπτὰ ἄνθρωποι ἐχώρουν ἐν τῷ ἐπενδύτῃ αὐτοῦ. Ἄλλος Ἀγγλῆς, ὀνόματι Σπόνερ εἶχε βάρος ἐν ηλικίᾳ πενήκοντα ἐτῶν, ἑξακοσίων ἐβδομήκοντα πέντε λίτρων. Οἱ τοῖχοι τῆς κοιλίας αὐτοῦ ἦσαν τοσοῦτῳ παχεῖς, ὥστε, ὅτε ἐπλήγη ποτὲ κατὰ τὸ μέρος τοῦτο δι' ἐγχειριδίου, ἢ πέντε δακτύλων περιῖπου μακρὰ λεπίς δὲν ἤγγισε τὰ ἐντόσθια αὐτοῦ. Καταπαύομεν τὴν μακρὰν ταύτην ἀπαρρίθμησιν, ἀναφέροντες, ὅτι ὁ ἐξ Οὐαλλίας Χόπικς ὑπῆρξεν ἀναντιρρήτως ὁ ὀγκωδέστατος τῶν μέχρι τοῦδε ἀνθρώπων, καθότι εἶχε βάρος ἐννεακοσίων λίτρων (386 ὀκ.).

Ἰσχνότης. — Ἡ κατάστασις αὕτη ἀνήκει εἰς τὰς νευρικὰς χολερικὰς κράσεις, ἐκδηλοῦται δὲ, ἅμα τὸ λιπώδες στοιχεῖον λίπη. Ἄν τὴν ἔλλειψιν τούτου παρακολουθήσῃ ἀτραφία μᾶλλον ἢ ἥτερον σπουδαία τοῦ μυώδους ἰστοῦ, ἢ ἰσχνότης φθάνει τὸ ἔσχατον ὄριον αὐτῆς, παρατηρεῖται ἐν τῇ πυρετώδει ἀτροφίᾳ τῶν μυῶν καὶ ἐν τῇ βαθμιαίᾳ παραλυσίᾳ. Μεταξὺ τῶν διασῆμων ἐπὶ τῇ ἰσχνότητι αὐτῶν, ἀναφέρονται ἐν τῇ ἀρχαϊότητι τὸν Κῶν Φιλώταν, οὗτινος τὸ σῶμα ἦτο τόσῳ λεπτόν, ὥστε ἐφόρει ὑποδήματα μολύβδινα ἐκ φόβου μήπως καταρτίψῃ αὐτὸν ὁ ἄνεμος.

ἐπὶ τῶν ἡμερῶν δὲ ἡμῶν, τὸν Κλαύδιον Saugral, ὅστις ἤκμασε τῷ 1827, ἐπικληθεὶς «ἀνθρωπος ἀνατομικός.» Εἶχε μόνον, ὡς ὁ λύκος τοῦ μύθου, δαστὰ καὶ δέρμα. Ἐν ηλικίᾳ τριᾶκοντα καὶ πέντε ἐτῶν εἶχε βάρος τεσσαράκοντα καὶ τριῶν λιτρῶν (11 ὀκ. 300 δρ.)

Κατορθοῦται εὐκόλως, δι' ὀρθῆς ὑγιεινῆς καταλλήλου διαίτης, ἢ ἐλάττωσις τοῦ σώματος. Ἐν Ἀγγλίᾳ ἐφαρμόζουσιν ἐπὶ τῶν ἀναβατῶν (jockeys) τῶν διαγωνιζομένων ἵππων, καὶ ἐπὶ τῶν πυγμαίων τὴν μέθοδον τῆς ἐλαττώσεως τῆς ὀκλῆς (methode d'entraînement) δι' ἧς ἐλαττοῦσι τὸ βάρος κατὰ εἰκοσι λίτρας τοῦλάχιστον, ἐν διαστήματι δέκα ἡμερῶν, αὐξάνοντες συνίμα τὴν ἰσχὴν καὶ τὴν εὐστροφίαν ἢ μέθοδος αὕτη στῆρξεται ἐπὶ τῶν παρατεταμένων ἀσκήσεων, ἐπὶ τῶν ἀφθόνων ἐπιδρώσεων, τῶν ἰσχυρῶν μαλάξεων τοῦ σώματος. Ἀναφέρονται μόνον, ὅπως παραστήσωμεν τὸν ἐξ αὐτῆς κίνδυνον, τὴν ὀλεθρίαν συνθήκειαν τινῶν νεανίδων, τοῦ πίνειν ὄξος, ὅπως λεπτόνῳσι τὴν ὄσφυν αὐτῶν. Ὁ λόρδος Βύρων ἐχρησάτο τοῦ ὄξους πρὸς ἐλάττωσιν τῆς εὐτραφείας αὐτοῦ, μολονότι δ' ὑπεβάλλετο εἰς μακρὰς νησιείας, μετὰ πείσματος ἔβλεπεν αὐξάνοντα ὁσήμερι τὸν ὄγκον τοῦ σώματός του.

ΕΜΠΟΡΟΣ ΤΩΝ ΡΙΝΩΝ.

Ἐν τῷ Ξενοδοχείῳ τοῦ «Χρυστοῦ ἀετοῦ» περὶ τράπεζαν ἐκάθητο ἰκανὸς ἀριθμὸς ἐμπόρων ταξιδιωτῶν. Τὸ γεῦμα εἶχε τελειώσῃ ἀλλ' ἐξηκολούθει ὁ πότος. Μεταξὺ δύο παρακαθημένων ἤρξατο ὁ ἐπόμενος διάλογος.

- « Καὶ ὑμεῖς ἐμπόρος εἶσθε; »
- « Εἰς τὰς ὑμετέρας διαταγὰς. »
- « Τί εἶδους ἐμπόριον μετέρχεσθε; »
- « Τῶν ρινῶν »
- « Τῶν κηρίνων διὰ τὰς ἀποκρέω; »
- « Ὅχι τῶν ἐκ κρέατος, καὶ διὰ νὰ σᾶς ἐξηγηθῶ σαφέστερον τῶν ἀνθρωπίνων. »

Οἱ συνδαιτυμόνες κατ' ἀρχὰς τὸ ἐξέλαβον ὡς ἀστεϊότητα ἀλλ' οὗτος στραφεὶς πρὸς τινὰ

γείτονά του, ὅστις εἶχε τὴν εὐτυχίαν νὰ κατέχῃ ρίνα χονδρὴν καὶ μεγάλην μετὰ σπουδαίου-τητος ἐξηκολούθησεν.

« Ἐὰν θέλητε δυνάμεθαι καὶ κάμνωμεν καὶ πράξιν. Ἄν καὶ ἡ ρίς σας δὲν εἶνε πρώτης ποιότητος καὶ μάλιστα ἔδου, ὑπερ ἤκιστα ζητεῖται, ἐγὼ τὴν ἀγοράζω. »

- « Τὴν μύτην μου! »
- « Ἀκριβῶς, κύριέ μου τὴν ρίνα σας. »
- « Καὶ παραδοτέα; »
- « Μετὰ θάνατον. »
- « Πάει καλά. »
- « Καὶ μάλιστα πληρωτέα τόρα. »
- « Κάλιστα. Τί τιμὴν μοὶ προσφέρετε; »
- « Τὴν τῆς διατιμῆσεως; »

Καὶ ἐξηγαγὼν εἶδος μέτρου, τὴν κατεμέτρησε εἶτα παρατηρήσας ἐπὶ τοῦ σημειωματαρίου, εἶπεν.

- « Σᾶ; προσφέρω διακόσια φράγκα. »
- « Καλῶς, τὴν πωλῶ. »

Μίαν εἶτι συμφωνίαν, ὁ παραθεῖς τὰ συμπεφωνημένα πληρώνει 20 φιάλας οἶνον ἐκλεκτοῦ.

« Καλῶς. Ἐγὼ μάλιστα δὲν βλέπω αἰτίον τι διὰ τὸ ὅποσον νὰ μὴ δύναμαι νὰ διατηρήσω τὴν συμφωνίαν ἀφοῦ μοὶ ἐξασφαλίζεται ἡ χρῆσις αὐτῆς καθ' ὅλην τὴν διάρκειαν τῆς ζωῆς. »

« Φυσικῶ τῷ λόγῳ με αὐτὴν τὴν συμφωνίαν τὴν ἀγοράζω καὶ αὐριον ἔχετε πληρωθῆ τὰ 200 φράγκα. »

Ἡ ὑπόθεσις ἐφάνετο περαιωθεῖσα ὅποτε ὁ ἀγοραστής ἐψήθυσεν εἰς τινὰ τῶν ὀμοτραπέζων του, ὅστις μετ' οὐ πολὺ ἐπανῆλθε φέρων σιδηρὰν λαβίδαν πεπυρκατωμένην, ἣν τῇ ὀδηγίᾳ τοῦ ταξιδίου του τῶν ρινῶν, ἐπλησίασεν εἰς τὴν ρίνα τοῦ πωλητοῦ.

« Μίαν στιγμὴν! ἀνέκραξεν, τί ἐννοεῖτε νὰ πράξητε; » διαφυγὼν συγχρόνως διὰ τῶν ποδῶν του.

« Ἀλλὰ φίλε μου φυσικώτατον εἶνε, ὅτι πρέπει νὰ γνωρίζω τὰς ἀγοραζομένας ρίνας καὶ ἵνα τὴν ὑμετέραν κάλλιον διακρίνω θέλω τὴν σφραγίσαι διὰ τῆς σφραγίδος τοῦ οἴκου μου. Τοῦτο καὶ μόνον ζητῶ νὰ πράξω. »

« Νὰ τὴν σφραγίσητε διὰ τῆς πεπυρκατω-

μένης αὐτῆς λαβίδος! ποτὲ, καὶ τοῦτο μάλλι-
στα ἀντιβαίνει εἰς τὰς συμφωνίας μας».

« Τούναντιόν. Ἐγὼ ἐπιμαρτύρομαι ὅλους τοὺς
παρακαθημένους, ὅτι παραβαίνετε τοὺς ὅρους
τῆς συμφωνίας καὶ συνεπῶς ὀφείλετε νὰ πλη-
ρώσητε »

Ἄφου δ' ὁλόκληρος ἡ ὄμας ἐπεδοκίμασε τοὺς
λόγους του, ὁ δυστυχῆς πωλητῆς ἠναγκάσθη,
πρὸς σωτηρίαν τῆς ρινό; του νὰ ἀποτίσῃ τὰς
φιάλας τοῦ αἵνου. ΠΑ. Δ. ΖΕΓΓΕΛΗΣ.

ΓΕΛΩΤΕΣ.

Δεκαεὺς γυμνάει νεοσυλέτους:

Ἰδοὺ ποία εἶνε, βρὲ μαγκούφιδες, ἡ σιάν; τοῦ
στρατιώτου εἰς προτοχήν.

Ὁ μὲν ὀφθαλμὸς βλέπει ἀκριβῶς τὴν ραφὴν
τοῦ πανταλονίου· οἱ μικροὶ δάκτυλοι τῶν χει-
ρῶν εἶνε 15 βήματα ἔμπρὸς· ὅλα τὰ ἄλλα μέ-
ρη τοῦ σώματος στὸν τόπον των· τὰ μάτια
σας τέσσαρα Προσέχετε! Μὲ τὸ κλίνετε ἐπὶ δε-
ξιᾷ! κλίνετε ἐπὶ δεξιᾷ· μὲ τὸ κλίνετε ἐπ' ἀ-
ριστερά! κλίνετε ἐπ' ἀριστερά· εἶνε τὸ ἴδιον
μὲ τὸ πρῶτον, μὲ τὴν διαφορὰ πῶς εἶναι ὄλω;
διόλου τὸ ἐναντίον Καταλάβετε; Τώρα μὲ τὸ
ἔμπρὸς-μάρ; φέρνετε τὸ δεξιὸ σας πόδι πρὸς
τὰ ἔμπρὸς χωρὶς νὰ πατήτε πλέον χάμω καὶ
ἔχουμε ἐν! μὲ τὸ ὄσω σηκόνετε καὶ τὸ ἀριστε-
ρὸ καὶ τὸ φέρνετε κοντὰ εἰς τὸ δεξιὸ ποῦ εἶνε
στὸν ἀέρα καὶ στέκεσθε ἀκίνητοι, ἔω; οὐ ἀκού-
σετε πάλι τὸ ἐν! Ὑπερὶν με τό; βῆμα σημει-
ωτόν! μάρ; στέλεσθε εὐθύ; στὸν τόπον, ἀλλὰ
περιπατεῖτε· τὸ νοιώτατε;

ΤΑ ΠΑΙΓΝΙΟΧΑΡΤΑ.

Κατὰ τὴν ἱσρὰν ἀκολουθίαν εἰς τὸν ναὸν
τῆς Γλασκόβης ἀπλοῦς τις στρατιώτης, ὁ Ρι-
χάρδος, ἀντὶ νὰ ἐκβάλλῃ ἀπὸ τοῦ θυλάκιον αὐ-
τοῦ τὴν Βίβλον του καὶ νὰ ζητήσῃ τὸ Εὐαγ-
γέλιον τῆς ἡμέρας, ὡς οἱ λοιποὶ τῶν στρατι-
ωτῶν, ἠπλωσεν ἔμπροσθεν αὐτοῦ μίαν δεσμί-
δα παιγνιοχάρτων. Τὴν ἀλλόκοτον ταύτην δι-
αγωγὴν αὐτοῦ παρετήρησεν ὁ ἱερεὺς καὶ τὸ
πλῆθος τῶν ἐκκλησιαζομένων, ὁ δὲ δεκαεὺς
αὐτοῦ τὸν διέταξε νὰ ἄρῃ τὰ χαρτὰ ἐπεὶ δὴ
δὲ ἐκεῖνος ἠρόθη, τὸν ἔφερε μετὰ τὴν ἀπόλυ-
σιν τῆς ἀκολουθίας εἰς τὸν ἀρχηγόν του, πι-
κρῶς ἐπιπλήξαντα αὐτὸν διὰ τὴν σκανδαλώδη
διαγωγὴν του. Ἄλλ' οὗτος δικαιολογούμενος,
ἐπιτρέψόν μοι, εἶπε, νὰ ὑπερασπισθῶ ἑμαυτὸν,
καὶ ἀκουσόν με. Περιεπάτησα ὀκτώ ἡμέρας μὲ
ἡμισυ μόνον σελίνιον, τὸ ὁποῖον μόλις ἀρκεῖ
νὰ προμηθεύσῃ εἰς ἓνα ἄνθρωπον τὰ ἀπολύτως

ἀναγκαῖα, πολὺ δὲ ὀλιγώτερον νὰ ἀγοράσῃ
καὶ ἱεράν Γραφήν. Μοὶ εὐρέθησαν ὅμως αὐτὰ
τὰ παιγνιοχάρτα, δ' ὦν ἀντικαθιστῶ τὴν ἑλ-
λειψιν ἐκείνης. Καὶ ἰδοὺ πῶς. Ὅταν βλέπω
τὸν Ἄστον, ἐνθυμοῦμαι ὅτι ὑπάρχει εἰς μόνον
Θεὸς· ὅταν βλέπω τὸ δύο καὶ τὸ τρία, φέρω
εἰς τὸν νοῦν τὸν Πατέρα, τὸν Υἱὸν καὶ τὸ Ἄ-
γιον Πνεῦμα· τὸ τέσσαρα μοὶ ἐνθυμίζει τοὺς
τέσσαρα; Εὐαγγελιστάς· τὸ πέντε τὰς πέντε
φρονίμους; παρθένους, αἵτινες; ἔμελλον νὰ βάλ-
ωσιν ἔλαιον εἰς τὴν λυχνίαν αὐτῶν· δέκα εἰ-
λον λάβει τὴν διαταγὴν, ἀλλ' ὡς δὲν ἀγνοεῖς,
αἱ πέντε ἦσαν φρόνιμοι καὶ αἱ πέντε μωραὶ· τὸ
ἕξ μοὶ ἐνθυμίζει ὅτι ὁ Θεὸς ἔκτισεν τὸν κόσμον
εἰς ἕξ ἡμέρας, καὶ τὸ ἐπτά, ὅτι τὴν ἐξδόμην
κατέπαυσε τὸ ἔργον του· τὸ ὀκτώ, ὅτι ὀκτώ
μόνον ἄνθρωποι ἐσώθησαν ἀπὸ τὸν κατακλει-
σμόν, δηλ. ὁ Νῶε μὲ τὴν γυναῖκα του, τοὺς
τρεις υἱούς του καὶ τὰς τρεῖς νύμφας του· τὸ
ἐννέα τοῦ; ἐννέα καθαρισθέντας ὑπὸ τοῦ Σω-
τῆρος λεπρούς· ἦσαν δέκα, ἀλλ' ὁ εἷ; μόνος ὑ-
χαρίστησε τὸν Κύριον· τὸ 10τάς 10 ἐντολάς.

Ὁ Ριχάρδος τότε βάλων κατὰ μέρος τὸν
βαλὲ (φάντην) καὶ λαβὼν τὴν δύμαν, αὐτὴ ἡ
δάμα μοὶ ἐνθυμίζει, εἶπε, τὴν βασιλισσαν Σα-
βᾶν, ἥτις ἦλθεν ἀπὸ τὰ πέρατα τῆς γῆς, ἵνα
θαυμάσῃ τὴν σοφίαν τοῦ βασιλέως Σολομῶν-
τος, τὸν ὁποῖον μοὶ ἐνθυμίζει ὁ ρήγας Πολὺ
καλὰ, τῷ εἶπεν ὁ ἀξιωματικὸς, μοὶ ἔδωκε;
σαρῆ ἐξήγησιν δι' ὅλα τὰ χαρτὰ ἐκτός τοῦ
βαλέ. Καὶ τούτου τὴν ἐξήγησιν εἰμι πρόθυμος
νὰ δώσω, εἶπεν ὁ στρατιώτης, ἀρκεῖ ὅμως νὰ
μὴ δυσαρεστηθῆς. Νοσῶ; δὲν δυσαρεστοῦμαι,
τῷ ἀπεκρίθη ὁ ἀξιωματικὸς, λέγε Ὅταν οὐ-
τως ἔχη· λέγω λοιπὸν ὅτι ὅλοι οἱ βαλίδες
εἶναι ἀχρεῖοι, καὶ ὁ μεγαλύτερος ὄλων εἶναι
ὁ ὀδηγῆτας με ἐνταῦθα δεκαεὺς.

Ὁ στρατιώτης ἐξηκολούθησε λέγων: Με-
τρῶν τοὺς πούντους ὄλων τῶν χαρτίων τοῦς
εὐρίσκω 365, δηλ. ὅσας ἡμέρας ἔχει τὸ ἔτος·
μετρῶν τὰ χαρτὰ τὰ εὐρίσκω 52, ἦτοι τὰς
ἐβδομάδας τοῦ ἔτους· βλέπων τοὺς τέσσαρας
αὐτῶν χρωματισμοὺς ὑπενοῶ τὰς τέσσαρας
τοῦ ἔτους ὥρας. Τιοῦτοστέρπως τὰ παιγνιο-
χάρτα μοὶ χρητιμεύουσι ὡς ἱερά Γραφή, ὡς
προσευχητάριον καὶ ὡς ἡμερολόγιον.

Θαυμάσας τότε ὁ ἀξιωματικὸς τὴν εὐφυΐαν
τοῦ στρατιώτου, καὶ συγχωρήσας τὸ πταίσμα
του τῷ ἐδώρητος χρηματικόν τι ποσὸν καὶ μίαν
ἱεράν Γραφήν, ἵνα μὴ τοῦ λοιποῦ προσασίζό-
μενος προσεύχηται διὰ τῶν παιγνιοχάρτων.